

Rabbi Michael-ben-Pesach Portnaar

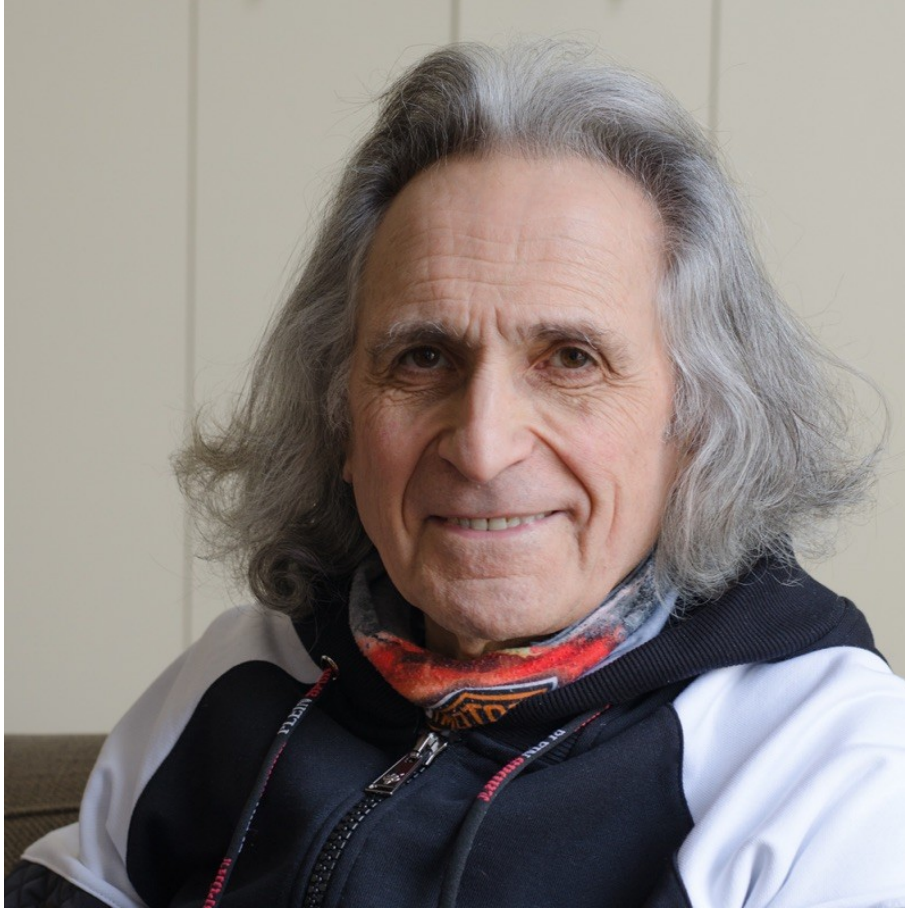
Guide for Inner
Spiritual Work

Guide for Inner Spiritual Work

Based on the book “The heard” by B. Ashlag

by
Rabbi Michael-ben-Pesach Portnaar (RaMPeP)

Verkabbala Uitgevers

Centre for Lurian Kabbalah

Spuistraat 293
1012 VS Amsterdam
The Netherlands

All rights reserved

© Publisher Verkabbala Uitgevers, November 2005

First edition

No part of this digital book may be reproduced or transmitted in any form or by any means electronic or mechanical or by any information storage without permission in writing from the publisher, excluded for personal use.

ISBN: 978-90-78125-06-8

Preface

In our daily life we go through many situations and as a rule they control us. They overwhelm us with rudeness, ill fated and in a way they give us no space to exercise our own free will. They block our independent self-supporting actions, they wake up anger and lack of understanding and eventually they lead to a very deep everlasting feeling of disappointment. It seems inevitable and in a way it is. The human being can't come in any way to fulfillment only by the true perspective of our world: and that is the way of suffering – a long and unnecessarily painful path. The human being can only see a fragment from the real reality and not the whole picture. However, when the worlds were created an instruction was given, announced and then buried in oblivion. There is only one manual, one path that leads to fulfillment.

This work, the method for the inner spiritual work, is meant to help you to gain the aim of life. The material of sources are bundled here and presented as a guide to take you through the inner spiritual work for beginners. It is the start of what will be in the future a clear method for them who are interested in the one and only truth.

Every one of you who read this book and practice these principles will feel this path. It will show you the way to come out from yourself and step-by-step it will lead you to fulfillment, to wholeness. When it deeply touches you and you want to know more, please contact us and who knows start learning with us.

The articles of rav B. Ashlag keep the same numbering as in the book 'The heard' and are in usual letters. My commentaries are in italics.

This book is for every one who has interests and the **need** for the spiritual.

B.E.H. – good luck.

Rabbi Michael-ben-Pesach Portnaar

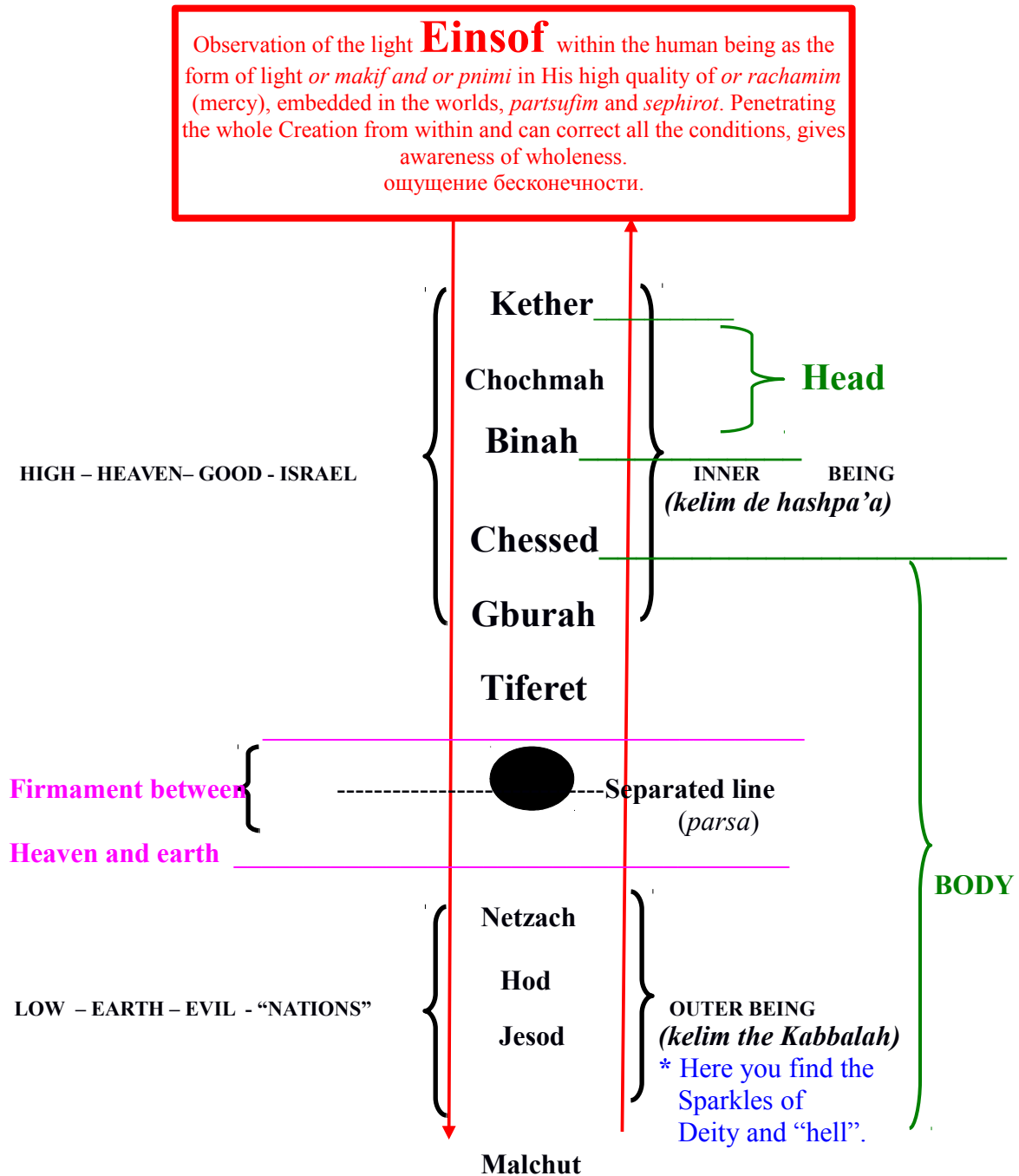
Content

Guide for Inner Spiritual Work.....	1
1. There is None Else Beside Him (<i>I</i>).....	9
2. The Matter of Spiritual Attainment.....	14
4. What is the Reason for the Heaviness One Feels when annulling before the Creator in the Work?.....	18
4. A. What is the Reason for the Heaviness One Feels when annulling before the Creator in the Work?.....	21
7. What Is, the Habit Becomes a Second Nature in the Work.....	23
8. What is the Difference between a Shade of <i>Kedusha</i> and a Shade of <i>Sitra Achra</i>	26
10. What is Make Haste My Beloved in the Work.....	30
12. The Essence of His Work.....	31
13. Pomegranate.....	32
14. What is the Greatness of the Creator?.....	35
18. What is, My Soul shall weep in Secret in the Work.....	38
The gates of tears will open.....	39
20. Lishma.....	40
21. When One Feels Oneself in a State of Ascent.....	43
22. Torah Lishma.....	46
22. A. Torah <i>Lishma</i>	48
23. You that Love the Lord, Hate Evil.....	50
24. You that Love the Lord, Hate Evil.....	51
25. Things that come from the Heart.....	53
25. A. Things that come from the Heart.....	54
26. One's Future Depends and Relates to Gratitude for the Past.....	56
27. What is "The Lord is High and the Low will see".....	58
27. A. What is "The Lord is High and the Low will see".....	59
28. I shall Not Die but Live.....	66
29. When Thoughts Come to a Person.....	67
30. The Most Important is to Want Only to Bestow.....	68
31. All that Pleases the Spirit of the Creatures.....	69
32. A Lot is an Awakening from Above.....	70
34. The Profit of a Land.....	71
35. Concerning the Vitality of <i>Kedusha</i>	77
35. A. Concerning the Vitality of <i>Kedusha</i>	80
36. What are the Three Bodies in a Man.....	81
39. And they Sewed Fig-Leaves.....	83
40. Faith in the Rav, What is the Measure.....	85
41. What is Greatness and Smallness in Faith.....	88
43. The Matter of Truth and Faith.....	89
44. Mind and Heart.....	91
45. Two Discernments in the Torah and in the Work.....	92
46. The Domination of Israel over the Klipot.....	94
46. A. The Domination of Israel over the Klipot.....	95
47. In the Place where You Find His Greatness.....	98
48. The Rudimentary Element.....	99
49. Most Important, the Mind and the Heart.....	100

50.	Two Situations.....	102
51.	If You Encounter this Villain.....	105
52.	A Transgression does not Put Out a Mitzva.....	106
53.	The Matter of Limitation.....	109
53.	A. The Matter of Limitation.....	110
54.	The Purpose of the Work.....	112
56.	Torah is Called Indication.....	114
57.	Will Bring Him as a Burned Offering to His Will.....	117
57.	A. Will Bring Him as a Burned Offering to His Will.....	119
58.	Joy is a "Reflection" of Good Deeds.....	121
59.	About the Rod and the Serpent.....	123
60.	A Mitzva that Comes through Transgression.....	128
61.	Round About Him it stormeth Mightily.....	129
62.	Descends and Incites, Ascends and Complains.....	131
63.	I was Borrowed on, and I Repay.....	133
64.	From Lo Lishma to Lishma.....	134
65.	The revealed and the hidden.....	136
66.	The presenting of the Torah.....	138
67.	Withdraw yourself from the evil.....	140
67.	A. A bad habit.....	141
68.	The connection between man and the sephirot.....	143
69.	The correction of the whole world.....	145
70.	A rule: there is no violence in the spiritual.....	146
71.	In darkness CRY.....	148
72.	Security is a clothing of the light.....	149
76.	Add a little salt at the sacrifice.....	151
77.	The soul teaches man.....	152
78.	The Torah, the Creator and Jisrael are one.....	153
81.	The ascending of Ma"ן.....	154
84.	Adam was sendd away out of the paradise so he couldn't take from the Tree of Life 155	
94.	Preserve Your Souls.....	156
98.	The spiritual is the eternal.....	157
100.	The written and spoken Torah.....	158
107.	Two Angels.....	159
113.	'Hear O Jisrael'.....	160
115.	The lifeless, the vegetable, the animal and the human being.....	162
116.	Prescriptions can do without intention.....	165
134.	Wine that makes you drunk.....	166
138.	Fear and frithening hold man in their grip.....	167
141.	When a man is steadfast.....	169
148.	What is bitter, what is sweet.....	170
172.	Obstacles and Hinderances.....	173
181.	Respect.....	173
184.	The differance between faith and reason.....	175
196.	The sucking of the egoism.....	176
201.	The spiritual and the material.....	177
202.	In the face of sweat you shall eat thy bread.....	178
203.	Bombastic leads to humbleness.....	179
204.	Believe and Pleasure.....	180

208.	The sence of efforts.....	181
209.	Three conditions for a prayer.....	182
211.	He who is standing before the King.....	185
232.	The accomplishing of effortness.....	187

Structure of the human being
(Illustrated from above to below)
Draw 1

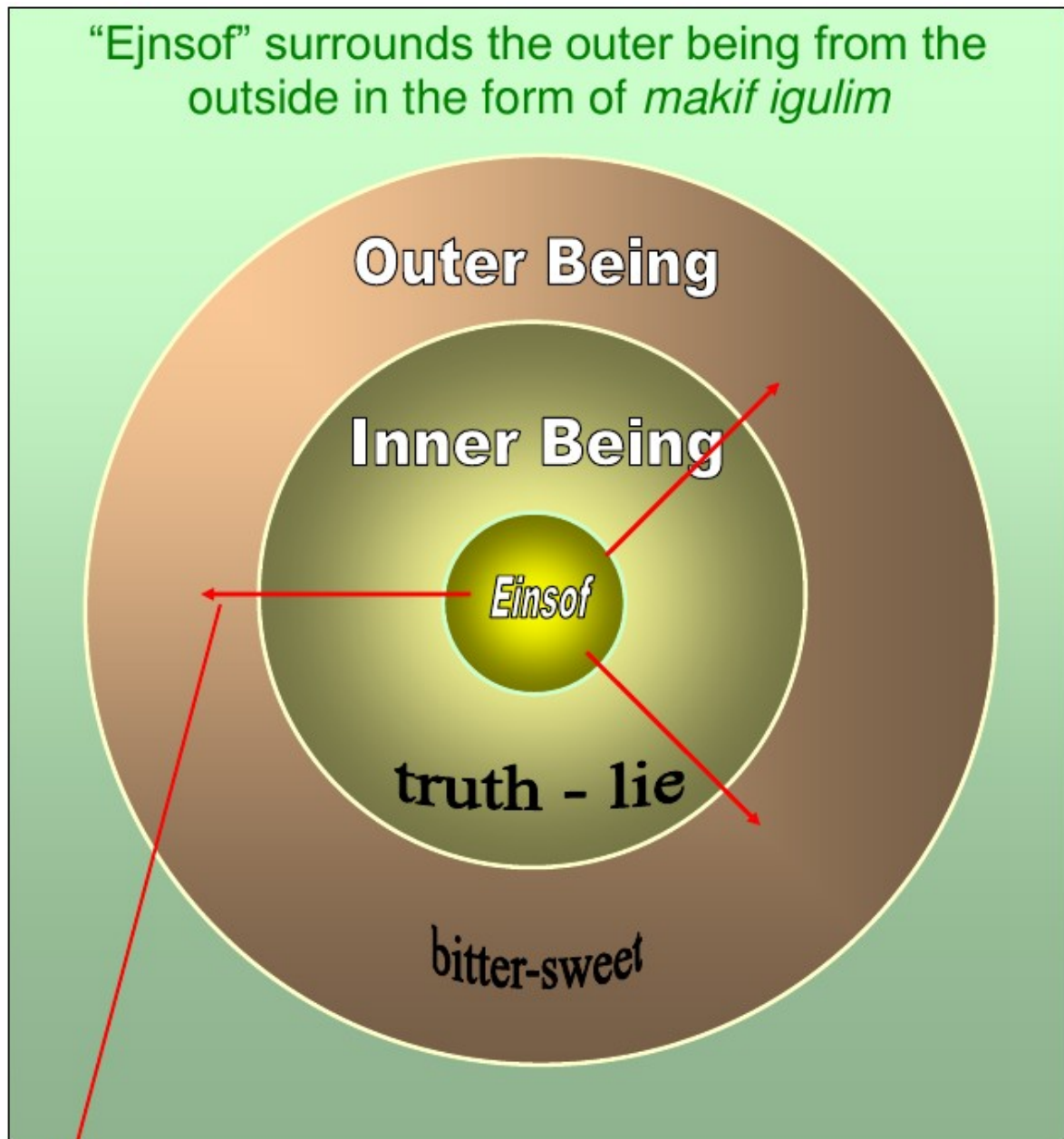
One has the obligation to let ascend the sparkles of deity to the inner being with the help of the inner spiritual work, to above the parsas.

Observation of the light **Einsof** from outside the human being in the form of *or makif igulim* in His lower quality *din*, embedded in the rough material: the laws of Nature. Penetrates and corrects the outer part of the human being, gives the most necessarily light and observation of restriction.

Structure of the human being (illustrated from within)

Draw. 2

Ejnsuf in the clothing of worlds, *partsufim* and *sephirot* penetrates the whole Creation from within in the form of the direct light – *makif* and *pnimi*. Scattering the light in *kelim* of the inner being and by way of him at the outer being.

1. There is None Else Beside Him (1)

(1) *To whom it may concerns?*

Everything exists of two principle parts: **the inner and the outer**.

1. The OUTER BEING lives according the laws of the lower, material world. All his life consists of intentions and actions in the category of **bitterness and sweetness**. (See art. 148) There is bitterness because he sees unpleasant situations and decisions as evil. And the good and adorable are seen as good.

2. The laws of the INNER BEING are building up according the Only Creating Strength and consist of the category **truth and lie**. This determines all his intentions and actions of the 'inner being'. The cabbalist always speaks to the 'inner person'. It is the same for all the holy books. Only the 'inner person' can react adequately at callings of an amateur cabbalist and distills the truth and sense lying in his words. (See drawing 1)

This all happens according the law of agreement to quality. Spiritual information demands a similar receiver for the receiving. When the feeling is not developed yet, it is possible to receive already but only when there is a correct orientation in the 'inner person'.

א. אין עוד מלבדו

שמעתי א' יתרו תש"ד

הנה כתוב "אין עוד מלבדו", שפירושו, שאין שום כח אחר בעולם, שיהיה לו יכולת לעשות משהו נגדו יתברך. ומה שהאדם רואה שיש דברים בעולם שהם מכחישים פמליא של מעלה, הסיבה היא, מטעם שכך הוא רצונו יתברך. וזהו בחינת תיקון, הנקרא "שמאל דוחה וימין מקרבת". כלומר, מה שהשמאל דוחה, זה נכנס בגדר של תיקון. זאת אומרת, שישנם דברים בעולם, שבאו מלכתחילה על הכוונה להטות את האדם מדרך הישר, שעל ידיהם הוא נדחה מקדושה.

והתועלת מהדחיות הוא, שעל ידם האדם מקבל צורך ורצון שלם, שהקב"ה יעזור לו, כי אחרת הוא רואה שהוא אבוד. לא די שלא מתקדם בעבודה, רק הוא רואה, שהולך אחורה. היינו, אפילו שלא לשמה אין לו כח לקיים את התו"מ. שרק ע"י התגברות אמיתי על כל המכשולים למעלה מהדעת הוא יכול לקיים את התו"מ. ולא תמיד יש לו כח להתגברות למעלה מהדעת. אחרת, הוא מוכרח לנטות חס ושלום מדרך ה', אפילו משלא לשמה.

והוא, שתמיד אצלו הפרוץ מרובה מהעומד. היינו, שהירידות הם הרבה יותר מהעליות. ולא רואה בזה שיקח סוף המצבים האלה, והוא ישאר תמיד מחוץ לקדושה. כי הוא רואה, אפילו כקוצו של יוד קשה לו לקיים, רק בהתגברות למעלה מהדעת. אבל לא תמיד הוא מסוגל להתגבר. ומה יהיה הסוף?

אז הוא בא לידי החלטה, שאין מי שיכול לעזור, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו. וזה גורם, שיקבע בליבו תביעה אמיתית, שה' יפתח את עיניו ולבו, ויקרבו באמת לדבקות ה' בנצחיות.

נמצא לפי זה, שכל הדחיות שהיו לו, היה הכל מאת ה'. היינו, שלא מטעם שהוא לא היה בסדר, שלא היה לו היכולת להתגבר. אלא לאלו אנשים שרוצים באמת להתקרב לה', ובכדי שלא יהיה מסתפק במועט, כלומר שלא ישאר בבחינת ילד קטן בלי דעת, ומשום זה ניתן לו מלמעלה עזרה, שלא יהיה לו היכולת לומר, שברוך ה' שיש לו תורה ומצוות ומעשים טובים. ומה חסר לו עוד?

וזה דוקא אם באמת, שיש לאדם הזה רצון אמיתי. אז, האדם הזה מקבל עזרה מלמעלה, ומראים לו תמיד, איך שהוא לא בסדר במצב הנוכחי. דהיינו, ששולחים לו מחשבות ודיעות, שהם נגד העבודה. וזהו בכדי שיראה, שאין הוא בשלימות עם ה'.

ועד כמה שהוא מתגבר, הוא רואה תמיד, איך שהוא נמצא במצב שהוא רחוק מקדושה משאר עובדים, שהם מרגישים, שהם בשלימות עם ה'. מה שאם כן הוא תמיד יש לו טענות ותביעות, ולא יכול לתרץ את ההתנהגות של הבורא, איך שהוא מתנהג עמו.

וזה גורם לו כאב, מדוע הוא לא שלם עם הקב"ה. עד שבא לידי הרגשה, שממש אין לו שום חלק בקדושה. והגם שמקבל לפעמים איזה התעוררות מלמעלה, שמחיה אותו לפי שעה, אבל תיכף הוא נופל למקום השפלות. אולם, זהו הסיבה, שגורם לו שיבוא לידי הכרה, שרק ה' יכול לעזור, שיקרב אותו באמת.

האדם צריך להשתדל ללכת תמיד בדרך, שהוא דבוק בו יתברך. כלומר, שכל מחשבותיו יהיו בו ית'. היינו, אם אפילו הוא נמצא במצב הכי גרוע, שאי אפשר להיות ירידה יותר גדולה מזו, אל יצא מרשותו ית', כלומר שיש רשות אחרת, שלא נותן לו להכנס להקדושה, שבידו להטיב או להרע. פירוש, שאל יחשוב שיש ענין כח של ס"א, שהיא לא נותנת לאדם לעשות מעשים טובים וללכת בדרכי ה', אלא הכל נעשה מצד ה'.

וזהו כמ"ש הבעש"ט, שאמר, שמי שאומר שיש כח אחר בעולם, היינו קליפות, האדם הזה נמצא בבחינת "ועבדתם אלוהים אחרים". שלא דוקא במחשבה של כפירה הוא עובר עבירה, אלא אם הוא חושב שיש עוד רשות וכח חוץ מה', הוא עובר עבירה. ולא עוד, אלא מי שאומר שיש לאדם רשות בפני עצמו, היינו, שאומר אתמול הוא בעצמו לא היה רוצה ללכת בדרכי ה', גם זה נקרא עובר עבירה של כפירה. כלומר, שאינו מאמין, שרק הבורא הוא מנהיג העולם.

אולם בזמן שעבר איזה עבירה, ובטח שהוא צריך להתחרט ולהצטער על מה שהוא עשה את העברה, גם כאן צריכים לסדר את סדרי הצער והכאב, על איזה נקודה הוא תולה סיבת גורם העבירה, שעל נקודה זו צריכים להצטער.

והאדם צריך להצטער אז, ויאמר, זה שעשיתי את העבירה, הוא מסיבת שהקב"ה זרק אותי מהקדושה, למקום טינופת, לבית הכסא, ששם מקום הפסולת. כלומר, שה' נתן לו רצון וחשק להשתעשע ולנשום אויר במקום סרחון.

(ואפשר לומר, שמובא בספרים, שלפעמים האדם בא בגלגול חזיר. ויש לפרש על דרך שהוא אומר, שהאדם מקבל רצון וחשק לקבל חיות מדברים שכבר אמר עליהם שהוא פסולת, ועכשיו הוא רצה לקבל מהם מזונות).

וכמו כן, בזמן שהאדם מרגיש שעכשיו הוא נמצא בבחינת עליה, ומרגיש קצת טעם בעבודה, אל יאמר, שעכשיו אני נמצא במצב, שאני מבין, שכדאי להיות עובד ה'. אלא הוא צריך לדעת, שעכשיו הוא מצא חן בעיני ה'. לכן הקב"ה מקרבו ומשום זה הוא מרגיש עכשיו טעם בעבודה. ויזהר, שאף פעם לא לצאת מרשות הקדושה, לומר, שיש עוד מי שפועל חוץ מהקב"ה.

(אולם מכאן משמע, שענין מציאת חן בעיני ה' או להיפך, אינו תלוי באדם עצמו, אלא הכל בה'. ומדוע עכשיו מצא חן בעיני ה' ואח"כ אינו כן, אין זה בידי האדם להבין עם השכל החיצוני שלו).

וכמו כן, בזמן שמצטער על מה שאין הקב"ה מקרבו, צריך גם כן להזהר, שלא יהיה על חשבון עצמו, היינו מזה שהוא מרוחק מה', כי בזה הוא נעשה למקבל לתועלת עצמו. והמקבל הוא בפרודא. אלא, שיצטער על גלות השכינה. כלומר, שהוא גורם צער השכינה.

והאדם צריך לצייר לעצמו, כדוגמת שיש לאדם כאב באיזה אבר קטן שהוא, מכל מקום הכאב מורגש בעיקר במוח ולב, שהלב והמוח הם כללות האדם. ובטח שאין ערך דמיון הרגשת אבר פרטי, בערך כללות קומת האדם, ששם מורגש בעיקר הכאב.

כמו כן הכאב שהאדם מרגיש מזה שהוא מרוחק מה'. והיות שהאדם הוא רק אבר פרטי מהשכינה הקדושה, כי השכינה הקדושה היא כללות נשמת ישראל. ולכן, אינו דומה הרגשת הכאב הפרטי

בערך הרגשת הכאב הכללי. זאת אומרת, שיש צער השכינה בזה שהאברים מורחקים ממנה, ואינה יכולה לפרנס את האברים שלה.

(ויש לומר שזהו מאמר חז"ל, בזמן שאדם מצטער, שכינה מה אומרת, קלני מראשי). ובזה שחושב הצער של התרחקות לא על עצמו, הוא נצול מלנפול לרשת הרצון לקבל לעצמו, שהוא בחינת פירוד מהקדושה.

ואותו דבר בזמן שאדם מרגיש שיש לו קצת התקרבות לקדושה. שיש לו שמחה, מזה שזכה למציאת חן בעיני הקב"ה, גם אז מוטל עליו לומר, שעיקר השמחה שלו יהיה בזה שיש עכשיו שמחה למעלה, אצל השכינה הקדושה, מזה שהיה לה מקום לקרב את אבר הפרטי שלה אליה, ולא צריכה לשלוח את האבר הפרטי שלה החוצה.

ומזה שהאדם זכה לשמח את השכינה, מזה יש לו שמחה. וזהו גם כן על אותו החשבון הנ"ל, כי מה שיש שמחה להפרט, זהו רק חלק, מזה שיש שמחה להכלל כלו. וע"י החשבונות האלו הוא מאבד את פרטיותו עצמו, ולא נלכד ברשת הס"א, שהוא הרצון לקבל לתועלת עצמו.

והגם שהרצון לקבל הוא דבר הכרחי, מסיבת "כי זהו כל האדם", כי מה שיש באדם חוץ מהרצון לקבל אינו שייך להנברא, אלא אנו מיחסים להבורא. אבל הרצון לקבל הנאה צריך להיות מתוקן בעמ"נ להשפיע. כלומר, שהתענוג והשמחה שהרצון לקבל לוקח, צריך להיות על הכוונה משום שיש נחת רוח למעלה מזה שיש להנבראים תענוגים. כי זה היתה מטרת הבריאה להטיב לנבראיו. וזה נקרא "שמחת השכינה למעלה".

ומשום זה מחויב האדם לחשוב עצות, איך הוא יכול לעשות נחת רוח למעלה. ובטח שעל ידי זה שיהיה לו תענוג, יהיה נחת רוח למעלה. לכן הוא משתוקק להיות תמיד בהיכל המלך, ויהיה לו היכולת להשתעשע בגני המלך. ומזה בודאי יהיה נחת רוח למעלה. נמצא, שכל ההשתוקקות צריך להיות רק לשם שמים.

It is written, «אין עוד מלבדו» "there is none else beside Him", meaning there is no other power in the world with the ability to do anything against Him. And what one sees, namely the things in the world that deny the household of above, is because it is His will. And it is deemed a correction, called «שמאל דוחה וימין מקרבת» "the left rejects and the right adducts", meaning what is reject by the left (2) is also considered correction.

(2) 'Both hands' can't draw together. The Only Creating Strength of the Creator created it in this way- one world opposite the other. First there is the battle and afterwards the unity. The **right hand** shows us the giving strength – Chassadim – love and affection – the **attracting** strength. There is no limit in the giving. The **left hand** – Gburol – is the **repulsive** strength – limitation. It is impossible to receive in an uncorrected situation – om al mant lekabbel – the egoistic receiving. When strengths are working at the same time **a corrected situation – the line in the middle** is created and that agrees with the true reality – the dynamic balance of strengths.

This means there are things in the world, which from the beginning aim to divert a person from the right way and they reject him from holiness. And the benefit from these rejections is to receive through them a need and a complete desire for God to help him (3), because he sees otherwise he will be lost.

(3) The help of the Creator is in the same quantity as one is sincere and honest in the prayer or the request of the 'inner being'. The pleading of an outer being looks at

the crying of a baby. They don't have the right intention, strength or the essence of the inner movement. And in a diverse way, the fullness of a wish (the full-grown phase- malchut) makes the partsufim that lies in the higher, gives according the action of the lower steps.

He doesn't progress in his work, he also sees he regresses and he lacks the strength to observe Torah and *Mitzvot* even if not for Her name (4). Only by genuinely overcoming all the obstacles, beyond reason, he can observe Torah and *Mitzvot*. He doesn't always have the strength to overcome beyond reason (5); he is forced to deviate, God forbid, from the way of the Creator and even from not for Her name (6).

(4) This is the experience when one gives attention at the outer being. From the perspective of the INNER BEING one is in a constantly movement to his goal.

(5) Belief beyond knowledge is a conscious striving from the INNER BEING for the ONLY CREATING STRENGTH. The comprehension of the concrete knowledge comes in intervals and merged together with the constant stream of eternity and fullness.

(6) The OUTER BEING overcomes the inner being. The outer step that is clothed with the qualities of the spiritual worlds, partsufim and sephirot is always in the front. They reign therefore over the clothed inner steps.

And he who feels he is shattered, is greater than the whole, meaning there are a lot more descents than ascents, he doesn't see an end to these predicaments (7), he will forever remain outside of holiness, for he sees it is difficult for him to observe even as little as a jot, unless through overcoming beyond reason, but he is not always able to overcome. And what shall be the end? Then he reaches the decision no one can help him, only God Himself (8).

(7) He doesn't see the possibility to stand still for a moment and be satisfied with what he has reached, to have pleasure in what he deserved. Contrary, again and again he is preparing himself for the possibility of a new correction from above so he can win time and go faster to his goal.

*(8) In this phase of his spiritual work he understands there is nobody who has goodness in him; only the **Creating Strength** is the essence of Goodness. He can only receive the good when he had purified his wishes beforehand.*

This causes him to make a heartfelt demand of the Creator to open his eyes and heart (10), to bring him nearer to eternal adhesion with Him (9). It follows that all the rejections he had experienced had come from the Creator.

(9) Till so far he had imagined there was something good in him. In this way he created an 'upper class' in himself that covered the One and Only true Goodness in him. How could he ask Him for help when he has the conviction there is already someone in him at who he could rely on namely the 'good' in him; the server of all his hope and expectations? This is named 'the service at strange gods'. (See art. 15) But when he let disappear this 'good god', then the Only Good will be revealed for him.

And eventually he notices it is very difficult to make the smallest movement in the spiritual. Considering the Good there is nothing what reminds him at his own egoism.

*(10) Eyes – light Chokmah. Heart – light chassadim. Only these two forms the light of correction. A person in our world has of course no masach. He misuses only **ner dakik – the most unimportant light**. Is it for him impossible to imagine the 10 sephirot with the inner and the outer forms of light that have influence on him and can correct him. The law of agreement in quality is working in every layer of the Creation, also in our world. There is an analogy in this world with the spiritual worlds with the same order of the 10 sephirot although man can't see this for the moment. But in potential it is present always. Besides – **mi besari echeze eloka – from my body (wishes) I shall see the Devine (the spiritual)**.*

It follows, that all the rejections he had experienced had come from the Creator. Meaning the rejections he had experienced were not because he was mistaking for not having the ability to overcome **(11)**, but because these rejections are for those who truly want to draw nearer to Him and in order for such a person to not be satisfied with only a little, namely, not to remain as a senseless little child **(12)**. Therefore he receives help from above so he will not be able to say thank God, he observes the Torah, the prescriptions and the good deeds and sees he is lacking. **(13)**

(11) The rejections in him are necessary to call or to increase in him the wishes, to give him enough strength to get what we have discussed above.

*(12) The small condition – **katnut without daat** – without knowledge; without the capability to let ascent **ma'n**; without the strength to plead at a higher step or to demand correction for to come in the large condition – **gadlut**. Besides in this condition he can perform with the light of '**zivug the hakaa**' and draw this in his **kelim**.*

(13) He is absolutely not capable to bring himself in agreement in quality with the Creator.

And only when he has a true desire he will receive help from Above. Constantly he is showing his faults in his present state; meaning he is sent thoughts and views that work against his efforts **(14)**. This is in order for him to see he is not one with the Creator. And as much as he overcomes, he always sees how he is found in a position further from holiness than others, who feel one with the Lord **(15)**.

(14) What kind of help does he receive from above that shows him he is not all right? The true wish for the spiritual can come only from the inner being. (See art 1, page 1)

*(15) For the moment he is in full connection with the outer being, therefore he is filled with the light of the Creator without the understanding of – **hakarat hara** – the understanding of his own evil. In every situation, in every wish he has to ask immediately: **from where comes this wish, from the inner or the outer being? Only after thoroughly investigation he can make a decision.***

And on the other hand, he always has complaints and demands; he cannot justify the behavior of the Creator and how He behaves with him. And it pains him that he is not one with the Creator until he comes to feel he has no part in holiness whatsoever **(16)**. And although he is occasionally awakened from above, which momentarily revives him, but soon after he falls into an abyss **(17)**.

(16) *He has nothing good in himself (see art. 1, page 8).*

(17) *This is a very common picture in the spiritual work. This is needed to bring him to understanding that only the Creator can help him to let Him really near.*

However, this is what causes him to come to realize that only the Creator can help and really draw him closer. A man always has to try and cleave to the Creator; namely all his thoughts will be about Him **(18)**. That is to say, even when he is in the worst state, from which there cannot be a greater descent, he should not leave His domain, namely to think there is another authority which prevents him from entering into holiness **(20)**, and which has the power to either benefit or harm. Meaning, he must not think there is a matter of the power of the *Sitra Achra* (Other Side), which does not allow him to do good deeds and follow His's ways; but he should think it is all done by the Creator **(21)**.

(18) *Let him always bend to the right side, only a little is sufficient.*

(19) *There is absolutely no question to liberate oneself of the strength of the Creator!*

(20) *In the observation of the spiritual when he does let ascend the wish to the level of thoughts – the root of this wish.*

(21) *Discuss all your questions only with Him. Do not accuse Him because everything comes from Him.*

The Baal Shem Tov said:

«שמי שאומר שיש כח אחר בעולם, היינו קליפות, האדם הזה נמצא בבחינת "ועבדתם אלוהים אחרים".
'he who says there is another power in the world, namely shells **(22)**, is in a state of "serving other gods", he is not trespassing by his unclean thoughts but if he thinks there is another authority and force apart from the Creator, by that one he commits a sin.

(22) *The impure strength in his observation: for the Creator nothing is impure.*

Furthermore, he who says man has his own authority, who thinks there is an independent force in him, meaning he says yesterday I did not followed His path, that too is considered to be committing the sin of heresy. He does not believe that only the Creator leads the world. But when he has committed a sin, and he must certainly regret it and be sorry for having committed it, but here too we should place the pain and sorrow in the right order: where does he place the cause of the sin, that is the point he should be sorry for. And a man should feel sorry and say: "I committed that sin because the Creator hurled me down from holiness to a place of filth, to the lavatory, where the filth is" **(23)**.

(23) *He has the choice to use this wish of the Creator yes or no. The human being is created with a package of wishes. It is not given to him to alternate or to dispose them. His free choice is limit to the way he uses it. As a consequence of his intensive work with the Creator, Who created him as receiver, he has to overcome his wishes and tries to become the same as He, what is to say, a giving person.*

And also when a man feels he's in a state of ascent and tastes some good flavor in the work, he must not say: "Now I am in a state where I understand it is worthwhile to worship Him". Rather he should know that now the Lord has fancied him, and for that reason He draws him near, which is the reason why he tastes a good flavor in the work **(24)**. And he should be careful never to leave the domain of holiness and say there is another operating force besides the Creator.

(24) *When a person experience a descending although he is acting in a correct way, keeps himself busy with the Torah and does good deeds; he has to involve the Creator in what he is doing. In the process to become whole with Him these descendings are the most profitable. And diverse, it is a momentum coming from above. It is not quite the earning of the person alone. Both they are extreme circumstances he has to go through in one time. These situations are both a challenge for the next uplifting.*

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The observation that earthly things and forces are seemingly in contradiction with the Only Creating Strength.	By way of true overcoming of all obstacles through belief beyond reason	The understanding the Creator is helping him.	Help from above during the time of his correction.
There is no result in his work; one sees a declining; to lack the power to fulfill the Torah and the law, even without a selfish attitude; to see more descendings than ascending and think there will be no end.	With sincerity and strength of his plead: the prayer of his inner being.	To have a true demand so the Creator can't ignore him but He nears him so he can become really one with Him.	To become one with the qualities of the One and Only Creating Strength.
The lack of strength to justify what the Creator has for him.	Always try to go the path where you can be one with the Creator, let all your thoughts be with Him. Be careful you never get lost of the deity by saying e.g. There exists more than the Creator alone.	Enforcement of the energy to go forwards on the path of the spiritual. He is attentive not to become attract by nasty and evil things.	The knowledge there is no deity in any person, all deity is only in the Creator.

3. The Matter of Spiritual Attainment

ג. ענין ההשגה הרוחנית

שמעתי

אנו מבחינים בהרבה מדרגות ובהרבה הבחנות בהעולמות. ויש לדעת אשר כל המדובר במדרגות וההבחנות, הכל מדובר מענין השגת הנשמות בערך מה שמקבלים מהעולמות, וזה לפי הכלל מה **שלא נשיג לא נדעה בשם**. והוא, כי המלה "שם", יורה על השגה, כמו אדם הנותן שם לאיזה דבר לאחר שהשיג בו דבר מה, ולפי השגתו.

ועל כן כללות המציאות מתחלק לענין ההשגה הרוחנית לג' הבחנות:

א': עצמותו ית'.

ב': אין סוף ברוך הוא.

ג': הנשמות.

א: בענין **עצמותו ית'** אין אנו מדברים כלל. מטעם כי שורש ומקום הנבראים מתחיל ממחשבת הבריא, אשר שם המה נכללים בסוד "סוף מעשה במחשבה תחילה".

ב: **אין סוף ברוך הוא**. שענינו הוא מחשבת הבריא, בסוד רצונו להטיב לנבראיו בבחינת אין סוף, המכונה אין סוף ברוך הוא. והוא הקשר שיש בין עצמותו להנשמות. קשר זה מובן אצלנו בסוד רצון להנות לנבראים.

אין סוף ברוך הוא הוא תחילת העסק. והוא נקרא אור בלי כלי, אלא שם מתחיל שורש הנבראים. היינו, הקשר שיש בין הבורא לנבראים, הנקרא רצונו להטיב לנבראיו. הרצון הזה מתחיל מעולם אין סוף, ונמשך עד עולם העשיה.

ג: הנשמות. שהם מקבלי ההטבה, מה שיש ברצונו להטיב.

אין סוף ברוך הוא נקרא כן, משום שזה הקשר שיש בין עצמותו ית' להנשמות, המובן אצלנו בסוד רצון להנות לנבראיו. וחזן מהקשר הזה של רצון להנות אין לנו שום דיבור. ושם הוא תחילת העסק. והוא נקרא אור בלי כלי, אבל שם מתחיל שורש הנבראים, היינו, הקשר שיש בין הבורא לנבראים, הנקרא רצונו להטיב לנבראיו. והרצון הזה מתחיל מעולם אין סוף ונמשך עד עולם העשיה.

וכל העולמות כלפי עצמם נבחנים כמו אור בלי כלי, שאין בהם דיבור. והם נבחנים כמו עצמותו ית', ואין בהם שום השגה.

ואל תתמה, מה שאנו מבחינים שם הרבה הבחנות. והוא משום שהבחנות אלו הם שם בבחינת כח. אשר אח"כ, כשיבואו הנשמות, אז יתגלו ההבחנות האלו אצל הנשמות המקבלים את האורות העליונים כפי מה שתיקנו וסדרו, באופן שיהיה יכולת להנשמות לקבלם, כל אחד לפי כוחו והכשרתו. ואז מתגלים ההבחנות האלו בפועל. אבל בזמן שאין הנשמות משיגות את האור העליון, אז הכל בערך עצמם נחשבות לבחינת עצמותו ית'.

ובערך הנשמות המקבלים מהעולמות, נבחנים העולמות בסוד אין סוף ברוך הוא. והוא מטעם, כי הקשר הזה שיש בין העולמות להנשמות, היינו, מה שהעולמות משפיעים לנשמות, זה נמשך ממחשבת הבריא, שהוא בחינת יחס משותף בין עצמותו ית' להנשמות. והקשר הזה מכונה בשם אין סוף כנ"ל. וכאשר מתפללים ומבקשים מהבורא שיעזור לנו, ויתן לנו מבוקשנו, הכוונה לבחינת אין סוף ברוך הוא, ששם שורש הנבראים, שרוצה לתת להם טוב ועונג, הנקרא רצונו להטיב לנבראיו.

והתפילה היא להבורא ית' שברא אותנו, ושמנו הוא, "רצונו להטיב לנבראיו", והוא מכונה בשם אין סוף, משום שהדיבור הוא לפני הצמצום. ואפילו לאחר הצמצום לא נעשה בו שום שינוי, שאין שינוי באור, ונשאר תמיד בשם הזה.

וכל ריבוי השמות הם רק כלפי המקבלים. לכן, השם הראשון שנתגלה בסוד שורש לנבראים, מכונה שם אין סוף ברוך הוא. וגילוי שם זה נשאר בלי שום שינויים. וכל הצמצומים וריבוי השינויים המה עשויים רק בערך המקבלים. והוא מאיר תמיד בשם הראשון, הנקרא רצונו להטיב לנבראיו בלי סוף. ועל כן אנו מתפללים להבורא ית' שנקרא אין סוף, שמאיר בלי צמצום וסוף. ומה שאח"כ נעשה סוף, זה תיקונים עבור המקבלים שיוכלו לקבל אורו ית'.

אור העליון מורכב מב' בחינות: משיג ומושג. וכל מה שמדברים בענין אור העליון הוא רק ממה שהמשיג מתפעל מהמושג. אבל כל אחד בפני עצמו, דהיינו, המשיג לבד, או המושג לבד, אינם מכונים בשם אין סוף. אלא שהמושג מכונה בשם עצמותו ית', והמשיג מכונה בשם נשמות, שהוא בחינה מחודשת, שהוא חלק מהכלל. והוא מחודש, בזה שנטבע בו הרצון לקבל. ומבחינה זו נקרא הבריאה בשם "יש מאין".

ובערך עצמם נבחנו כל העולמות לאחדות הפשוט ואין שינוי באלוהות, שהוא סוד "אני הוי"ה לא שנית". ובאלקות לא שייך ספירות וביחודות. ואפילו הכינויים הזכים ביותר אינם מכנים את האור כשהוא לעצמו, כי הנה בחינת עצמותו שאין בו שום השגה. אלא, כל הספירות וההבחנות, המדובר בהם הוא רק ממה שאדם משיג בו. כי הבורא ית' רצה שאנחנו נשיג ונבין את השפע, בסוד רצונו להטיב לנבראיו.

וכדי שנוכל להשיג מה שרצה שנשיג ונבין, בסוד רצונו להטיב לנבראיו, ברא ונתן לנו את החושים האלה, וחושים אלו משיגים מה שמתפעלים מהאור העליון.

ובשיעור זה נעשו לנו הבחנות רבות. כי החוש הכללי נקרא רצון לקבל, והוא מתחלק לפרטים מרובים, לפי השיעור שהמקבלים מוכשרים לקבל. בערך זה יוצא הרבה חלוקות ופרטים המכונים עליות וירידות, התפשטות, הסתלקות, וכדומה.

והיות שהרצון לקבל נקרא "נברא" ו"בחינה מחודשת", לכן, דווקא ממקום שהרצון לקבל מתחיל להתפעל - משם מתחיל הדיבור. והדיבור הוא הבחנות בחלקים של התפעלות. כי כאן יש כבר יחס משותף, בין אור העליון להרצון לקבל.

וזה מכונה בשם אור וכלי. אבל באור בלי כלי לא שייך שם הדיבור, כנ"ל, כי אור שאינו מושג למקבל נבחן לעצמותו ית', שבו אסור הדיבור משום שלא ניתן להשגה. ומה שלא משיגים, איך אפשר לתת לו שם.

ומזה נבין שבתפילה שאנו מתפללים לה', שישלח לנו ישועה, רפואה וכדומה, יש להבחין בזה ב' דברים: א', הבורא ית'. ב', דבר הנמשך ממנו.

בחינה א', שנבחן לעצמותו ית', כאן אסור הדיבור כנ"ל. בחינה ב', הדבר הנמשך ממנו, שהוא נבחן לאור המתפשט לתוך הכלים שלנו, היינו, לתוך הרצון לקבל שלנו, את זה מכנים בשם אין סוף ברוך הוא. שזה הקשר שיש להבורא ית' עם הנבראים, בחינת מה שרצונו להטיב לנבראיו. שהרצון לקבל נבחן לאור המתפשט, שבסופו מגיע להרצון לקבל.

ובזמן שהרצון לקבל מקבל את האור המתפשט, אז נקרא האור המתפשט בשם אין סוף, והוא בא לידי המקבלים ע"י כיסויים רבים, בכדי שהתחתון יוכל לקבל אותם.

נמצא לפי זה, אשר כל ההבחנות והשינויים נעשו דווקא בהמקבל, בערך ולפי מה שהמקבל מתפעל מהם. אלא שיש להבחין בענין המדובר. כאשר מדברים בבחינות בהעולמות, מדובר בהבחנות בכח, וכשהמקבל משיג אותן בחינות, אז הם נקראים בפועל.

וההשגה הרוחנית היא כאשר המשיג והמושג באים יחד. כי באין משיג - אין שום צורה למושג, כיון שאין מי שיקבל את צורתו של המושג. לכן נבחן בחינה זו בשם עצמותו ית', ואין שם מקום לדבר כלל. ואיך שייך לומר שהמושג יקבל איזה צורה בערך עצמו.

ואין לנו לדבר, אלא ממקום שהחושנים שלנו מתפעלים מהאור המתפשט, שהוא בחינת רצונו להטיב לנבראיו, ובאה לידי המקבלים בפועל.

וזה דומה כמו שאנו מביטים על השלחן. אז לפי חוש המישוש אנו מרגישים שזה דבר קשה. וכן מדת אורך ורוחב, והכל לפי ערך חושינו. אבל אין זה מחייב שהשלחן יהיה נראה כן למי שיש לו חושים אחרים, למשל בעיני המלאך, בעת שמסתכל על השלחן אזי רואה אותו לפי חושינו. לכן אין לנו לקבוע שום צורה בערך המלאך כי אין אנו יודעין את חושינו.

ומכאן, שכמו שאין לנו השגה בהבורא ית', ממילא אין לנו לומר איזה צורה יש להעולמות בערכו, רק אנו משיגים בהעולמות בערך חושינו והרגשתנו. וכך היה רצונו ית' שאנחנו נשיג אותו.

וזה פירוש: "אין השתנות באור". אלא, כל השינויים הם בכלים, היינו, בחושינו, שהכל נמדד לפי הדמיון שלנו. ומזה תשכיל, אשר באם יסתכלו אנשים רבים על דבר רוחני אחד, אז כל אחד ישיג לפי הדמיון והחושנים שלו. ולכן כל אחד רואה צורה אחרת. וכמו כן באדם עצמו ישתנה הצורה לפי מצבי עליות וירידות שלו, כמ"ש לעיל שהאור הוא אור פשוט, וכל השינויים הם רק במקבלים.

ויהי רצון שנזכה לקבל אורו יתברך, וללכת בדרכי השם ית', ולעבדו שלא על מנת לקבל פרס, אלא להשפיע נחת רוח להשם ית', ולאקמא שכינתא מעפרא, ולזכות לדביקות ה', ולבחינת גילוי אלקותו ית' לנבראיו.

We discern many degrees and discernments in the worlds. It is necessary to know when do we speak about discernments or attainments, is it regarding the souls from the point of view of what they are receiving in this world. This adheres to the rule, "What we do not attain we do not know by name" «מה שלא נשיג לא נדעהו בשם». This is so because the word «שם» Name indicates attainment, like a person who gives the object a name after having attained something about it according to his attainment.

Hence, reality in general is divided into three discernments, with respect to spiritual attainment:

1. *Atzmuto* (His Essence) עצמותו ית
2. *Ein Sof* (Infinite) אין סוף ברוך הוא
3. *The Souls* הנשמות

I. We do not speak about *Atzmuto* (1) at all. This is because the root and the place of the creatures begin in the thought of creation, where they are incorporated, as it is written, «סוף מעשה במחשבה תחילה» "The act ends in the preliminary thought".

(1) The Only Creating Strength.

II. *Ein Sof* pertains to the thought of Creation that is "His desire (2) to do good to His Creations." This is considered *Ein Sof* and it is the connection existing between *Atzmuto* and the souls. We perceive this connection in the form of "desire to delight the creatures". *Ein Sof* is the beginning. It is called a Light without a vessel yet it is the root of the creatures, meaning the connection between the Creator and the creatures, called "His desire to do good to His Creations." This desire begins in the world of *Ein Sof* and extends through the world of *Assiah*.

(2) Quality, the high law of the Universe.

III. *The Souls* receive the benefit He wishes to give.

He is called *Ein Sof* because this is the connection between *Atzmuto* and the souls, which we perceive as “His desire to do good to His Creations.” We have no utterance except for the connection of desire to enjoy and this is the beginning of the study. All the worlds are in themselves considered Light without a vessel, where there is no utterance. They are discerned as *Atzmuto*, there is no attainment in them. Do not wonder we discern much discernment there. This is because these discernments are there in potential. Afterwards, when the souls come, these discernments will appear in the souls that receive the Upper Lights as they have corrected and arranged. The souls will be able to receive, each according to its ability and qualification and then these discernments appear in actual fact. However, while the souls do not attain the Upper Light they are, in themselves, considered *Atzmuto*. For the souls they receive from the worlds, the worlds are considered *Ein Sof*. This is because this connection between the worlds and the souls, meaning what the world’s gives to the souls, extend from the thought of Creation that is a correlation between the souls and *Atzmuto*. This connection is called *Ein Sof*. When we pray to the Creator and ask at Him to help us and to give us what we want we relate to the discernment of *Ein Sof*. This is where the root of the creatures is, which wants to impart them delight and pleasure, called “His desire to do good to His Creations” «רצונו להטיב לנבראיו». The prayer is to the Creator who created us and His name is “**His desire to do good to His Creations.**” He is called *Ein Sof* because the speech comes before the restriction and even after the restriction no change occurs in Him as there is no change in the Light and He always remains with this name.

The proliferation of the names only relate to the receivers. Hence, the first name to appear as a root for the creatures is called *Ein Sof*, and this name remains unchanged. All the restrictions and the changes are made only with regard to the receivers and it always shines in the first name, “His desire to do good to His Creations” «רצונו להטיב לנבראיו», endlessly. This is why we pray to the Creator, called *Ein Sof*, who shines without restriction or end. What comes afterwards becomes an end (3) and these are corrections for the receivers so they may receive His Light.

(3) Limitation.

The Upper Light is made of two aspects: attaining and attained. Everything we say regarding the Upper Light concerns only how the attaining is impressed by the attained. However, in themselves, meaning only the attaining, or only the attained, they are not called *Ein Sof*. The attained is called *Atzmuto* and the attaining is called “souls”, being a new discernment, it is a part of the whole. It is new in the sense the will to receive is imprinted in it, and in that sense, creation is called «יש מאין» “existence from absence”. For them, all the worlds are regarded as simple unity and there is no change in the Godliness. This is the meaning of “I the Lord do not change” «אני הוי"ה לא שניתי». There are no *Sephirot* (3a) and *Behinot* (discernments) in Godliness. Even the subtlest appellations do not refer to the Light itself, as this is a discernment of *Atzmuto* where there is no attainment. Rather, all the *Sephirot* and the discernments spoken of are only what a person attains in them. This is because the Creator wanted us to attain and understand the abundance as “His desire to do good to His Creations.”

(3a) Sephirot are corrections one has to be done to receive the light. In the light itself there are no changes.

In order for us to attain what He had wanted us to attain and understand as “His desire to do good to His Creations,” He created and imparted us these senses, which attain their impressions of the Upper Light. In that regard we were given many discernments since the

general sense is called “will to receive” and is divided into many details, according to the measure the receivers are qualified to receive. Thus, we find many divisions and details, called ascents and descents (4), expansion and departure etc.

(4) The ascents and descents are a structural and due part in the spiritual work and they come from the Creator Himself.

Since the will to receive is called “creature” and a “new discernment”, the utterance begins precisely from the place where the will to receive begins to receive impressions (5). The speech is part of discernments of impressions, for here there is already a correlation between the Upper Light and the will to receive.

(5) Without a reaction of the Creation – reaction of the inner being on the High Light – there can't be a limitation (or in other words: there is nothing to say about) because there isn't an inner movement. There is only the misuse of his outer being without any form of the giving.

This is called “Light and Vessel”. However, there is no utterance in the Light without a vessel since Light that is not attained by the receiver is considered *Atzmuto* (6) where the utterance is absolutely forbidden since it is unattainable. Moreover, how can we name what we do not attain?

(6) One can receive the light only by comprehending. This comprehension comes by studying of a true book with the assistance of a true teacher and by the work at oneself. Without these three elements the light stays incomprehensible.

From this we learn when we pray at the Creator to send us salvation, cure and so on, there are two things we should distinguish: 1 - «א', הבורא ית» **The Creator**; 2 - **That which extends from Him** «דבר הנמשך ממנו». In the first discernment, considered *Atzmuto*, the utterance is forbidden, as we have said above. In the second discernment, that which comes from Him, which is considered the Light that expands into our vessels, meaning into our will to receive, is what we call *Ein Sof*. This is the connection of the Creator with the creatures, “His desire to do good to His Creations,” where the will to receive is regarded as the expanding Light that finally reaches the will to receive. When the will to receive receives the expanding Light, the expanding Light is then called *Ein Sof*. It comes to the receivers via many covers so the lower one will be able to receive them (7).

(7) To receive the light on every step of the ladder we need a proper preparation of a kli.

It turns out that all the discernments and the changes are made in the receiver with specific relation to what impresses the receiver. However, we must discern the concerned matter. When we speak of discernments in the worlds these are potential discernments; and when the receiver attains these discernments, they are called “actual” (8).

(8) These are named steps of comprehension. In the worlds there are only strengths; there is no understanding considering them.

Spiritual attainment is when the attaining and the attained come together, as without an attaining there is no form to the attained since there is no one to obtain the form of the attained. Hence, this discernment is considered *Atzmuto*, where there is no room for any

utterance. Therefore, how can we say the attained is in his form? We can only speak from where our senses are impressed with the expanding Light, which is “His desire to do good to His Creations,” which actually comes into the hands of the receivers **(9)**.

***(9)** This place is named masach, screen.*

Similarly, when we examine a table our sense of touch feels it as hard and we also discern its length and width, all according to our senses. However, it does not necessitate the table will indeed appear as the same to someone who has different senses. For example, in the eyes of an angel **(10)**, when it examines the table, it will see it according to its senses. Hence, we must not determine any form in the eyes of an angel since we do not know its senses.

***(10)** The strength of the Universe fulfilling its particular task and is qualified with a certain quality and qualification. It has however no freedom of choice.*

Thus, since we have no attainment in the Creator we cannot say which form the worlds have from His perspective. We only attain the worlds according to our senses and sensations, as it was His will for us to attain Him so **(11)**.

***(11)** Only when we have a corrected kelim comprehension is possible. The more we are corrected, the more we can understand and near the observation of the true reality.*

This is the meaning of «אין השתנות באור» “There is no change in the Light.” Rather all the changes are in the vessels, meaning in our senses; we measure everything according to our imagination. From this it follows when many people examine one spiritual thing each one of them will attain according to his imagination and senses. Thereby each sees a different form **(12)**. In addition, the form itself will change in a person according to his ups and downs as we have said above; Light is The Only Light and all the changes are in the receivers.

***(12)** However: the **essence** of each spiritual step to were he ascends, stays unchanged and the understanding is for everyone the same. This gives us the conclusion there is no arbitrary in a spiritual comprehension: when one understands step ‘x’ the light will reveal for him the same remembrance to quality which is in agreement with that step.*

May we be granted with His Light and follow in the ways of the Creator and serve Him not in order to be rewarded but to give contentment to the Creator **(13)** and raise Divinity **(14)** from the dust. May we be granted adhesion with Him and the revelation of His Godliness to His creatures.

***(13)** With this he overcomes his nature.*

***(14)** The total of souls that receive the light of the Creator and spread it out over others souls.*

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The lacking of the (small) wish, to be receptive for Him.	The inwardly striving for situations wherein the subject and the object can come together.	The receiving of comprehension; His Light	To uplift the Shinah from the dust and melt with the Only Creating Strength. The revealing of His Divinity to all His creatures.

4. What is the Reason for the Heaviness One Feels when annulling before the Creator in the Work?

ד. מהו סיבת הכבידות, שהאדם מרגיש בביטול לה', בעבודה

שמעתי י"ב שבט תש"ד

צריכים לדעת, כי סיבת הכבידות, שמרגישים בזמן שהאדם רוצה לעבוד בביטול עצמותו לה', ולא לדאוג לתועלת עצמו, שהאדם בא לידי מצב, כאילו כל העולם נשאר לעמוד על עמדתו, רק הוא כאילו נעדר עכשיו מעולם הזה, ועוזב את המשפחה שלו ואת חבריו למען התבטלות לה', היא רק סיבה פשוטה והיא נקראת **חסרון האמונה**. זאת אומרת, שהוא לא רואה אל מי הוא מתבטל, היינו שאינו מרגיש את מציאות ה'. זה גורם לו הכבידות.

מה שאם כן, בזמן שהוא מתחיל להרגיש את מציאות ה', תיכף נפשו כוסף להבטל ולהתחבר להשורש, ולהכלל בו "כנר בפני אבוקה", בלי שום דעת ושכל. אלא שזה בא לו מצד הטבע, כמו נר שהוא בטל בפני אבוקה.

לפי זה יוצא, שעיקר עבודת האדם היא רק לבוא לידי הרגשת מציאות ה', היינו שירגיש את מציאות ה', ש"מלא כל הארץ כבודו". וזה יהיה כל עבודתו, היינו שכל המרץ שהוא נותן בעבודה, היא בכדי להגיע לזה ולא לשום דברים אחרים. ולא יתבלבל, שהוא צריך להשיג משהו. אלא רק דבר אחד חסר להאדם, היינו בחינת **אמונה** בה', ולא לחשוב על שום דבר, כלומר שכל השכר שהוא רוצה תמורת עבודתו, צריך שיהיה שיזכה לאמונת ה'.

וצריכים לדעת, שאין הבדל בין הארה קטנה לגדולה, מה שהאדם משיג. היות, שבאור אין שום שינוי, אלא כל השינויים הוא בהכלים המקבלים את השפע, כמ"ש "אני הוי"ה לא שניתי". לכן, אם הוא מסוגל להגדיל את הכלים, בשיעור זה הוא מגדיל את ההארה.

אולם השאלה היא, במה האדם יכול להגדיל את הכלים. התשובה היא, בשיעור שנותן שבח והודיה לה', על זה שה' קירב אותו אליו, שירגיש אותו קצת. ויחשוב על החשיבות שבדבר, היינו שהוא זכה שיהיה לו קצת קשר עם הבורא. וכפי שיעור החשיבות שיצייר לעצמו, בשיעור זה תגדיל אצלו את ההארה.

והאדם צריך לדעת, שאף פעם הוא לא יבוא לדעת את שיעור האמיתי של החשיבות של הקשר בין אדם להבורא. כי אין ביד האדם להעריך את מדת ערכה האמיתי. אלא כפי שיעור שהאדם מעריך אותה, בשיעור זה הוא משיג את מעלתה וחשיבותה. ויש בזה סגולה, שעל ידי זה הוא יכול לזכות, שההארה זו תשאר אצלו בקביעות.

We must know the reason for the heaviness felt when one wishes to work in annulling one's "self" before the Creator **(1)** and not caring for his own interest. One comes to a state as if the entire world stands still and he alone is now seemingly absent from this world; and leaves his family and friends **(2)** for the sake of annulling fore the Creator. There is a simple reason for this called «חסרון האמונה» "lack of faith" **(3)**. It means one does not see to whom one nullifies, meaning he does not feel the existence of the Creator **(4)**. This causes him the heaviness.

(1) The annulling of the dominance of the outer being over his inner being.

(2) Just these wishes, from his outer being, he has for his family and friends are so difficult to correct and to overcome.

(3) *There is a lacking at faith in the own correction. This correction comes from the inner being. The lack of faith is the situation when one is depressive or not 'awake'. Therefore: the work at yourself, to the reinforcement of your inner being leads to an endless state of belief and spiritual up growing.*

(4) *When the inner being is undeveloped one doesn't see the Creator. Only through the inner being there can be a connection with the Creator and His Eternal Name. We are striving for the birth of the Ein-sof that is already in the germ of the inner being, embedded in the Name HaVaJ" A, surrounded by worlds of concealing from where comes all the corrections. However, from his outer being he experiences the Name of Elokim, the Creator of the severe nature. He gives at the outer being only the necessarily necessities: a small amount of light only enough to keep him alive. This observation of his outer being gives him the feeling to be chained.*

However, when one begins to feel the existence of the Creator (5), one's soul immediately yearns to be annulled and connected to the root, to be contained in it like a candle in a torch «כנר בפני אבוקה», without any mind and reason (6). However, this comes to one naturally, as a candle is annulled before a torch.

(5) *By way of the 'nekuda shebalev' – the point in the heart- through the revealing of his inner being.*

(6) *What does Rav mean with this annulling? Do we have to annul our egoistic wishes? Kill our ego? Rav suggests – learn from a candle. By giving its weak light to the flame the candle chooses to melt with the big flame and to become one mighty, extinguish light.*

You can compare this with a situation from our world; a trainer yells to his pupil: "Give everything from yourself, give all the strengths you have, and please more, now, at this moment. And I guaranty you, you will set a record, go for it, for the ultimate goal." When his pupil only laughs and says: "No, I don't give everything", he will never be a champion.

*And the Creator is as that trainer He is our Eternal trainer. Give yourself completely for the new man you have **inevitable** to become. That is what rav means with – annulling you.*

It turns out that one's primary work is only to come to the sensation of the existence of the Creator, meaning to feel the existence of the Creator, that "the whole earth is full of His glory" «הרגשת מציאות ה', היינו שירגיש את מציאות ה', ש"מלא כל הארץ כבודו» This will be one's entire work, meaning all the vigor he places in the work will be in order to reach this and not for other things (7). One should not be misled into having to acquire anything; there is only one thing a person needs namely faith in the Creator – אמונה בה'. He should not think of anything and the only reward he wants for his work should be to acquire faith in the Creator.

(7) *This is the most important necessity in the reaching of the observation of the Creator, of His Greatness. When one has the understanding of this necessity the annulling is evident.*

We must know there is no difference between a small illumination and a great one a person attains because there are no changes in the Light. Rather, all the changes are in the vessels that receive the abundance, as it is written, "I the Lord change not." Hence, if one can magnify

one's vessels, to that extent he magnifies the luminescence.

But all changes in observation come from the changes in the wishes, the kelim that receives the High Light. When a person is capable to increase his wish (8), in the same quality he will increase the amount of light – observation - that enters him. The increasing of the kelim means – to strive more and more to the Creator, to strive for His Name, to an observation of Him, to become whole with Him.

(8) Meant are here the structural wishes of the inner being, only with this he can work for the giving.

Yet, the question is with what can one magnify one's vessels? The answer is, in the extent to which he praises and gives thanks to the Creator for having brought one close to Him, feel Him a little and think of the importance of the thing, meaning he was granted some contact with the Creator.

(9) And he praises and raises Him by the reducing of his importance of his outer being. The smaller his outer being becomes, the larger the field of tension. This increase the experience of the two poles – an inevitable condition for the grow of the kelim

As is the measure of the importance that one pictures for oneself, so the measure of the luminescence grows for him. One must know he will never come to know the true measure of the importance of the connection between man and the Creator because one cannot assess its true value. Instead, as much as one appreciates it, so he attains its merit and importance. There is a power in it so he can be permanently imparting this luminescence **(10)**.

(10) Rav explains us the criteria till what degree the observing of the Creator can be. It is impossible to take half-hearted decisions in the spiritual work; hence one doesn't notice any quantitative change in the level of the connection with the Creator, he isn't aware of his inner process although this process is a continuous one. There is only a slightly qualitative change of observation following the sequence of the quantitative changes. Eventually this will lead to a continuous connection and the evidence of his maximum.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The difficulty to annul one self: the fear to lose family and friends: the feeling one is disappearing from this world.	Stop worrying about yourself.	The observing of the existence of the Creator; that the world is filled with His Greatness.	To connect oneself with the Root: the Source: to let Him live in your heart.
To have a weak believing or lacking the belief in the Creator.	Work at yourself. Strengthen your inner being.	To become aware of your lack at faith in the Creator.	To observe the Creator fills everything in the existence
The lack of understanding what and how your wishes are.	To increase your wishes	To increase the amount of light that enters your kelim, your observation.	To come to the only and one true wish.
That there is no grow of your kelim that can receive the High Light.	To praise and raise the Creator in your eyes you can increase your kelim. Feel gratitude in nearing of the Creator, even when it is a small step.	To experience in you're kelim a pleasure, a sparkling shining and wholeness.	That there is a constantly striving for the condition wherein you are nearing the Creator and to hold on.

4. A. What is the Reason for the Heaviness One Feels when annulling before the Creator in the Work?

We must know the reason for the heaviness felt when one wishes to work in annulling one's "self" before the Creator and not caring for his own interest. One comes to a state as if the entire world stands still and he alone is now seemingly absent from this world; and leaves his family and friends for the sake of annulling before the Creator. There is but a simple reason for this called "lack of faith". It means that one does not see to whom one nullifies, meaning he does not feel the existence of the Creator.

This causes him the heaviness. However, when one begins to feel the existence of the Creator, one's soul immediately yearns to be annulled and connected to the root, to be contained in it like a candle in a torch, without mind and reason. However, this comes to one naturally, as a candle is annulled before a torch. It turns out that one's primary work is only to come to the sensation of the existence of the Creator, meaning to feel the existence of the Creator, "the whole earth is full of His glory." This will be one's entire work, meaning all the vigor that he places in the work will be in order to reach this and not for other things.

One should not be misled into having to acquire anything, but there is only one thing a person needs, namely faith in the Creator. He should not think of anything and the only reward he wants for his work should be to acquire faith in the Creator. We must know there is no difference between a small illumination and a great one that a person attains because there are no changes in the Light. Rather, all the changes are in the vessels that receive the abundance, as it is written, "I the Lord change not."

Hence, if one can magnify one's vessels, to that extent he magnifies the luminescence. Yet, the question is with what can one magnify one's vessels? The answer is, in the extent to which he praises and gives thanks to the Creator for having brought one close to Him, feel Him a little and think of the importance of the thing, meaning he was granted some contact with the Creator. As is the measure of the importance that one pictures for oneself, so the measure of the luminescence grows for him.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To be in the situation of darkness (the left line)	By the way of knowledge, <i>tsel the kdusha</i> (shadow of deity). That he may remember former dark situations and the solution, how the Creator had helped him (the middle line); by turning one self to faith - the right line.	To become aware of the presence of the Creator and to receive an addition Of faith in Him.	To find the right path: the observing of the Creator.
To be in a situation one is completely lost in the observation and feeling, one is losing oneself in the Light.	By the way of knowledge. Read about the structure of the spiritual worlds, partsufim and sephirot. This brings us in the left line – knowledge. Through the interaction of these two lines-conditions he will soon become aware of the Creator – the line in the middle.	To observe the presence of the Creator and get additional greater belief in Him.	To receive a permanent place at the given step, despite the feeling of falling and uplifting.

7. What Is, the Habit Becomes a Second Nature in the Work

ז. מהו, ההרגל נעשה טבע שני, בעבודה

שמעתי תש"ג

ע"י ההרגל שהאדם מרגיל עצמו באיזה דבר, אז הדבר הזה נעשה אצלו טבע שני. לכן אין שום דבר שהאדם לא יוכל להרגיש בו את מציאותו. זאת אומרת, אף על פי שאין להאדם שום הרגשה בדבר, מכל מקום על ידי התרגלות בהדבר, האדם בא לידי הרגשה. ויש לדעת שיש הפרש בין הבורא להנבראים בענין הרגשה, שאצל הנבראים יש בחינת מרגיש ומורגש, משיג ומושג, כלומר שיש לנו בחינת מרגיש המשותף עם איזה מציאות. מה שאם כן מציאות בלי מרגיש, הוא רק הבורא ית' בעצמו, שאצלו ית' "לית מחשבה תפיסה ביה כלל". מה שאין כן להאדם, כל מציאותו הוא רק על ידי המרגיש את המציאות. וגם אמיתיות המציאות, לא נערך לאמיתיות, אלא כלפי המרגיש את המציאות. זאת אומרת, מה שהמרגיש טועם בו, זה הוא אצלו אמת. היינו, אם הוא מרגיש טעם מר בהמציאות, כלומר שהוא מרגיש עצמו באיזה מצב שהוא נמצא שרע לו וסובל יסורים ממצב הזה, האדם הזה נקרא בעבודה שהוא רשע, מטעם שמרשיע את הקב"ה, היות שהוא נקרא טוב ומטיב, מטעם שהוא משפיע רק טוב לעולם. וכלפי הרגשתו של האדם, האדם מרגיש שהוא קבל מה' ההיפך, היינו המצב שבו הוא נמצא הוא רע. ובהאמור יש להבין מה שאמרו חז"ל "לא איברי עלמא, אלא או לרשיעי גמירי, או לצדיקי גמירי" (ברכות סא). פירוש הדברים הוא כנ"ל, או שהוא טועם טעם ומרגיש טעם טוב בעולם, ואז הוא מצדיק את המקום, ואומר ה' משפיע בעולם רק טוב. או אם הוא מרגיש וטועם טעם מר בעולם, אז הוא רשע, מטעם שהוא מרשיע את המקום. נמצא שהכל נמדד לפי הרגשת האדם. מה שאין כן אצל הבורא ית' לא שייך כל אלה הרגשת, כמ"ש בשיר היחוד "כמו היא לעולם תהיה, חוסר ועודף בך לא יהיה". לכן, כל העולמות וכל השינויים, הם רק כלפי המקבלים, כפי אדם המשיג.

Through accustoming yourself to some thing, the thing becomes second nature for you. Hence, there is nothing that one cannot feel its reality. In other words, although one has no sensation in the thing, he comes to feel it by accustoming to that thing. We have to know there is a difference between the Creator and the creatures regarding sensations. For the creatures there is feeler and felt, attaining and attained. This means we have a feeler who is connected to some reality (1).

(1) Two aspects: he who wishes (kli) and what he is wishing (pleasure, light).

However, a reality without a feeler is only the Creator Himself (2). This is because in Him "there is no thought and perception whatsoever," whereas for a person, his whole existence is only through the sensation of reality. Even the validity of reality is evaluated as valid only with regard to the one who feels the reality. In other words, what the feeler tastes are what he considers truth. If one tastes a bitter taste in reality, meaning he feels himself in a situation that he feels bad and suffers (3) because of that state, this person is considered wicked in the work. This is because he condemns the Creator, since He is called Benevolent, because He only bestows abundance to the world. Yet, with respect to that person's sensation, he feels he has received the opposite from the Creator, meaning the situation he is in the bad (4).

(2) Only unchangeable High Wisdom, the High Light

(3) In reality he tastes bitterness, feels badly and suffers through it – this is his outer being (kelim the Kabbalah – the receiving kelim). He is named ‘sinner’ too.

But his inner being is always in joy and justifies the Creator. Because he is observing the One and Only truth and reacts with two criteria of the truth: truth and not truth. And he is named ‘righteous’. The whole meaning of corrections lies in the capability to let ascent the sparkles of light that are first in the outer being, to bring them into the inner being and let them ascent. Then the outer being isn’t capable to sin anymore – or in other words, he can’t use the divine sparkles for his own selfish wishes and pleasure. Then ‘the bitterness of the reality’ disappears and he experiences them no more.

(4) In the Creator Himself there is no understanding of good or bad. There are only the laws of the Universe. When the Creation is in agreement with these laws, he experiences the good what lies in his awareness. If not, he experiences the bad things. When we say ‘the Creator is sending us the good thing’s, this is what is meant.

In some extreme situations one can feel and see more than others. Animals too have more sensitivity. Sometimes a person can become aware of extreme, special and fine feelings that are uncommon to most people. This means there are people who discover in their selves feelings that weren’t given at his birth but through special training, study or habits came to existence. There is always an agreement between the feeler and what he feels. At the Creator however these understandings are one. With his 5 senses a person receives an image of the reality. Only this can be a subject of speaking and analyzing. The Creator always sends us the good; all depends of our reaction through our observations. The world is created or for sinners or for righteous. Something in between doesn’t exist. (5)

*(5) Or he is focused on his **outer being** (kelim the Kabbalah) then he is a sinner, or he is focused on his **inner being**, then he is a righteous. It is the one or the other; one can’t serve two gentlemen. Everything in the Universe exists of two polarities.*

We can’t understand, comprehend or know the essence of the Creator. We are connected with the Ein-sof that is the perfect and eternal Creation. It is the Malchut of Ein-sof that makes a calculation of how much she can receive from the wholeness the Creator had destined for us. Has there to be a direct receiving of the Creator in the form she is already in (6) or does she has to ascent to the level of the Creator, to become one in quality (7) and merge together with Him and to be as bchina Keter (the stage of Keter)? The last is our job. Whatever the Creation felt it determines her place considering the Creator. When the sensitive organs are opened he will see what he couldn’t see in former period. What is outside a person he can only observe with the kelim the hashpa’a (the kelim of the giving) with masach and with *or* Chozer. An additional sense will be his second nature.

(6) In kelim the Kabbalah (the behavior of the outer being).

(7) In kelim the hashpa’a because he doesn’t have the kelim the Kabbalah.

With practice and habits a person can experience what he is working at. There is a difference between the observation of the Creator and the Creation. The one who feels has affinity with a kind of reality. The Creator Himself is the reality. When there is no contact between Him and me, there exist a reality without Him. It is impossible to feel without awareness.

A person can only discover the true reality by his awareness. I have to have a kli I can be aware of and in the kli I can see the reality. The one who can become aware of it can only

understand the reality. Observations are our personal truth. When one feels bad and suffers there is bitterness in his observation too. Such a person is named sinner because he is accusing the Creator and He had only created the good.

But in the awareness of the human observation He appears sometimes in the opposite situation. Such a person hasn't any connection with the Creator. He has a bad condition. There are only two situations: or one tastes the flavor of live or he feels the pain of live. When he tastes the flavor he justifies the Creator and says the Creator is good. But the person that feels pain and suffers accuses Him. The observation of the person is the reality. The Creator has nothing to do with that. His reality is without observation. All worlds and changes belong to the observation of mankind only.

Does a person stay forever in his awareness of the bad things? No, by breaking our habit we can see things in the opposite way. What is habit? How does or senses working? How on earth one can see the bad things as good? It all depends from the connection between the one that understands and the understanding. This will happen when you reach the connection with Him. When this has happen the kelim is so corrected that you see, even in the uttermost misery of darkness you can see Him and experience the sweetness instead of the bitterness. Only in this way you can justify the Creator as righteous. The aim is not to become to fulfillment, not even by *lehashpia* (to give) because then the giving can be for the receiving (egoistic giving), and not to look what you have in your hands, thy kli. What you have to do is to build up the relation with The Creator, then all observations will be in the second kli while the first kli is only the base for the building up of the second kli.

It is important to know to whom you are connected to when you are in darkness because then you can fill thy kli in daytime with efforts and not be lightened with the fillings of the Creator. Not the person or his situation is relevant but with Whom he wishes to merge.

This has to become his second nature. When you resist your body you give yourself the possibility to verify if you are on the right path. When your body agrees with something you can be sure you will reach nothing. Only when you resist your body you can progress. The second nature of a person has to be opposite at the first. By both natures you can connect worlds. The wish to receive is connected with the wish to give.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The experience of the bitterness regarding life, through this he accuses the Creator.	Work constantly at yourself: to react only with your inner being that justifies the Creator in all situations. In this way you can see the opposite, to see the good things. To see the true reality and not wishful thinking over the wanted reality.	The building up with the One with whom you wishes to merge. That will become your second nature.	To connect the worlds namely the wish to receive with the wish to give, now you reach a new situation: to receive for the giving.
The lack of resistance for the wishes of his outer being that only thinks at earthly pleasures without any inner movement of the view at any progress.	With controlling yourself: when there is resistance from your body you are at the right path. When the body agrees, it has to be clear for you you can't revive a thing. Only by a constant resistance for thy body you can progress.	The reinforcement of the observation of the inner being.	To bring all wishes and intentions together (<i>reshut haja-chid</i>).

8. What is the Difference between a Shade of Kedusha and a Shade of Sitra Achra

ת. מהו, הבדל בין צל דקדושה לצל דס"א

שמעתי תמוז תש"ד

הכתוב אומר, "עד שיפוח היום ונסו הצללים" (שיר השירים ב').

ויש להבין מהו "צללים" בעבודה, ומהו ב' צללים. והענין הוא, כי בזמן שאין האדם מרגיש את מציאות השגחתו ית', שהוא מנהיג את העולם בבחינת טוב ומטיב, זה נבחן כמו צל, המסתיר את השמש. כלומר, כמו בצל הגשמי, שמסתיר את השמש, אין זה עושה שום שינוי על השמש, והשמש מאיר בכל תוקפו. כן זה, שהאדם אינו מרגיש את מציאות השגחתו ית', אינו נעשה שום שינוי למעלה. אלא שאין למעלה שום שינוי, כמ"ש "אני הוי"ה לא שנית".

אולם, כל השינויים הוא אצל המקבלים. ובצל הזה, היינו בהסתרה הזו, יש להבחין ב' בחינות:

(א) שעדיין יש לו היכולת להתגבר על ההחשכות וההסתרות, מה שהוא מרגיש, ולהצדיק את ה', ולהתפלל לה', שה' יאיר את עיניו, שיראה שכל ההסתרות מה שהוא מרגיש, הוא בא מה'. היינו, שהקב"ה מסבב לו כל זה, מטעם בכדי שיגלה את תפלתו, וישתוקק להתדבק בו ית'. וזהו מסיבת שרק על ידי היסורים, שהוא מקבל ממנו ית', והוא רוצה להחליץ מצרתו ולברוח מהיסורים, אז כל מה שביכולתו הוא עושה. לכן, כשהוא מקבל את ההסתרות והיסורים, אז בטח יעשה את התרופה הידועה, שהיא להרבות בתפלה, שה' יעזור לו להוציאו ממצבו שבו הוא נמצא. ובמצב הזה עדיין הוא מאמין בהשגחתו ית'.

(ב) כשהוא בא לידי מצב, שכבר אי אפשר לו להתגבר, ולומר שכל היסורים והמכאובים, מה שהוא מרגיש, הוא מטעם שהבורא שלח אותם אליו, כדי שעל ידם יהיה לו סיבה לעלות בדרגה, אז, הוא בא לידי מצב של כפירה חס ושלום. היות שאין הוא יכול להאמין בהשגחתו ית'. וממילא אין הוא יכול אז להתפלל. נמצא, שיש ב' מיני צללים. וזה פירוש "ונסו הצללים", היינו **שהצללים יעברו מן העולם**.

והנה צל הקליפה נקרא "אל אחר אסתרס ולא עביד פירי", מה שאם כן קדושה נקרא "בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחיכי". היינו שאומר, שכל הסתרות והיסורים, שהוא מרגיש, הוא מטעם, שהבורא שלח לו את המצבים האלו, בכדי שיהיה לו מקום לעבוד למעלה מהדעת.

ובזמן שיש כח בידו לומר כך, היינו שהקב"ה מסבב לו את הסיבות האלו, הוא לטובת האדם. זאת אומרת, שעל ידי זה הוא יכול לבוא לעבוד בעמ"נ להשפיע, ולא לתועלת עצמו. ואז האדם בא לידי הכרה, היינו שהוא מאמין, שהבורא נהנה דוקא מעבודה זו, שהוא בנוי הכל למעלה מהדעת.

נמצא, שאין האדם מתפלל אז מהבורא, שהצללים יעברו מן העולם, אלא הוא אומר אז, אני רואה, שהבורא רוצה, שאני יעבוד אותו בצורה כזו, שהוא הכל למעלה מהדעת. אם כן בכל מה שהוא עושה, הוא אומר, בטח שהבורא נהנה מעבודה זו. אם כן מה איכפת לי שאני עובד במצב של הסתרת פנים, היות שהוא רוצה לעבוד בעמ"נ להשפיע, היינו שהבורא ינהג. לכן אין לו שום פחיתות מעבודה זו, היינו שירגיש שהוא נמצא במצב של הסתרת פנים, שאין הבורא נהנה מעבודה זו.

אלא האדם מסכים להנהגת הבורא. כלומר, איך שהבורא רוצה שהוא ירגיש את מציאות ה' בעת העבודה, האדם מסכים בלב ונפש, כי האדם לא מסתכל על מה שהוא יכול להנות, אלא הוא מסתכל על מה שהבורא יכול להנות. נמצא שהצל הזה מביא לו חיים.

וזה נקרא "בצלו חמדתי". זאת אומרת, שהוא חומד למצב כזה, שיוכל לעשות איזה התגברות למעלה מהדעת. ונמצא, שאם אין האדם משתדל במצב של ההסתרה, שיש לו עוד מקום להתפלל,

שה' יקרב אותו, והוא מתרשל בזה, לכן שולחים לו הסתר ב', שאפילו להתפלל אינו יכול. וזהו מסיבת החטא, שלא היה מתאמץ בכל כחו להתפלל לה'. לכן הוא בא לידי שפלות כזו. אבל, אחר שבא לידי המצב הזה, אז מרחמים עליו מלמעלה, ונותנים לו עוד הפעם התעוררות מלמעלה. ומתחיל עוד הפעם אותו הסדר. עד שבסופו של דבר האדם מתחזק בתפלה. וה' שומע תפלתו, וה' מקרב אותו ומחזירו למוטב.

It is written, «and the shadows flee away.» We must understand why the plural tense, two shadows (**1**). The thing is we must know that when one does not feel the existence of His providence it is like a shadow hiding the sun. There are two discernments here:

When he has still the ability to overcome the darkness, to justify the Creator and to pray the Creator will open his eyes to see that all the concealments he feels come from the Creator. In other words, the Creator is the originator so he may find his prayer and yearn to cleave unto Him. Only by the affliction he receives from Him, when he wants to be freed from thy troubles he does do everything he can (**2**). This is why the Creator sends him the concealments and the affliction. Then He is certain he makes the right cure, which is to do a lot of praying and pleading. It follows he becomes needy of the Creator. In this state it is still considered believing in His Providence, according to one's ability to overcome and justify His Providence. Although in that state one lacks the joy of one who serves the Creator, one can still strengthen oneself.

(1) *The minimal plurality is two*

(2) *When there is at least a minimum of connection (awareness) with his **inner being** (kelim the hashpa'a).*

When he comes to a state where he no longer can surmount and say that all the torments and afflictions that he feels are from the Creator, that He has caused him all that, then he comes to a state of heresy. Because he cannot believe in His Providence, one naturally has no ability to pray and ask of the Creator. This is the meaning off, «and the shadows flew away,” meaning the shadows will be flown from the world (**3**).

(3) *When there is absolutely no connection (awareness) with his inner being and as a consequence with the Creator either. There are two situations: first – the state of concealing but the person has the possibility to direct himself to the Creator. Second – the state of concealing one can't belief in the Control System of the Creator.*

We must distinguish between a shade of *Kedusha* (Sanctity) and a shade of *Sitra Achra* (Other Side) (**4**). In the Holy Zohar, “Another god is sterile and does not bear fruit.” However, in *Kedusha*: “Under its shadow I delighted to sit, and its fruit was sweet to my palate.” This means one says that all the concealments one feels are because it is His wish, so that one would serve Him beyond reason. It follows, that he does not pray for the shadows to fly from the world, but says it is certainly the Creator who sends him these situations since it must be the will of Him that the form of one's work before Him, will be in this manner. If so, why should I care which form my work takes, since my sole intention is only to bestow contentment to my Maker. Thus, what seems fit in His eyes, I will do. In other words, the Creator wants him to feel a kind of smallness and lowness during his work, which he

perceives as unfitting for a servant of the Creator, that his work will have a form of such inferiority. If he agrees wholeheartedly to such a state, it is said about him, "Under its shadow I delighted." It means that one covets such a state so as to have room to make some overpowering for His name.

(4) "Two shadows" or two concealings, separates the person to become aware of the Control System of the Creator.

'Sitra Achra' is the outer being. The 'holy shadow' is indeed concealment but here a person can understand that all the suffering is the wish of the Creator so he can come to the belief beyond knowledge. Only then he can understand and speak about.

It turns out that in a state where one cannot even pray, it is because of a sin (5); one is punished for having been given a place for overpowering in a state of concealment and affliction, hence he was altogether thrown from *Kedusha*. In that state one has no hold of *Kedusha*, and the proof of it is that he cannot even pray.

(5) One is complete submissive at the nature of his outer being (kelim the Kabbalah).

In that state, the counsel is to start one's work anew, as though he was born anew and now begins to enter the *Kedusha*. One cannot be aided by the past. Instead one needs to start one's whole way anew.

When one is involved in the first situation of concealment and forgets to ask for help at the Creator he falls back in the second situation. This condition is so far of deity he has to start all over. But what has been reached before never disappears (G-d forbid). To start all over again means; do not count what happens before, if it has never existed, not knowing whom the Creator is, what He wants from you, what is it all about.

Don't stay for years in this new situation. You can even let it behind you in a few seconds but only without any remembrance of the past. When a person feels himself standing in the shadow or in other words: the Creator is calling him to follow Him, he will follow the Creator. When he ignores the Creator conceals Himself double so one will understand **He Exsists**.

There has to be a lot of effort to come from the second stage to the first one. Meaning; agree with what the Creator gives; the condition of Katnut and accept the suffering by going with faith beyond knowledge and after while receive the wanted, the sweet fruit from the revealing. All what we are reading and hearing is a matter of learning. It is not inherent in our condition; it all comes from above.

We are all born with a certain nature and from here the kelim is working. (6) All words we hear during the learning floats above the same nature (7). However, it is necessarily for us to wake up the light, to force it to enter and to work within our awareness. This is necessarily so we can handle beyond knowledge and experience there is a holy shadow. It isn't relevant if we understand the articles of the cabbalists. What count is to wake up the *or makif* and to make it possible for to enter our awareness. Then one can start to understand.

(6) The procedure of the outer being.

(7) *These are in principle only predestined for the inner being (kelim the hashpa'a), the one who can become aware.*

Are *katnut* and *shiflut* (tiny and annulling situations) the same conditions that are connected? What is *katnut*? When I justify the condition of *katnut* then I feel wholeness and no wish for another situation. This is the condition of Binah. *Shiflut* is a special situation within the *katnut*. In this condition one works from the higher understanding. It is not bad at all; it is the opposite of *sheflut* (lowness).

It is important to know considering whom we characterize the given situation. When there is from above the wish I have to annul my intellect and knowledge for the aim of the Creation, I am ready to do so. This is named also *shiflut*. Accordingly I receive greater wisdom and knowledge. The situation is experienced as *shiflut* when I lock mine brains 'without head' and serve the Higher. When a person is helpless, stands with his back to the wall, only then he can go further when there is faith beyond belief. He experiences he had lost all the power to undertake something, he is exhausted to the last end.

Only then a person is in the condition to accept the intellect of the Higher and to lean on in his further life. However, we are all in the period of preparation. This period is the longest and the heaviest. When one is in this period it is difficult to come beyond knowledge. It is if you're helping a friend but your heart doesn't lie in it. This is the reality we live in. We do something, make mistakes and start anew. Only when we have passed the *machsom* we really can come to and live with faith beyond knowledge. According this principle a certain mental condition is easier to bear. When a person has reached the true level he sees how wrong he was.

Every situation must be taken seriously. Don't say: "It doesn't matter!" that's the moment it does. The given suffering comes in a large concentration. Situations of suffering are to be called as spiritual. You can work it out in a short period but for the most of us this would be unbearable. The smallest, most relevant connection with the Creator would save us time and shorten our suffering.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The unawareness of the control system of the Creator. One is in a state of concealment, there is no ask for help at the Creator.	Try to justify the Creator and pray to Him so He can open your eyes and then you can see that all the concealments come from the Creator.	He receives the strength to ask sincerely the Creator for help and to aim his wishes at Him. Now he experiences the holy shadow.	To find the strength to justify the Creator. Considering the fact he hasn't any joy in working for the Creator, he strengthen his faith.
One has to divide the holy shadow from the 'Sitra Achra' shadow.	To be prepared to do what the Creator wishes namely to feel completely the katnut, to become aware of your humiliating situation, agree and accept.	He comes out above his 'humiliating' situation for the Creator.	To become aware of the sweetness of his work.
To find oneself in double concealment. There is even not a small prayer to the Lord. There is no connection with the holy shadow.	Start over with the spiritual work. Start with a blank sheet and in a way sees you are as reborn.	To come in deity.	To reinforce the own belief of the conducting of the Creator.

10. What is Make Haste My Beloved in the Work

י. מהו, ברח דודי, בעבודה

שמעתי תמוז תש"ד

יש לדעת, כי בזמן שהאדם מתחיל ללכת בדרך, שרוצה להגיע לעשות הכל לשם שמים, הוא בא למצבים של עליות וירידות. ויש לפעמים, שהאדם בא לידי ירידה כל כך גדולה, שיש לו מחשבות לברוח מתו"מ. כלומר, שבא לו מחשבות, שאין לו חפץ להיות ברשות הקדושה. אז, האדם צריך להאמין, שהדבר הוא להיפך. היינו, שהקדושה בורחת ממנו. והטעם הוא, כי בזמן שהאדם רוצה לפגוע בקדושה, אז הקדושה מתקדמת ובורחת מקודם ממנו. ואם האדם מאמין בזה, ושהוא מתגבר בזמן הבריחה, אז מה"ברח", נעשה "ברך", כמ"ש "ברך ה' חילו ופועל ידיו תרצה".

Bear in mind that when a person begins to walk on a path of wanting to come to do everything for the Creator, he comes to states of ascents and descents **(1)**. Sometimes, he comes to such a great decline that he has thoughts of escaping Torah and *Mitzvot*, meaning thoughts come to a person that he has no desire to be in the domain of *Kedusha* (Sanctity). In that state one should believe it is the opposite, meaning it is *Kedusha* that runs away from him.

(1) *He comes deeper and deeper in his inner being. Only by way of the outer being one sees the moments of falling and uplifting.*

The reason is that when one wants to blemish *Kedusha*, *Kedusha* moves forward and runs away from him first. If he believes it and overcomes during the escape, then the *Brach* «ברח» (Escape) is turned into «ברך» *Berach* (Blessed), as it is written, "Bless, Lord, his substance, and accept the work of His hands."

The holiness flees away because a person is nearly in the position of *ratson lekabbel* (the wish to receive). There is nothing worse than a rupture with the Creator. That's why he must have respect for this situation. But the question is: Where does he get this respect? When it becomes clear there is the longing to fly away, thank the Lord for the revilement of this fled trying. Now he can verify in which condition of unity he is according to the qualities of the Creator. And he has to think about former *reshimot* from former escapes. This will give him fear and he wants to return.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To want to fly from the Torah and the Mitzvot. To take distance of the holiness.	To believe in the opposite; the holiness is walking away from him. Not to get disappointed but to overcome the situation of falling by connecting himself with the principle goal. To verify the <i>reshimot</i> from former escapes.	To become aware of the feeling to fly away. To exchange the escape (<i>brach</i>) in blessing (<i>berach</i>) of the Creator.	To continue on the path of unity with the Creator.

12. The Essence of His Work

יב. עיקר עבודת האדם

שמעתי בסעודה יום ב' דר"ה תש"ח

עיקר עבודת האדם צריך להיות, איך לבוא ולהרגיש טעם בלהשפיע נחת רוח ליוצרו. היות שכל מה שהאדם עושה לתועלת עצמו, מרחקת אותו מה', מטעם שינוי צורה. מה שאם כן, אם הוא עושה מעשה לתועלת ה', אפילו שהמעשה תהיה הכי קטנה, מכל מקום נקרא זה "מצוה".
לכן, עיקר השתדלות האדם, צריך להיות להשיג כח המרגיש טעם בלהשפיע. וזהו על ידי שממעטין בכח המרגיש טעם בקבלה עצמית. ואז לאט לאט משיגים את הטעם בלהשפיע.

The essence of his work should be how to come to feel taste in bestowing contentment to his Maker, because everything he does, he is doing it for himself **(1)** and distances him from the Creator, due to the disparity of form. However, if he performs an act to benefit the Creator, even the smallest act, it is still considered a «מצוה» *Mitzvah* (good deed) **(2)**. Hence, his primary exertion should be to acquire a force that feels taste in bestowing, which is through lessening the force that feels taste in self-reception. In such a state he slowly acquires the taste in bestowing.

(1) *From his outer being.*

(2) *'Mitzvah' – only the inner being can carry out with the real intention a Mitzvah.*

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Because a person wants to do everything in a selfish way (for his outer being), the Creator goes away from him because there is no agreement in quality.	To comprehend the taste as result from 'the giving' aspect and this strength takes away the wish for the selfish receiving.	Step-by-step to understand the taste for the giving aspect.	To have taste for to work for the Creator.

13. Pomegranate

יג. ענין רמון

שמעתי בסעודת ליל ב' דר"ה תש"ח

ענין רמון, אמר, זה הוא רמז למה שאמרו חז"ל "שאפילו הרקנין שבך מלאין מצות כרמון" (עירובין י"ט).

ואמר "רמון" הוא מלשון רוממות, שהוא סוד למעלה מהדעת. ויהיה הפירוש "שהרקנין שבך מלאים מצות". ושיעור המלוי הוא, כפי שהוא יכול ללכת למעלה מהדעת, שזה נקרא רוממות. שענין ריקנות אינה שורה אלא על מקום שאין שם ישות (בסוד "תולה ארץ על בלימה").

נמצא, כמה הוא השיעור של המלוי של מקום הריקן? התשובה הוא: לפי מה שהוא רומם את עצמו למעלה מהדעת. זאת אומרת, שהריקנות צריכים למלאות עם רוממות, היינו עם בחינת למעלה מהדעת. ויבקש מה, שיתן לו את הכח הזה. ויהיה הפירוש, שכל הריקנות לא נברא, היינו שלא בא לאדם שירגיש כך שהוא ריקן, אלא בכדי למלאות זה עם רוממות ה', היינו שיקח הכל למעלה מהדעת.

וזהו מה שכתוב "והאלקים עשה שיראו מלפניו". כלומר, שזה שבא לאדם, אלו המחשבות של ריקנות, הוא בכדי שהאדם יהא לו צורך לקבל על עצמו אמונה למעלה מהדעת. ולזה צריכים את עזרת ה'. היינו, שהאדם מוכרח אז לבקש מה, שיתן לו את הכח, שיוכל להאמין למעלה מהדעת. נמצא, שדוקא אז האדם נצרך להבורא, שיעזור לו. וזהו מטעם, היות השכל החיצוני נותן לו להבין את ההיפך.

לכן אין עצה אחרת להאדם אז, אלא לבקש מה, שיעזור לו. ועל זה אמרו "יצרו של אדם מתגבר עליו כל יום, ואלמלא אין הקב"ה עוזרו, אינו יכול לו". נמצא, שרק אז הוא המצב, שהאדם מבין, שאין מי שיעזור לו, אלא הקב"ה. וזהו "אלקים עשה", בכדי "שיראו מלפניו". שענין יראה הוא בחינת אמונה, שרק אז האדם נצרך לישועת ה'.

A Pomegranate, he said, implies to what our sages said, "Even the vain ones amongst you are as filled with *Mitzvot* as a pomegranate" (Iruvin 19) «שאפילו הרקנין שבך מלאין מצות כרמון» (עירובין י"ט). He said: *Rimon* (Pomegranate) comes from the word «רוממות» (*Romemut* (Loftiness), which is above reason. The interpretation of, "The vain amongst you are filled with *Mitzvot*" is the measure of the filling is as much as one can go beyond reason and this is called *Romemut*. There is only emptiness in a place where there is no existence (1), as it is written, "Hanged the earth over nothing." You find that **what is the measure of the filling of the empty place?** The answer is, **according to one's elevation of oneself above reason (2).**

(1) *One can feel the emptiness of an OUTER BEING through the desires of the earthly wishes: the desire for eating, drinking, sex, richness, power and knowledge in our world. The emptiness of the INNER BEING however is filled 'just as the pomegranate with pips'. When a person has received the comprehension he can make free an earlier filled place, a new place can be created for a new higher understanding. To fill and to empty a place is called the making of a kli.*

(2) *He goes through faith beyond knowledge. Because he has a shortcoming at strengths for a new elevation to the next step, the INNER BEING chooses for observing by the self-*

created emptiness above an empty filling with what the Creator gives to him with purpose, so he can verify the wish for merging with Him. In the last case he loses the possibility to uplift himself.

This means the emptiness should be filled with **loftiness**, meaning beyond reason and to ask at the Creator to give him that strength. It will mean that all the emptiness was created, meaning it comes to a person **to feel he is empty (3)**, only in order to fill it with the *Romemut* of the Creator.

(3) The more emptiness a person feels (and this is a positive perception) with more intensity he will plead at the Creator for strength to go beyond knowledge. But when a person fled away and fills the emptiness with what the Creator purposely gives him for to come one with Him, he loses the possibility to uplift himself. It is good to plead at the Creator for strength for the uplifting. For this reason the Creator created no emptiness nor He was born with it. This emptiness is given to us for to fill it with belief beyond knowledge, to uplift ourselves to the Creator. All empty thoughts are necessary for the understanding of the faith beyond knowledge. We can't fulfill this without the help and the strength of the Creator. No one else can help the human being with this.

In other words, one is to take everything beyond reason, and this is the meaning of, “and God hath so made it, that men should fear before Him.” It means these thoughts of emptiness come to a person in order for him to have a need to take upon him faith beyond reason, **(4)** and for that we need the help of God. It follows, that at that time one must ask at the Creator to give him the power to believe beyond reason.

(4) The feeling of our falling promotes the further ascending by faith above reason. To become one with the Creator demands uplifting, not for yourself but for Him. This is named; to go by faith beyond reason

It turns out it is precisely then when one needs the Creator to help him, since the exterior mind lets him understand the opposite. Hence, one has no other counsel then to ask at the Creator to help him. It is said about that, “One's desire overcomes one everyday; and were it not for the Creator, one would not prevail.” Thus, only then is the state when one understands there is no one to help him but the Creator, and this is “and God hath so made it, that men should fear before Him.” The matter of fear is discerned as faith and only then is one in need of God's salvation.

This article gives answers on all the moments in our live that bring us in a situation of powerless, weakness, disappointments, etc. so we can overcome these situations. Every time we have to verify if we can handle the situation. If not then this is an experience too for the future because the *reshimot* will be saved. It isn't necessary to be down but try to find the strength in every new situation. Why do we not receive from above directly clarity?

It is for man himself to bring more clarity so he can make a right decision in what situation he can receive the most wanted quality. *Shefah* (light, abundance) always comes on the base of suffering. Emptiness will be filled with elevation or in others words faith beyond knowledge but not without the help of the Creator. A person has to go to the Creator with all the questions he has, even with the most personal question. For example: someone wants to marry a lovely woman but the right woman hadn't cross his way. He can ask the Creator: Give me someone I like, someone with who I want to live forever. Help me in this case.

What does a group means for a person who asks the Creator for help to get faith beyond reason? A group only can give assistance for to go on the right path. A group can't give fulfillment only the strong conviction of the relevance of the goal, the wish and the certainty.

Suppose someone of the group is in the situation of falling, he wants nobody to see or has no will to do something. A group can help him to come out of his house and give him social work; they can give him work so the person can return to the understanding of his goal: why he is in a group and why to go forwards. To elevate the Creator means to feel and see Him, to become one with Him, to fill yourself with Him.

A group can't do this for you. A group is only there for the support when you are on the way till you has come in the condition for the elevation of the Creator and you are convinced that only by faith beyond reason you can fill the emptiness. A person can't follow this way without a teacher or books. A group can fasten his tempo, can help and support him in difficult moments. To follow this way a person needs perseverance and even stubbornness for to create a correct base: a day- week- and month scheme, so he can go with the outmost accuracy to fulfill the tasks he has given himself, even when he experiences the moment of falling.

When necessarily a little severity is used too. Everything most be done for the person to help him to aim his goal. A group has to be severe, determined and alert. The group has to control regular if someone needs help. We are in the condition of the wish to receive. While we studying the Creator we see He is the wish for to give. This brings us in a very difficult situation. What do we have to do? To switch of our head, to cut ourselves of from this situation and to find an occupation so we can forget ourselves. If not, a person can stay in this situation for days, months or even years. Make changes in you life: change your occupations; sleep on a different place.... everything for to change the perception you are in that moment.

What are strange thoughts? It is all about the strange thoughts you have in your own head. These thoughts become concentrated. Accordingly from above, through the kelim that was building up the Shefah (light, abundance) spread oneself to below.

These are tikunim (corrections) that find place in the world Atzilut. What do we have to do? When strange thoughts come to a person he looses the unity with the Creator. Then he neglects the idea the Creator wants to do only good and he becomes a complete sinner. Afterwards he returns to the Creator and justify Him. This is the way until there is formed a kli that is prepared to receive the light.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
A person becomes Depressive and Wishes to fly Away from his emptiness And empty thoughts	Suffering through emptiness leads To fulfillment to fulfillment to Faith beyond reason, A person receives Strengths from the Creator	To build up the kelim that is prepared (at strength and extent) to receive an addition of light	To under- stand a higher step

14. What is the Greatness of the Creator?

יד. מהו רוממות ה'

שמעתי תש"ח

רוממות ה' פירושו, שהוא צריך לבקש מה', שיתן לו הכח ללכת למעלה מהדעת. זאת אומרת, שרוממות ה' יש ב' פירושים:

(א) שלא ימלא עם בחינת דעת, שהוא שכל, מה שהאדם יכול לתרץ את שאלותיו. אלא שהוא רוצה, שה' ימלא לו את שאלותיו. נמצא שזה נקרא רוממות, משום שכל השכל בא מלמעלה, ולא מצד האדם, היינו שהאדם יכול להשיב את שאלותיו. וכל מה שהאדם יכול לתרץ, נקרא שהאדם מתרץ הכל עם שכל החיצון. כלומר, שהרצון לקבל מבין, שכדאי לקיים תו"מ. מה שאם כן למעלה מהדעת, הוא המחייב את האדם ללכת בעבודה, זה נקרא נגד הדעת של הרצון לקבל.

(ב) שרוממות ה' נקרא, שהוא נעשה זקוק, שה' ימלא משאלותיו.
לכן:

(א) שהאדם צריך ללכת למעלה מהדעת, אז האדם רואה שהוא ריקן, ואז הוא נעשה נצרך לה'.
(ב) שרק ה' יכול לתת לו הכח הזה, שיהא בידו ללכת למעלה מהדעת. היינו, זה שה' נותן, זה נקרא רוממות ה'.

The greatness of the Creator means one should ask at the Creator for the strength to go beyond reason *מהדעת*. It means there are two interpretations to the greatness of Creator:

A - It wasn't the meaning of the Creator man would be occupied only with his intellect, that he wouldn't try to give all the answers upon the questions he has. On the contrary: he must have the wish the Creator will answer all his questions because real knowledge comes from above. This is named 'Greatness for the Creator' (1). All the explanations a person receives are coming from above. He who understands the wishes for the receiving understands also it is worthwhile to live according to the Torah and the Mitzvot. He also understands he is obligated to do his work with faith beyond reason against the opinion of the will to receive.

(1) The uplifting of the Creator is only possible through the background of the inner 'Me' because there is the place where will be created an empty place wherein he can observe the greatness of the Creator. While the outside, the place filled with knowledge and understanding, makes a screen between him and the Creator. In such a case a person doesn't point himself to the Creator but to the greatness of strengths created by one self.

Everything in this life has to do with our perception of the operational system, how we see things as good and evil. We have to build up a kli that experiences the attitude of the Creator that regarding to us it is always good and His aim is to do well. When it seems the Creator gives you misery and suffering it is only for you so you may come to faith beyond reason.

When a person doubts at the operational system of the Creator and thinks He is against him, at such a moment he must seek for the good because the Creator helps us in every way. Though not in kelim the Kabbalah and in his egoistic consciousness (what is within his knowledge),

but through the condition of darkness and to make use of his lack at faith, and only when you ask the Creator to give you the strength named faith.

Only in this way a person can go beyond his reasoning and egoistic perceptions and he will experience this as certainty and it is if he sees it with his own eyes. This strength of Binah will fill up his neutralized kelim the Kabbalah and give him the possibility to have faith beyond reason. This treatment will be a repetition on every step, every time when he doubts at the operational system of the Creator what is always good.

B - The greatness of the Creator means he becomes needy of the Creator to grant his wishes. Therefore:

1. He should go beyond reason. Thus one sees he is empty and consequently becomes needy of the Creator.
2. Only the Creator can give him the strength to be able to go beyond reason. In other words, what the Creator gives is called, "The Greatness of the Creator."

Everyone can experience on his road a sharp curve and that will bring him in confusion. Everyone experience now and then he is in confusion by circumstances.

When a person doubts he needs a base and answers on his questions. But the Creator purposely gives us these uncertainties, sufferings and the feeling of shortcomings.

This puts a person to the wall; this hopeless situation brings him to come in prayer with the Creator, asks Him for help so he can receive faith beyond reason. Does a person needs knowledge when the faith he receives is from the same strength to come out of his problems and goes forwards in the same tempo? With faith beyond reason a person closes his eyes for what he sees. The request at the Creator is named: "the uplifting of the Creator", to award His Greatness.

Question: What is the strength of faith? That is the capability to perform his wish. A strong person has always a clear understanding of his goal, has the energy and the strength to fulfill his wish. He receives this from above because he acknowledge the Greatness of the Creator and he wishes to become one with Him. Without this he is weak and doesn't have the strength to undertake a task. If a person can annul his wish for the egoistic receiving he will at the same time stimulate the wish to receive from above.

Question: When does one ask for strength from above – during the learning or during the verifications? During the learning there are 2 prayers. The first prayer is the wish to become one with the Creator. This wish wakes up the *or makif*. Or makif shows us the Greatness of the Creator. By studying the spiritual worlds and objects a person makes himself free of his endless problems. What he is reading is clear for him. On the other hand he sees, by analyzing himself he knows nothing and he doesn't understand anything of the learning. And then there are the several domestic problems that hinder a person to concentrate properly.

The second prayer is more a prayer. We do not choose the circumstances by ourselves. We have to go through them. While we are doing this we have to get a clear understanding where the problems come from. We have to understand the Creator sends us these problems and not our boss, our family or our neighbors.

The Creator only wishes for us the good. Through His Operational System He is sending us nothing bad. Of course we have our own responsibility to act against evildoers. But the spiritual action must be in the front. Then he has the correct attitude in everything what happens. Then a person can feel and have luck.

He starts looking at it from the point of view it belongs to the primarily object of his life. Everything what happens he connects it with the Source.

Question: how can a person come to faith beyond reason and experiences emptiness? When a person doesn't receive the strength from above, from Binah, he will never feel the emptiness. Then it would feel if he stands above others and has everything because within the knowledge everything is verified. The strength of faith beyond reason reveals the true conditions of emptiness and the smallness of a human in comparison with the Creator.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The difficulty to acknowledge the Greatness of the Creator.	A person has to ask Him for help to go with faith beyond reason. This will show him the real situation of emptiness and smallness in comparison with the Creator.	The understanding comes from above.	To build up a kli that observes the goodness of the Creator; that His aim is to do well.

18. What is, My Soul shall weep in Secret in the Work

יח. מהו, במסתרים תבכה נפשי, בעבודה

שמעתי ת"ש ירושלים

הנה בעת שהסתרה גברה על האדם, והגיע לידי מצב, שאין הוא מרגיש שום טעם בעבודה, ואין בידו לצייר ולהרגיש בחינת אהבה ויראה בשום אופן, ואין הוא מסוגל לעשות שום דבר בקדושה, אז אין לו שום עצה, רק לבכות לה', שירחם עליו ויעביר מעליו את המסך מעל עיניו ולבו.

וענין הבכיה הוא דבר חשוב וגדול. וזה כמו שאמרו חז"ל: "כל השערים ננעלו חוץ משערי הדמעות". ועל זה מקשין העולם, אם שערי הדמעות לא ננעלו, בשביל מה צריכים בכלל שערים? ואמר, שזה דומה לאדם, המבקש מחבירו איזה דבר נחוץ. ודבר זה נוגע עד לבבו, והוא מבקש ומתחנן לפניו בכל לשון של תפלה ובקשה. וחבירו אין שם לב לכל זה. ובעת שהוא רואה, שאין כבר מקום לתת תפלה ובקשה, אז האדם מרים את קולו בבכיה, ועל זה אמרו: "כל השערים ננעלו חוץ משערי הדמעות". כלומר, מתי שערי דמעות לא ננעלו, דוקא בזמן שכל השערים ננעלו, אז יש מקום לשערי דמעות, ואז רואים שהם לא ננעלו.

מה שאם כן בזמן ששערי התפלות פתוחות, אז לא שייך שערי דמעות ובכיות. זה נקרא, ששערי דמעות כן ננעלו. אלא מתי שערי הדמעות לא ננעלו, דוקא בזמן שכל השערים ננעלו, אז שערי דמעות פתוחות, היות שעדין יש לו עצה של תפלה ובקשה.

וזה פירוש "**במסתרים תבכה נפשי**". היינו בזמן שהאדם בא לכלל הסתרה, אז תבכה נפשי, מטעם שאין לו עצה אחרת. וזה ענין "כל מה שיש בידך ובכוחך לעשות, עשה".

When concealment overpowers a person and he comes to a state where the work becomes tasteless, he cannot picture and feels no love and fear, he also can't do anything of holiness, then his only counsel is to cry to the Creator to take pity on him and remove the screen from his eyes and heart.

The issue of crying is a very important one. It is as our sages write: all the gates were locked except for the gates of tears. The world asks about this: "If the gates of tears are not locked, what is the need for the other gates?" He said: "It is like a person who asks his friend for some necessarily work. He asks and begs at him in every manner of prayer and plea, yet his friend pays no attention. When one sees there is no longer reason for prayers and pleas he raises his voice in weeping."

It is said about this: "All the gates were locked except for the gates of tears." When were the gates of tears open? Answer: when all other gates were locked. Only then there is room for the gates of tears and then one sees they were not locked.

However, when the gates of prayer are open, the gates of tears and weeping are irrelevant. This is the meaning of the gates of tears being locked. In other words, when are the gates of tears not locked? It is precisely when all the gates are locked that the gates of tears open. This is because one still has the advice of prayer and plea.

This is the meaning of "My soul shall weep in secret," meaning when one comes to a state of concealment, then "My soul shall weep," because one has no other option. This is also the meaning of "Whatsoever thy hand attained to do by thy strength, those do."

When a person experience a time of spiritual concealment, he has absolutely no pleasure in the spiritual work, in now way he is in the situation to feel love or awe, he can't do anything with the intention 'to give', he has reached the moment there is only one solution, to cry and yearn for the Creator, that He has mercy with him and help him to take away the darkness before his eyes and that the Creator may open his heart.

This moment is in the spiritual work an unknown but very important one. It is said all the gates given access to the Creator are closed except the gates of tears; what is the meaning of all the others gates when the gates of tears are open? You can compare this with a situation of our world. Suppose you ask a good friend for a favor and he gives no answer. The other doesn't give any attention at your plead, you start crying and begging and in that moment you become aware that the gates of tears are open when the others are closed.

We become aware of the open gates of tears when the others are closed. Constantly we belief there is an alternative for our situation. This is why we say: «במסתרים תבכה נפשי» "In darkness cry, o my soul". Only when a person has reached the complete darkness, he doesn't see a way out, his soul starts to cry. So remember: "anything what lies within your strength, do it!" «כל מה שיש בידך ובכוחך לעשות, עשה»

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
That there is absolutely no pleasure in the spiritual work. A lack at imagination and feeling for love or respect. There is no comprehension for the intention of the giving.	Everything what you can do within the power you have, Do it!! When you have reached the utmost fruitless situation, you cry and call for the Creator, that He will be mercy and take away the darkness of your eyes and the heaviness in your heart.	The gates of tears will open.	To experience the conditions whereby a person can comprehend the intention for the giving.

20. Lishma

כ. ענין לשמה

שמעתי תש"ה

דענין לשמה. בכדי שהאדם יזכה לשמה, הוא צריך לאתערותא דלעילא, כי זהו הארה ממרום, ואין זה בשכל האנושי להבין, אלא מי שהוא טועם, הוא יודע. ועל זה נאמר: **"טעמו וראו כי טוב ה'".**

ומשום זה, צריך האדם, בזמן קבלת עול מלכות שמים, שיהיה על תכלית השלימות, היינו כולו להשפיע ולא לקבל כלום. ואם האדם רואה, שאין האברים מסכימים לדיעה זו, אין לו עצה אחרת, אלא תפילה, שישפוך שיחו לה', שיעזור לו, שגופו יסכים לשעבד את עצמו להקב"ה. ואל תאמר, אם בחינת לשמה הוא מתנה מלמעלה, אם כן מה מועיל את התגברותו ועבודתו, וכל הסגולות והתיקונים, שהוא עושה, בכדי לבוא לשמה, אם זה תלוי ביד ה'. ועל זה תירצו חז"ל ואמרו: **"אי אתה בן חורין לפטור ממנה"**. אלא על האדם מוטל לתת את האתערותא דלתתא. וזהו בחינת תפילה.

אבל אי אפשר שיהיה תפילה אמיתית, אם לא יודע מקודם, שבלי תפילה אי אפשר להשיגה. לכן ע"י המעשים והסגולות, שהוא עושה בכדי לזכות לשמה, מתרקם אצלו כלים מתוקנים, שירצו לקבל את ה"לשמה".

ואז, לאחר כל המעשים והסגולות, אז הוא יכול לתת תפילה אמיתית. משום שראה, שכל המעשים שלו לא הועילו לו כלום. ורק אז הוא יכול לתת תפילה אמיתית מעומקא דליבא. ואז הקב"ה שומע תפילה, ונותן לו המתנה של לשמה.

וגם צריך לדעת, שע"י קניית הלשמה הוא ממית את היצר הרע. משום שיצר הרע נקרא **"המקבל לתועלת עצמו"**. ועל ידי זה שזוכין להשפיע, אז הוא מבטל את התועלת עצמו. וענין המיתה פירוש, שהוא כבר לא משמש עם כלי הקבלה שלו לתועלת עצמו. וכיון שביטל את תפקידו, הוא נבחן למת.

ובאם האדם יתן חשבון לנפשו, מה יש לו בעמלו, שיעמול תחת השמש, אז הוא רואה, שלא כל כך קשה לשעבד את עצמו לשמו ית', מב' טעמים:

(א) הלא בין כך ובין כך, היינו בין שרוצה ובין שלא רוצה, הוא מוכרח להתיגע בעולם הזה, (ב) שגם בזמן העבודה, אם הוא עובד לשמה, הוא מקבל תענוג מן העבודה בעצמה. לפי המשל המגיד מדובנא, שאמר על פסוק **"לא אותי קראת יעקב, כי יגעת בי ישראל"**, שפירושו הוא, שמי שעובד אצל השם ית', אין לו שום יגיעה, אלא להיפוך, שיש לו תענוג והתרוממות רוח.

אלא מי שלא עובד לשם השם ית', אלא לשם מטרות אחרות, לא יכול לבוא בטענה אצל השם ית', מדוע לא משפיע לו חיות בעבודה, היות שהוא עובד למטרה אחרת. שרק לשם מי שהוא עובד, הוא יכול לבוא בטענה אליו, שישפיע לו חיות ותענוג בעת עבודתו. ועליו נאמר: **"כמוהם יהיו עושיהם כל אשר בוטח בהם"**.

ואל יקשה בזה, מדוע בזמן שהאדם מקבל על עצמו את העול מלכות שמים, היינו שרוצה לעבוד בעמ"נ להשפיע להבורא ית', מכל מקום אינו מרגיש שום חיות, שחיות הזו יחייב אותו את הקבלת עול מלכות שמים, אלא צריך לקבל על עצמו בעל כרחו שלא בטובתו, היינו שהגוף לא מסכים על עבדות זו, מדוע הקב"ה לא משפיע לו אז חיות ותענוג.

הטעם, שזהו תיקון גדול. שלולי זאת, אלא הרצון לקבל היה מסכים לעבודתו זו, אף פעם לא היה לו באפשרותו להגיע לשמה. אלא תמיד היה עובד מטעם תועלת עצמו, היינו למלאות תאוותו.

וזה דומה כדאמרי אינשי, שהגגב בעצמו צועק: "תתפסו את הגגב". ואז אי אפשר להכיר, מי הוא הגגב האמיתי, כדי לתפסו ולהוציא מידו הגניבה.

אבל בזמן שהגגב, היינו הרצון לקבל, לא מרגיש טעם בעבודה של קבלת עול מלכות שמים, אז כיון שהגוף מרגיל את עצמו לעבוד עבודה מה שהוא נגד רצונו, אז יש לו האמצעים, שיכול לבוא לידי עבודה, שיהיה רק במטרה לעשות נחת רוח ליוצרו. כי כל כוונתו צריך להיות רק לה', כמ"ש "אז תתענג על ה'". היינו מקודם, כשהיה עובד לה', לא היה לו תענוג מעבודתו, אלא עבודתו היתה על דרך הכפיה.

מה שאם כן כשכבר הרגיל את עצמו לעבוד בעמ"נ להשפיע, אז הוא זוכה להתענג על ה' מעבודה בעצמה יהיה לו תענוג וחיות. וזה נקרא, שגם התענוג יהיה אז לה' דווקא.

In order for a person to obtain *Lishma*, he needs an awakening from above because that is an illumination from above and it is not for the human mind to understand. But he who tastes knows. It is said about that, «טעמו וראו כי טוב ה'» "Taste and see the Lord is good."

Because of that, upon accepting the burden of the kingdom of heaven (ol malchut shamaim) a person needs for it to be in utter completeness, (1) meaning only to bestow and not at all to receive כלום לקבל ולא להשפיע. And if a person sees that his organs האברים do not agree with this idea he has no other counsel except for prayer, to pour his heart out to the Lord to help him make his body consent to enslaving itself to the creator.

(1) – Completely for 'the sake of the Creator'.

And do not say when *Lishma* is a gift from above, then what good is the surmounting, efforts and all the remedies and corrections that a person performs in order to come to *Lishma*, if it depends on Him? Our sages said regarding this, "You are not free to rid yourself of it." Rather, one must offer the awakening from below and that is the prayer. There cannot be a genuine prayer if he does not know in advance that without prayer it cannot be attained.

Do not make a mistake! *Lishma* is a gift from above. Do not think all the efforts you make and have made are worthless because it would all depend on the Creator. Here is the wise man saying:

«אי אתה בן חורין לפטור ממנה". אלא על האדם מוטל לתת את האתערותא דלתתא. וזהו בחינת תפילה» "Never see yourself as a free person. A person is always obligated to strive for the *Lishma* and without prayer it is impossible." A person can't receive *Lishma* working alone. It all depends from the Creator. He gives you this quality, correction from above.

Only with effort a person can develop the wish for the *Lishma*, it is a condition the Creator makes before He helps you and gives you *Lishma*. A prayer becomes a genuine prayer when you understand that without a prayer you can't reach *Lishma*. From that moment you can raise a real prayer from the depth of your heart. Then the Creator will answer your prayer and He will give you the gift of *Lishma*.

When a person has received the quality of *Lishma* his selfish intention will be killed, this egoistic intention is named: 'the evil principle' – היצר הרע (*Jeter ra*) or in other words: the intention to receive for oneself. The moment a person has become worthy to receive the quality of the giving, the other quality – «המקבל לתועלת עצמו» the receiving for oneself is gone. He had killed it. This means he will never make use any more of the intention for the receiving – *Kelim the Kabbalah*. This deed will change the role of the dead man he had played so far. (2)

(2) With the killing of the intention he takes away from the evil principles the 'sparkles of deity' (nitsutsut the Kedusha), the fertilizer from where no extension is possible.

We should also know that by attaining *Lishma* a person puts the evil inclination to death because the evil inclination is called receiving for himself, whereas by attaining the aim to bestow he cancels the thought of his own good. And the death of the evil inclination means that he no longer uses his vessels of reception for him, and since they are no longer operative, they are considered dead.

If we take in account all the efforts we have done previously during all our life, we shall notice it isn't so heavy to become a 'slave' for the Creator. If we are aware of it or not, as a mankind we are obligated to the Creator to be His slave. **(3).**

(3) Till the moment he uplifts himself to the world Atzilut and then he will be named 'the son of the Almighty'. (Vet atem banim le HaShem elokejnu)

That is because of two reasons:

1. One must strain oneself in this world anyhow, whether he likes it or not. **(4)**
2. Even during the work, if one works for the Creator, the work itself produces pleasure.

(4) While he is working for the sake of the Creator (Lishma) a person receives pleasure from the work itself. The great Magid from Dubno gave us an example: "It is said he who works for the Creator shall not experience a heavy feeling but pleasure and intention."

Keep in mind that he who is working without the intention for the sake of the Creator, he can't come with any pretensions to the Creator and ask Him to help him and to give him strength and inspiration during his work. With such a claim you can only go to the owner of that claim. However, it is unclear why a person who has accepted the ruler ship of the Creator, doesn't receive any awareness or inspiration in life nor experience pleasure in the acceptance to work with intention for the sake of the Creator. The working is still reversed. A person has to accept this condition 'for the sake of the Creator' against his wish, without putting neither any pleasure nor the agreement of his body with this slavery.

Do not be surprised when one takes upon oneself the burden of the Kingdom of Heaven, meaning when he wants to work only to bestow the Creator, he still feels no vitality at all. This vitality would compel one to accept the burden of the Kingdom of Heaven and one should accept it coercively, against his better judgment. Meaning, the body should not agree to this enslavement, **(5)** for why does the Creator not shower him with vitality and delight?

(5) The wish of his outer being.

In fact, this is a great correction. If it were not for that, and the will to receive would have agreed to this work one would never have been able to attain *Lishma*. Rather, he would always work for his own good, to satisfy his own desires.

Why doesn't the Creator give him a pleasant feeling? In our world it seems illogical but for the inner being it is the greatest help one can receive from the Creator. Suppose the selfish

person agrees with the intention to work for the sake of the Creator, he would never reach Lishma. He would stay forever in the intention for oneself.

There is a parallel with an example from our world, you can compare this with a thief who is running away for the crowd and yells: ‘Catch the thief.’ It is impossible to know who the real thief is. When the thief (egoism) experiences no pleasure in the work for the Creator, his body isn’t used to work against the wishes of the egoism, know there are means who can help someone to come ‘for the sake of the Creator’; to bring someone in the condition of pleasure for the sake of the Creator. In early days his efforts were against his wishes but when he learns to work for the giving, ‘for the sake of the Creator’, Lishma, **(6)** he reaches the pleasure in the work itself. Now he is in the condition he can say all his pleasure is for the Creator too.

(6) To take away the strength of the outer person by learning to work for the giving

One’s intention should be only for the Creator, as it says, “Then shall thou delight thyself in the Creator.” Thus, when first he served Him he did not sense any pleasure in the work. Rather it was done by coercion. Now he has accustomed himself to work in order to bestow, he merits delighting in the Lord. The work itself renders him with pleasure and vitality and this is considered the pleasure is aimed for the Creator.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The lack of subordination at the Creator; there is no intention for the ‘Lishma’	The intention for subordination at the Creator must become full: to live completely for the giving and not for the receiving.	He receives the absolute intention for to work for the giving.	To become a ‘slave’ of the Creator. He realizes that he is obligated to work only for Him.
A lack at effortness and concentration for to work for the giving.	Through all the efforts to reach Lishma, grows the true wish (the corrected kli) to receive the quality of Lishma.	A developed kli for the work of Lishma.	He receives the quality of Lishma and kills the egoistic intentions for to receive for himself.

21. When One Feels Oneself in a State of Ascent

כא. בזמן שהאדם מרגיש את עצמו בבחינת עליה

שמעתי כ"ג חשון תש"ה

בזמן שהאדם מרגיש את עצמו בבחינת עליה, שיש לו מצב רוח מרומם, ואז מרגיש את עצמו, שאין לו שום תשוקה רק לרוחניות, טוב אז לעיין בסתרי תורה, בכדי להשיג את פנימיותה. ואפילו שרואה, שאף על פי שמתגעגע את עצמו להבין משהו, ומכל מקום אינו יודע שום דבר, מכל מקום כדאי לעיין בסתרי תורה, אפילו מאה פעמים בדבר אחד, ולא לבוא ליד יאוש, היינו לומר, שאין שום תועלת מזה, מאחר שלא מבין שום דבר. והוא מב' טעמים:

(א) שבזמן שהאדם מעיין באיזה ענין ומשתוקק להבינו, ההשתוקקות הזו נקרא "תפילה". כי ענין תפילה הוא בחינת חסרון, שפירושו שמשתוקק לדבר שחסר לו, שהקב"ה ימלא את חסרונו. וגודל התפילה נמדד לפי ההשתוקקות. כי לדבר שחסר לו ביותר, אז ההשתוקקות יותר גדולה. כי לפי ערך החסרון, כן במידה זו הוא משתוקק.

ויש כלל, בדבר שהאדם משקיע יגיעה ביותר, אז היגיעה מגדילו את החסרון, ורוצה לקבל מילוי על חסרונו. וחסרון נקרא "תפילה", בחינת עבודה שבלב, כי "רחמנא ליבא בעי". נמצא, שאז הוא יכול לתת תפילה אמיתית. כי בעת שמעיין בדברי תורה, אז הלב מוכרח להתפנות משאר רצונות, ולתת כח להמוח, שיוכל לחשוב ולעיין.

ובאם אין חשק בהלב, אין המוח יכול לעיין, על דרך שאמרו חז"ל: "לעולם ילמוד אדם לתלמודו במקום שלבו חפץ". ובכדי שתתקבל תפילתו, מוכרח להיות תפילה שלימה. לכן, כשמעיין בשיעור שלם, אז הוא מוציא מזה תפילה שלימה. ואז יכול להתקבל תפילתו, כי ה' שומע תפילה. אבל יש תנאי, שהתפילה צריך להיות תפילה שלימה, ולא שיהיה באמצע התפילה שאר דברים מעורבים בו. וטעם (ב), שאז, כיון שהאדם נפרד מגשמיות באיזה שיעור, ויותר קרוב למידת השפעה, אז הזמן יותר מוכשר שיתחבר עם פנימיות התורה, שהיא מתגלית לאלו, שיש להם השתוות עם הבורא, כי "אורייתא וקוב"ה וישראל חד הוא". מה שאם כן, כשהאדם הוא בבחינת קבלת עצמית, אז הוא שייך לחיצוניות ולא לפנימיות.

When one feels oneself in a state of ascent, that he is high-spirited and he has no desires but for spirituality, it is then good to delve in the secrets of the Torah in order to attain its internality. (1).

(1) *Spiritual ascending means a person is connected with his inner being because he receives no other wishes then for the spiritual.*

It is useful to learn the secrets of the Torah even when you don't understand and comprehend one word. Don't get disappointed even when you have read the text a hundred times. Don't say it's useless because you don't understand.

There are two reasons for this attitude opposite the learning of the secrets of the Torah:

1 - The striving itself to study and to understand the secrets of the Torah, this is named 'prayer' תפילה. Prayer is what a person wishes, were he strives for, his shortcoming – *chisaron* חסרון. Prayer is a striving to something only the Creator can fulfill, meaning even if you have a wish and there is no thought at all for the Creator, even an egoistic wish, is a

prayer. Only a prayer becomes real, genuine when you ask the Creator to give what you are wishing for, the asking at the Creator to fulfill your wish is the prayer. The strength of a prayer is measured at the strength for the striving. And human beings strive hardest to what they lack most. The more the lack is felt, the more powerful his striving will be. In general you can say the efforts strengthen the wish.

As a consequence he wishes to come to fulfillment. The wish, the work in the heart is named 'the prayer'. That is why a person can do a genuine prayer when he first had made great efforts. When you are studying the Torah your heart has to be free from all other wishes so the power can go to the brains to make the learning comprehensible. Without the wish in the heart the brains will never control the learning. It is said: "a person has to learn what he desires in his heart" «לעולם ילמוד אדם לתלמודו במקום שלבו חפץ». The prayer has to be full. Only when there is a whole surrendering to the study he will wake up the prayer in his heart and the Creator accepts it. He becomes worthy an answer so the Creator will give answer at his prayer. There is only one condition: A prayer has to be full and genuine, without any other wishes" «שהתפילה צריך להיות תפילה שלימה, ולא שיהיה באמצע התפילה שאר דברים מעורבים בו».

2 - As soon a person becomes in a way separated of his egoism and nears the aspect of the giving, the more he can connect himself with the inner part of the Torah. The Torah will be revealed to them who are equal in quality with the Creator (**2**) because the Torah, the Creator and Israel are ONE «אורייתא וקוב"ה וישראל חד הוא». As long a person is in his self-centered wishes he belongs to the outer part of the Torah.

(2) The removal of the egoism is at the same time the removal of his outer being and he nears the aspect of the giving. In such a condition one is in the situation to connect oneself with the inner part of the Torah. The inner being nears the inner part of the Torah. This happens according the law: equality in quality. So it becomes clear when a person is still in his egoistic wishes he belongs to the outer part of the Torah and not to the inner part.

When a human being has uplift himself and all his organs experience this, all his wishes and strivings are only for the spiritual, it takes all his attention and gives him awareness. What is the next step for him when he is in such a condition?

It is good to study the books of the Torah and to reach for the inner. Despite the elevated condition wherein the person is, he knows nothing. There is absolutely no connection with the inner Torah. He has to read and to study several times the textbook. Even when he is fed up he has to return to his text. Never say it is useless because there is no understanding. The profit lies in the strength and in the light hidden in the Torah and there has to be a constant trying to reveal this.

When a person is very interested for something he receives a wish for to understand what he is learning. This passionate wish is named prayer; this prayer wakes up the help of the Creator and now it can be filled with what we are longing for. The strength of the prayer is equal to the strength for the wish to receive. The greater one feels his shortcoming, the stronger the power to strive. The more effort a person makes for to aim his goal he wakes up the strength for the wish. Why does a man do so much and receives nothing?

When nothing happens the suffering becomes more and through this the striving for to fulfill the wish will grow. Through this we come to an honest and correct prayer for help. The more effort a person makes, the stronger the wish to receive what he is missing. When a little part of the wish is fulfilled a stronger demand is there to fulfill the remaining part.

The Creator only answers an honest and true prayer – *chisaron* – or prayer from within the heart. This prayer has to appear when a person is studying the Torah. It is the Torah that makes the heart free of all the remaining wishes. It gives an impulse at the brains, which is only a machine for our wishes, to receive the signals from the heart and turn them in actions. That's why a person must learn what he likes. The wish commands the brains to make effort for to come to connection with the Torah so it can reveal itself to the person.

The same is to be seen in our world when great efforts are done and the result is as positive experienced. A prayer is a prayer when it is completely. Prayer is an observation of the heart while brains only helps to enlarge. Inwardly the prayer must not be mixed. When a person has the strength to redeems himself from his egoism and reaches the quality of the giving, the time is there to involve himself with the Torah. To those who approach the Creator, to them the Torah will be revealed, because the Creator and the Torah are one.

When a person has still his egoistic, selfish wishes he belongs to the outer part. An effort wakes up a prayer: build up as it were an altruistic kli in which the Torah will be revealed. The secrets of the Torah do not belong to us. They are concealed and are on the higher steps. A person who is in an uplifted condition is worth the wish of a higher step. One can't stop halfway. When there is no interesting for the higher, a falling back is the result. That's why, when a person is in an uplifting condition, he has to read and study holy books for to come to comprehension what was once incomprehensible.

Question: When does a person know he has reached the maximum?

Answer: At the moment he receives an answer on his true prayer for the spiritual. From above the *reshimot* is already done. The whole system is prepared to give an answer. It only waits at our arousing and the request from below to fill the correct kelim with light.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
In spite of inspire and all the efforts nothing to understand of the Torah	To learn the secrets of the Torah, although one has to read the text a hundred times. Do not get disappointed nor say to yourself that it is useless because you don't understand a thing. Take a firm stand for the learning.	After great efforts of the Torah study, to bring out a true prayer.	To become worthy as much the Creator takes and answers your prayer.

22. Torah Lishma

כב. תורה לשמה

שמעתי ט' שבט תש"א

עיקר "תורה לשמה" נקרא בזמן שלומדין בכדי לידע בבירור גמור בתוך הדעת ממש, בלי שום ספיקות של בירור האמת "שאית דין ואית דין".

"אית דין" נקרא, שרואים את המציאות, כמו שהוא נראה לעינינו. היינו שאנחנו רואים, בזמן שעובדים בבחינת אמונה והשפעה, אז נגדלים ועולים מיום ליום, כי בכל פעם רואים השתנות לטובה.

וכן להיפוך, כשאנו עובדים בבחינת קבלה וידיעה, אז רואים שיורדים מיום ליום, עד לתכלית השיפלות שישנם במציאות.

כשמסתכלים על ב' מצבים האלו, אז רואים "שאית דין, ואית דין". מטעם, כי בו בזמן שלא הולכים על פי דיני תורה של אמת, אז תיכף נענשים על המקום. אז רואים "שאית דין צדק". פירוש, שרואים שדוקא זהו הדרך הטובה ביותר, ומסוגל וראוי להגיע אל האמת.

וזהו שנקרא "שהדין הוא צדק", שרק באופן כזה יכולים לבוא לשלימות התכלית. היינו, שיבין בתוך הדעת בהבנה שלימה ומוחלטת, שאין למעלה הימנה, שרק בבחינת אמונה והשפעה יכולים להגיע להתכלית.

לכן אם לומדים על מטרה זו, להבין זאת "שאית דין ואית דין", זה נקרא "תורה לשמה". וזה הפירוש מאמר חז"ל "גדול התלמוד, שמביא לידי מעשה". ולכאורה היה צריך לומר "שמביא לידי מעשים". היינו, שיוכל לעשות מעשים הרבה, לשון רבים ולא לשון יחיד.

אלא הענין הוא כנ"ל, שהלימוד צריך להביא לו רק לבחינת אמונה. והאמונה נקרא "מצוה אחת", שהוא "המכריע את כל העולם כולו לזכות". והאמונה נקרא "עשיה", מטעם שמדרך העולם הוא, שמי שעושה איזה דבר, מוכרח להיות מקודם איזה סיבה, שהוא יחייבו לעשות בתוך הדעת. וזה כמו יחס משותף שכל עם עשיה.

אבל בזמן שהוא דבר למעלה מהדעת, שאין הדעת נותן לו לעשות את הדבר, אלא להיפוך, אז מוכרחים לומר, שבמעשה זו אין שום שכל, אלא מעשה לבד. וזה פירוש "עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו וכו' לכף זכות". וזה הפירוש "גדול התלמוד, שמביא לידי מעשה", היינו לבחינת עשיה בלי דעת, הנקרא "למעלה מהדעת".

Torah is called *Lishma* תורה לשמה primarily when one learns in order to know with utter certainty, within reason, without any doubts of discriminating the truth; there is a judge and a judgment «שאית דין ואית דין». There is a judgment means that one sees reality (1) it appears to our eyes when we work in faith and bestowal. At that time we grow and rise from day to day because we always see a change for the better.

(1) *Through the inner being.*

Conversely, when we work in a form of reception and knowledge we see (2) that we decline every day down to the ultimate lowness in reality.

(2) *Through the outer being.*

When we are not living according to the laws of the Torah a punishment is there immediately. It is the best way to the truth. Only in this way a person can come to the predestined fulfillment. With full knowledge and awareness we have to come to realize only by faith and through the giving we can reach the goal of the Creation and beyond that is nothing more. This is called the judgment is just, only in this manner we can come to the ultimate goal, meaning to understand beyond reason, with a complete and absolute understanding of which there is no higher, that only by way of faith and bestowal we can reach the purpose. Learn with the intention to reach the goal and come to the understanding there is only a judge and judgment, this is שמביא לידי "Torah Lishma" (3). "Great is the study that leads to an act." מעשה (3a) But strictly it should be '... leads to actions' «שמביא לידי מעשים» – the plural form – that there maybe many actions.

(3) *This leads to an act without any knowledge what is named 'beyond knowledge'.*

(3a) *"Leads to an act" is in the singular form; it can stand for the end result – the gmar tikun. All separate spiritual deeds can be seen as one common deed and forms one great Ma'N that draws the light of the Messiah (the liberator).*

The learning has only one aim; the belief named 'Mitzvah echád' «מצוה אחת» or 'one direction'. This let the balance of the judgment goes worldwide to the scale of the good, to merits and not to punishment. (4)

(4) *Every separate belief forms a small-gmar tikun that will be integrated in one coordinating belief. This coordinating condition makes the scale goes to merit (to a merging with a new step) and not to punishment (the separation by working for the receiving and for knowledge) because through faith the condition of 'rshut harabim' can be reached (the territory of many different strengths).*

Faith is called doing (5) because it is the comportment of the world that one who does some thing, there must first be a reason that compels one to do within the reason. It is like the correlation between the mind and the action. (6)

(5) *Here we see the inner movement, the real intention.*

(6) *Here Rav is speaking about faith within knowledge as a factor between the power of reason and the deed.*

However, when some thing is above reason, the reason does not let him do that thing, but to the contrary, then he must say there is no reason (7) in this act, but only a deed. This is the meaning of, «עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו וכו' לכף זכות», "If one performs one Mitzvah, he is happy, for he has sentenced himself etc. to a scale of merit." This is the meaning of, «גדול התלמוד, שמביא לידי מעשה», "Great is the study that leads to an act," meaning an act without reason, called beyond reason.

(7) *There is only action – mitzvah – that let the scale go to the side of merit.*

22. A. Torah *Lishma*

Torah Lishma means: to know the truth absolutely without any doubt. **(1)** This means to see the reality as it is namely when one starts to work with faith and for the giving, then there is at daily terms a growing and ascending because we see the changes always for the good. **(2)** But when knowledge and the Kabbalah **(3)** are the most important reason for our deeds, it is more likely we see within our truth our falling down to the lowest area.

(1) Without 'pilpulim', in other words without any logic construction or conclusion of the mind.

(2) Every day we see the only and real truth but with increasing focusing.

(3) Learn to receive.

Right at the moment we don't follow the laws of the Torah we immediately receive a punishment, then we understand the only way, the way of the truth and this will bring us eventually to fulfillment. Then we will understand, with full and absolute insight the ultimate goal is only to reach by faith and through the giving.

Within this goal are *din* and *dajan* (right and the judge) the Torah Lishma. Learning leads to faith – *bchinat emuna* – and is named a regulation. The emuna is the deed that learns the world to go first by 'faith within knowledge'. That is the situation between reason and action. But in 'faith beyond knowledge' reason has no role and she is only action – mitzvah – that let the scale go to the side of merits.

When a person is given the falling note that this is Lishma too. This means from above He is busy with him while that person sees where *din* and *dajan* are working. Baal Sulam explains us here that all the results of our learning in a group or at work, from above descends at us as a reaction at our deeds. This reaction can be positive or negative it doesn't matter.

The most important thing is it shows us the reaction there is a *din* and *dajan* and these are working with a judgment, unknown to our world but works perfectly according the Act of Creation. This is the goal we reach according one deed or '*emuna*'. When our kelim is corrected we will see the judgment and the judge are one. If a person reconsiders his conditions he will notice that everything will be evaluate according the laws of the Creation. This insight gives him certainty according the deeds of the *dajan*.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To learn for the receiving and the knowledge and notice that he descent more and more to the lowest situation.	With full knowledge and understanding comprehend that only by faith and by the act of giving you can reach the goal of the Creation and above this is nothing more and possible.	Come to the faith via action in knowledge. That is the agreement between reason and action.	To be in the possibility to act beyond knowledge, mitzvah, who let the scale, goes to the side of deeds.
Some one who's not living according the laws of the true Torah will be punished immediately,	By working in faith and through the giving he will grow day by day because all the changes he sees for the good. That is named Torah Lishma.	To be absolutely certain he has no doubt in the truth of his knowledge.	The complete correction of his kelim and the justifying of the judge and the judgment.

23. You that Love the Lord, Hate Evil

כג. אוהבי ה' שנאו רע

שמעתי י"ז סיון תרצ"א

בפסוק "אוהבי ה' שנאו רע, שומר נפשות חסידיו, מיד רשעים יצילם".
ופירש, שלא מספיק בזה שהוא אוהב ה', שרוצה לזכות לדביקות ה', אלא שצריך להיות גם שונא את הרע.

וענין שנאה מתבטא בזה, שהוא שונא את הרע, הנקרא "רצון לקבל". והוא רואה, שאין לו שום עצה להפטר ממנו. ויחד עם זה הוא לא רוצה להשלים עם המצב. והוא מרגיש את ההפסדות, מה שהרע גורם לו. וגם רואה את האמת, שהאדם מצד עצמו אין בכוחו לבטל את הרע, היות שזהו כוח טבעי מצד השם ית', שהטביע בהאדם את הרצון לקבל.

אזי הפסוק מודיע לנו, מה שיש ביד האדם לעשות. היינו לשונא את הרע. ועל ידי זה ה' ישמור לו מהרע הזה, כמ"ש "שומר נפשות חסידיו". ומהו השמירה? - "ומיד רשעים יצילם". ואז, כיון שיש לו איזה מגע עם ה', יהיה המגע הכי קטנטנה, אזי הוא כבר איש מוצלח.

ובאמת, ענין הרע נשאר קיים ומשמש בבחינת אחוריים להפרצוף. וזהו רק ע"י תיקון האדם. שבזה שהוא שונא את הרע באמת גמור, על ידי זה מתתקן לבחינת אחוריים.

וענין השנאה נובע מטעם, שאם האדם רוצה לזכות לדביקות השם ית', אזי נוהג את המנהג שיש בין חבירים וידידים. זאת אומרת, שאם שני אנשים באים לידי הכרה, שכל אחד מהן שונא מה שחבירו שונא, ואוהב את מה ומי שחבירו אוהב. אז הם באים לידי התחברות תמידית, בחינת יתד שלא תמוט לעולם.

לכן, מאחר שה' אוהב להשפיע, לכן גם התחתונים צריכים להסתגל לרצות אך להשפיע. וכמו כן ה' שונא להיות מקבל, דאיהו שלם בתכלית השלימות ואינו צריך לכלום, גם האדם צריך לשונא את ענין הקבלה לעצמו.

היוצא מכל האמור, שהאדם צריך לשונא את הרצון לקבל בתכלית השנאה, שכל החורבנות שבעולם באים רק מהרצון לקבל. וע"י השנאה הוא מתקן אותו ונכנע תחת הקדושה.

In the verse, «אוהבי ה' שנאו רע, שומר נפשות חסידיו, מיד רשעים יצילם», «O ye that love the Lord, hate evil; He preserved the souls of His chassadim (His next of kin); He delivered them out of the hand of the wicked,» he interprets that it is not enough to love the Creator and to become one with Him. One should hate the evil too. (1)

(1) *Because the Creator created one against the other. To the background of hate we see love the best. From this comes the expression "serve".*

Hate for the evil means hate for the wish to receive (2).

(2) *Hate for the wishes of the OUTER BEING, for the receiving. For the wishes of the INNER BEING you have to sharpen your ears and to investigate them.*

Here it becomes clear there is no other possibility to free oneself from the evil but also it becomes clear one can't stay in this situation.

We see and experience the damage the evil makes and at the same time we see the incapacity of mankind to destroy the evil independent in him. It is his nature to receive the wish for pleasure because it is created and planted in us by the Creator Himself.

In that state, the verse tells us what one can do, meaning hate the evil and by that the Creator will keep him from the evil as it is written: "He preserved the souls of His next of kin." What is the preservation? "He delivered them out of the hand of the wicked." In that state one is already a successful person, since he has come in contact with the Creator, be it the tiniest connection. But the evil stays and serves in a partsuf as '*Achoraim*' (3) and only by way of corrections one can reach this.

*(3) Till the complete correction in gmar tikun, then there will be no evil anymore.
(Belá hamávet lanétsach).*

In fact, the matter of evil remains and serves as an *Achoraim* (Posterior) to the *Partsuf*. Only by correcting a person, where through hating the evil in earnest truth is it corrected into a form of *Achoraim*. The hatred comes because if one wants to obtain adhesion with the Creator, then there is a conduct among friends and pals: if two people come to realize that each hates what one's friend hates, and loves what and whom one's friend loves, they come into a perpetual bonding, as a stake that will never fall.

Hence, since the Creator loves to bestow, the lower ones should also adapt to want only to bestow. The Creator also hates to be a receiver, as He is completely whole and needs nothing. Thus, man too must hate the matter of reception for oneself.

It follows from all the above that one must hate the will to receive bitterly, for all the ruins in the world come only from the will to receive. Through the hatred one corrects it, and it surrenders under the *Kedusha* (Sanctity).

24. You that Love the Lord, Hate Evil

כד. מיד רשעים יצילם

שמעתי ה' אב תש"ד בסיום לזהר

הנה כתיב "אוהבי ה' שנאו רע וכו', ומיד רשעים יצילם", והקשה איזה קשר יש בין "שנאו רע" ל"מיד רשעים יצילם".

ובכדי להבין זה צריכים להקדים את מאמר חז"ל, "לא אברי עלמא, אלא או לצדיקי גמירי או לרשעי גמירי", והקשה, בשביל רשעי גמירי כדאי לבראות, ובשביל צדיק שאינו גמירי לא כדאי? והשיב, שמצד ה' אין שום דבר בעולם שיהיה לו ב' משמעות, אלא רק מצד המקבלים, היינו לפי הרגשת המקבלים. זאת אומרת, או שהמקבלים מרגישים טעם טוב בעולם, או שמרגישים טעם רע ומר בעולם, משום שכל פעולה שעושים חושבים מראש כשעושין אותה, כי לא עושים שום פעולה בלי מטרה, או שרוצים להטיב את מצבו הקיים, או להרע למי שהוא, אבל דברים של מה בכך אינם ראויים לפועל בעל תכלית.

לכן, המקבלים את דרכי הנהגת ה' בעולם, תלוי איך שהם מרגישים וכפי זה הם קובעים, או שזהו טוב או רע.

ומשום זה אוהבי ה', שמבינים שתכלית הברואה היתה כדי להטיב לנבראיו, ובכדי שיבואו להרגיש את זה, הם מבינים שזה מתקבל דוקא ע"י דביקות והתקרבות לה'. לכן, אם הם מרגישים איזה התרחקות מצד ה', זה נקרא אצלם רע, ובמצב כזה הוא מחזיק את עצמו לרשע, כי מצב בינתיים אינו במציאות. היינו, או שמרגיש את מציאות ה' והשגחתו ית', או חס ושלום שנדמה לעיניו כי "ארץ נתנה ביד רשע".

וכיון שמרגיש בעצמו שהוא איש אמת, היינו שאינו יכול לרמאות את עצמו ולומר שמרגיש ואינו מרגיש, אז מיד הוא מתחיל לצעוק לה' שירחם עליו, ויוציאו מרשת הס"א ומכל המחשבות זרות. וכיון שהוא צועק מבחינת אמת אז ה' שומע תפילתו, (ואולי זה פירוש "קרוב ה' לכל אשר יקראוהו באמת") ואז "מיד רשעים יצילם".

וכל זמן שהוא לא מרגיש את אמיתותו, היינו את שיעור הרע שלו, במדה מספקת שיעורר אותו לצעוק לה' מרוב יסוריו שהוא מרגיש עם הכרת הרע שלו, אז עדיין אינו ראוי להיושע. מטעם שלא גילה את הכלי לשמיעת התפילה, שנקרא מעומקא דליבא, משום שהוא חושב שעדיין יש לו קצת טוב.

היינו שאינו יורד עד לעומק הלב, ובעומק הלב הוא חושב שיש לו קצת טוב, ואין שם לב באיזה אהבה ויראה הוא מתיחס לתורה ולמצות. לכן לא רואה את האמת.

It is written, «אוהבי ה' שנאו רע וכו', ומיד רשעים יצילם» "O ye that love the LORD, hate evil; He preserved the souls of His saints; He delivered them out of the hand of the wicked." He asks, what is the connection between "hate evil" and "He delivered them out of the hand of the wicked?"

In order to understand this first we must bring the words of our sages, «לא אברי עלמא, אלא או», «לצדיקי גמירי או לרשעי גמירי» "The world was not created, but either for complete righteous, or for complete evil." He asks, is it worthwhile creating the world for complete evil, but not worthwhile for incomplete righteous?

He replies: from the perspective of the Creator, nothing has two meanings in the world. It is only from the perspective of the receivers, meaning according to the sensation of the

receivers. This means that either the receivers feel a good taste in the world or they feel a terribly bitter taste in the world.

This is because with every act they do, they calculate in advance **(1)** when they do it, since no act is done purposelessly. Either they want to better their present state, or harm someone, but small things are not worthy of a purposeful operator.

(1) Because they are not corrected yet they make calculations in rosh – head

The way one experience the conduction of the Creator in this world is strictly an individual process, what we have in common is the understanding of the aim of Creation to experience pleasure. (*Lehetiv le nivra'av* is translated as 'to pleasure the Creatures'.) But pleasure in the sense of the Creator and not in the way of our selfish centered egoism. It is better to translate '*lehetif le nivra'av*' as for the sake of the creatures. Pleasure so the creatures can come to awareness to near the Creator and to merge with Him. In other words, either one feels the existence of the Creator and His providence or one imagines "The earth is given into the hand of the wicked."

This is the reason they experience in a way the distance between themselves and the Creator and they give it the name 'bad'. They consider themselves as sinners. There is no interval in the Creation. **(2)**

(2) In every creature and in every man are only two parts: the inner and the outer.

There are only two things a man can see; or he sees the Creator and His control system **(3)** or it seems to him everything is given by fate. **(4)** It is impossible for us to say we can observe while we can't and through this we start to experience the truth and raise ourself to the Creator and ask Him for help, that He may have mercy upon us and liberate us from the unclean forces and strange thoughts.

(3) Through his inner being.

(4) At his outer being.

When he comes to this observation and realization and raises his prayer in truth, the Creator will answer his request. It is said: «קרוב ה' לכל אשר יקראוהו באמת» "the Creator is near to them who sincerely raise their prayer". He saves them out of the hands of the wicked (his inner selfish centered thoughts and wishes.)

As long as one does not feel one's true self, meaning the measure of one's evil to a sufficient amount to awaken one to cry to the Creator out of the affliction that one feels with one's recognition of evil, one is still not worthy of redemption. This is because one has not yet found the *kli* (Receptacle) to the hearing of the prayer, called "from the bottom of the heart".

The necessarily *kli* isn't revealed yet. He isn't listening very well at his *kli*, wish, prayer, named '*mi umka the liba*', from his heart, because he thinks he has also something good in his thoughts, wishes or heart. In other words, he hasn't come to the depths of his heart. He doesn't see how the relation has to be considering the Torah and the Prescriptions. This is why he doesn't see the truth.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Notice there is absolutely no other possibility to release you from the evil.	In no way to agree or to stay in this condition.	The Creator will preserve him from the evil as said: “ Preserve the souls that are near Him”. And save them from the hands of the evildoers (his egoistic wishes.)	To be in a condition of happiness while a connection with the Creator appears. Even the tiniest thing has effect.

25. Things that come from the Heart

כה. דברים היוצאים מהלב

שמעתי ה' מנחם אב תש"ד בסעודה של גמר חלק הזהר ענין "דברים היוצאים מן הלב, נכנסים ללב". אם כן, מדוע אנו רואים, אפילו אם כבר הדברים נכנסו להלב, ומכל מקום האדם נופל ממדרגתו? והענין הוא, שבזמן שהאדם שומע את הדברי תורה מרבו, תיכף מסכים לדעת רבו, ומקבל על עצמו לקיים דברי רבו בלב ונפש. אלא אח"כ, כשיוצא לאויר העולם, אז הוא רואה וחומד ומתדבק ברצונות הרבים המשוטטים בעולם. אז הוא, ודעתו, ולבו, ורצונו מתבטלים ברוב. כל זמן שאין בידו הכח להכריע את כל העולם לכף זכות, אז הם מכריעים אותו ומתערב ברצונותיהם. ואז הוא "כצאן לטבח יובל". ואין לו בחירה, והוא מוכרח לחשוב, ולרצות, ולחשוק, ולדרוש את כל מה שהרבים דורשים. ואז הוא בוחר במחשבותיהם הזרות, ובתשוקות, ובתאוות הנמאסות, מה שהם זרים לרוח התורה. ואז אין לו שום כח, שיוכל להכריע את הכלל. אלא עצה אחד יש לו אז, שיתדבק ברבו ובספרים, שזה נקרא "מפי ספרים ומפי סופרים". ורק בהתדבקותו בהם הוא יכול לשנות את דעתו ורצונו לטוב. אבל בויכוחים ובפלפולים מחודדים לא יעזרו לו אז לשנות את דעתו, אלא רק בסגולת הדביקות, כי היא סגולה נפלאה, שהדבקות מחזירו למוטב.

ורק בזמן שהוא נמצא בתוך הקדושה, אז הוא יכול להתוכח עם עצמו, ולפלפל עם פלפולים יפים, איך שהדעת מחייב, שילך תמיד בדרכי ה'. אבל את זה הוא צריך לדעת, שגם אחרי כל החכמות והודאות שיש לו, שיוכל כבר ללכת עם השכליות האלו לנצח את הס"א, הוא צריך לחקוק במחשבתו, שכל זה כלום לא שוה. שאין זה כלי זיון, שיוכל לנצח את המלחמת היצר, משום שכל אלו השכליות הוא רק תוצאה, שהשיג אחרי הדבקות הנ"ל.

זאת אומרת, שכל השכליות, שעליו הוא בונה את כל הבנין, שצריכים ללכת תמיד בדרכי ה', הוא היסוד שהוא דביקות ברבו. וממילא אם יאבד לו היסוד, אז כל השכליות אין להם שום כח, משום שחסר לו עכשיו היסוד. לכן לא להסתמך על שכלו, אלא שוב להתדבק בספרים ובסופרים. ורק זה יכול לעזור לו. אבל לא שום שכל ותבונה, משום שאין בהם שום רוח חיים.

What leaves the heart enters the heart. (1) Why do we see that even if things have already entered the heart, one still falls from his degree?

(1) *The Ma'N that comes from the heart, (the inner prayer) enters the heart Ma'D (answer, light, abundance from above.)*

The thing is that when one hears the words of Torah from his teacher, he immediately agrees with his teacher and resolves to observe the words of his teacher with his heart and soul. Afterwards, when he comes out to the world, (2) sees, covets, and is infected by the multitude of desires roaming the world and he, his mind and his heart will annul before the majority.

(2) *Goes into the observation of the community – reshut harabim – and comes under the power of the surrounding wishes of his OUTER BEING.*

As long in the human beings are strengths that let them bend to the scale of merits (*lachria et ha'olam le kav zchut*) as long the world draws at him he will mingle his wishes and thoughts. You could say he is as a sheep that is submitted to his

shepherd who leads him to the slaughter. There is no free will neither free choice. He has to think, wishes and demands the society wants from him. In such case he chooses for strange thoughts, strivings and loathsome lusts and desires also everything what is against the Torah.

There is no counter force that can resist the influence of society. There is only one solution, to attach oneself at his Rabi and the holy books and feed oneself with these books and the authors *מפי ספרים ומפי סופרים* (*mi pi sfarim ve mi pi sofrim*). Through this connection he can change his opinion to the good. Only through the merging with his Rabbi and the holy books a person can return to the real aim of the Creation. Only when a human being is in holiness he can start the discussion with his self and brings forwards reasonable arguments. Now his intellect is obligated too to follow the path leading to the Creator.

With '*chochmot*', discussions, arguments and prove it is impossible to kill the egoism. All sensible arguments make him to follow the path leading to the Creator come forwards from the merging with the Rabbi. Once he loses this base his arguments will lose the strength at the same time. That's why a person never must trust on the arguments of his intellect; instead he has to cleave at his books and his Rabbi. Only then a Rabbi can help him. In no way your intellect or your arguments can help you because there is no spirit in it.

25. A. Things that come from the Heart

What leaves the heart enters the heart. Though considering the fact that words have already entered the heart, he will sometimes fall down. When a person hears the Torah from his Rabbi a longing will be raised to fulfill this knowledge with heart and soul. Back in the material world he will be influenced by wishes of others and merge together with them. His knowledge, heart and wishes will be vanished through the community. There is no strength in him left to let the scale of the world goes to the side of merits.

The wishes of the community transform him and he merged with them as a sheep just before the slaughtering. He thinks, wishes, feels and demands just as the mass. He chooses their strange thoughts, desires and comfort and loses all strengths. There is only one way out, to merge with his Rabbi and his books. Only in their influence he can change his opinion and wishes. In this merging there is a beautiful specialty that will bring him back to the Source.

In what way one can constantly be near and merge? Only through an unceasing digesting about the things he hears and learns and with the mainly aim to connect oneself. In a group, under influence of a Rabbi and the subject of the learning, it seems he is a hero and is afraid for nothing. Let it come!! But at such a moment nothing will come, or may be heavy situations. The meaning of the learning is to bring a person out of his seemingly uplifted condition. Falling and failures are inevitable at the path to his goal.

Every time when the connection with the Creator is lost, it is relevant to return as soon as possible to the situation of uplifting and connection with the Creator. But how can one do this when one is lost and every connection with the Source is broken? There are no prescriptions. Every one has to go its own path. During the lessons there is *avijut* (the thickness of a wish) at the level of *shoresh* (root, zero). A man is cut off from his wishes and merge with the center of the learning. It is supposed that a student at such moments receives *nekudat of Moshe Rabejnu* (the point of Moshe, our teacher).

It starts to work in him and now he is connected with the Torah. When a person leaves the study atmosphere and has to deal with his daily things his 'avijut' goes to the level of dalet (4) or the level of his material wishes. He loses the connection with the spirituality and wishes to fulfill his selfish wishes. One has to seek for a possibility to merge again with the spirituality. He has to eliminate his wishes of the level 'avijut dalet' and go step-by-step to the 'avijut the shoresh'.

Through this he can justify his situation and accept everything what happens in his life. The work is to let come both ends together. Of course one can't realize this at once. Over and over again one has to make effort. When a person is in a moment of spiritual uplifting he may never forget the upcoming fall. Look forwards and redeem your time and tempo yet. With the expression of the mind it is impossible to win. Every uplifting and fall is necessary to accept the help of the *masachim* (the screens, the anti-egoistic strengths).

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The road of reasonable arguments.	To cleave at his Rabbi and at the higher step ACHa”P (the lower part of) as at the author of the book he is reading.	He changes his opinion; the intention of his wishes and now he has the strength to let the scale go to the world of merits.	Return to the Source.
To merge himself with the wishes and thoughts of his surroundings. To come under the power of his surrounding and by this neglects his opinion, wishes and heart.	To cleave at his Rabbi and books, this is named: “feeding oneself with the books and their authors.”	Merging with his Rabbi and his books.	To bring him to the goal of creation.
To bear difficult conditions, the fallings and the failures when there is no connection with the Creator.	To return as soon as possible to the uplifting and connection with the Creator. During the study the avijut ascends to the level shresh. He connects himself with the learning and cut him self off from the remaining wishes. Back in the world he has to seek to a possibility to merge again with the spiritual. Step-by step he has to eliminate the wishes of avijut dalet and gimel, he has to justify what happens and accept the help of the masachim that can help him.	Try to let both ends merge with each other: namely to let come a new, not corrected wishes of the avijut dalet, to merge with the avijut shresh.	To for see spiritual falls and shorten the time and the tempo of the corrections.

26. One's Future Depends and Relates to Gratitude for the Past

כו. העתיד של האדם תלוי וקשור בהודאה על העבר

שמעתי תש"ג

הנה כתוב "רם ה' ושפל יראה", שרק השפל יכול לראות את הרוממות. והנה אותיות יקר הם אותיות יכיר, שפירושו שעד כמה שיש לו יקר בהדבר, כך הוא מכיר את רוממותו, שדוקא לפי שיעור חשיבותו שבדבר, הוא מתפעל. וההתפעלות מביא לו לידי הרגשה שבלב. ולפי ערך שהוא מכיר את החשיבות, בשיעור זה נולד לו שמחה.

לכן אם הוא מכיר את שיפלותו, שאין הוא יותר יחסן מכל בני גילו, היינו שרואה שיש הרבה אנשים בעולם, שלא ניתן להם הכח לעבוד עבודת הקודש אפילו בתכלית הפשיטות, אפילו שלא בכוונה ושלא לשמה, אפילו שלא לשמה דשלא לשמה, אפילו הכנה דהכנה של התלבשות דקדושה - והוא כן זכה, שניתן לו רצון ומחשבה, שעל כל פנים יעבוד עבודת הקודש לפרקים, אפילו בתכלית הפשיטות שאפשר להיות - ואם הוא יכול להעריך את חשיבות שבדבר, ולפי חשיבות שהוא מחשיב את עבודת הקודש, בשיעור הזה הוא צריך לתת שבח והודיה על זה.

כי זה אמת, היינו שאין אנחנו מסוגלים להעריך את חשיבות, מה שיכולים לפעמים לקיים מצות ה' אפילו בלי שום כוונה. ואז הוא בא לידי הרגש רוממות ושמחת הלב. וע"י השבח והודיה שנותן על זה, מתרחב ההרגשות ומתפעל מכל נקודה ונקודה של עבודת הקודש, ומכיר את העבודות של מי הוא עובד. ועל ידי זה הוא עולה מעלה מעלה.

וזה סוד מה שכתוב "מודה אני לפניך על החסד שעשית עמדי", היינו על העבר. ועל ידי זה תיכף הוא יכול לומר בבטיחות והוא אומר "ועל אשר אתה עתיד לעשות עמדי".

It is said: «Ram Hashem ve shafal ieré». Great is the Lord and only he who is humble will see Him, the greatness of the Lord. (1) The characters of the word 'jaker' יקר (value) and 'jakir' יכיר (knowledge, the known) looks very much at each other. The more value something has for a person, the more he appreciates it (the greatness) and the more astonished he is. This astonishment brings awareness in his heart. In the same measure the pleasure is awakened too.

(1) In a way a person can't be 'small' or 'important'. Small or humble is a condition wherein a person puts himself by his inner efforts and by his thoughts at the greatness of the Creator. Only then he can see how small he is.

If one knows one's lowness, he is not more privileged than one's contemporaries, meaning he sees there are many people in the world who were not given the strength to work the holy work even in the simplest of ways. Even without the intent and in *Lo Lishma* (not for Her Name), even in *Lo Lishma* or *Lo Lishma*, and even the preparation for the preparation of the clothing of *Kedusha* (Sanctity).

He, on the other hand, was imparted the desire and the thought to nevertheless occasionally do holy work, even in the simplest possible way.

If one can appreciate the importance of it, according to the importance one ascribes to the holy work, to that extent one should give praise (2) and be grateful for it. This is so because it

is true that we cannot appreciate the importance of being able to sometimes keep the *Mitzvot* of the Creator, even without any intent. In that state one comes to feel elation and joy of the heart.

(2) Sincere prayers to and sincere praises at the Creator mean you have to make your self-small so you can let His wish ascent at the level (bchinat shresh) of the receiving.

When a person aims his praise and prayers at the Creator, as a consequence his awareness will be broadened and he feels the depth in every spiritual detail. Now he understands whose slave he is. Through this he uplifts himself to higher steps. **(3)**

(3) In every new condition he comprehends whose slave he is. He makes himself small for the greatness of a new spiritual step. That's why he ascends to new heights: to bchinat shresh tav - every next step.

The praise and the gratitude that one gives for to expand the feelings and one is elated by every single point in the holy work, one knows who's worker he is and he rises even higher. This is the meaning of what is written, «מודה אני לפניך על החסד שעשית עמדי» "I thank Thee for the grace that Thou hast made with me," meaning for the past **(4)**, and one can confidently say, and does say, «ועל אשר אתה עתיד לעשות עמדי» "and that Thou will do with me."**(5)**

(4) For the strength He gave to me for to come in harmony with Him and to rise up at bchinot shresh, as an embryo in the womb of the mother.

(5) He will raise me up. He will extend my kelim and my observation of va'k and ga'r bchinot Beth, gimel and dalet in the corrected wishes

27. What is “The Lord is High and the Low will see”

כז. מהו רם ה' ושפל יראה

שמעתי שבת תרומה תש"ט א

"רם ה' ושפל יראה". איך אפשר להיות השתוות עם ה', בזמן שהאדם הוא מקבל, והשם ית' הוא משפיע. ולזה אומר הפסוק "רם ה' ושפל..." אדם האדם מבטל את עצמו, נמצא שאין לו שום רשות להיות מפריד בינו לה', אז הוא "יראה", היינו שזוכה למוחין דחכמה. ו"גבוה ממרחק ידע". אבל מי שהוא בעל גאה, היינו שיש לו רשות בפני עצמו, אזי הוא נתרחק, משום שחסר ההשתוות.

ושיפלות לא נקרא מה שהאדם משפיל את עצמו בפני אחרים. זהו עניוּת, שהאדם מרגיש בעבודה הזאת בחינת שלימות. ושיפלות נקרא מה שהעולם מבזין אותו. דוקא בזמן שבני אדם מבזין, אזי נבחן לשיפלות, שאז לא מרגיש שום שלימות. כי זה חוק: מה שבני אדם חושבין, פועלים על האדם. לכן, אם בני אדם מחשיבין אותו, אזי הוא מרגיש לשלם. ולמי שבני אדם מבזין, אזי הוא חושב את עצמו לשפל.

How can man be equal with the Creator as he receives and the Creator gives? It is said: 'great is the Creator and only he who is humble will see Him' «רם ה' ושפל יראה». Once a person efface one self his independent selfish view and power that separates him from the Creator, it will be gone. He has become worthy of the light Chokmah, the light of wisdom and understanding.

But he who stays in his egoism, in his self-centered selfishness separates himself from the Creator as a consequence there is no equality to quality.

Smallness means to make oneself small for others. (1) This smallness a person can experience in his work is in a way a form of wholeness. (2) It is not the same smallness that you can feel in this world when someone humiliates you.

(1) There is no sense in lowering oneself for the outer being, not for anyone.

(2) Humbleness for to come in agreement in quality with the Creator, is humbleness that a person experienced in the work in the form of wholeness. It brings him an observation of wholeness. And wholeness is always an uplifting. It is said: "In His wrath He lays down the pride and He will uplift the humble ones", the one who are seeking to become one with Him in quality.

In such a case he can't be aware of wholeness. There is a principle: what a person thinks has an impact on others. So, when people respect him he sees himself as perfect. And he who is ashamed feels himself small.

27. A. What is “The Lord is High and the Low will see”

Great is the Creator but the lower will see Him. How can there be a union with the Creator when a person receives and the Creator gives? When a person kills his nature then there is no reason to be separated from the Creator. Then he is worthy to receive the light Chokmah and see the Creator. But he who is in his own ego is far away from Him. To become near or far, all depends of the pride in the human being. When he can kill his pride he will near the Creator. Pride in full condition will bring him far away of the Creator.

A person has to uplift the Creator and humble his self. The more a person makes himself lower considering the Creator he will near Him. This is not meant that you make yourself low considering other people but when other people humiliate him he sees himself as the most humble. Only human beings can give at others the feeling of greatness and the feeling of complete smallness. The Creator brings us in such situations so we are at shame. The Creator does do this with purpose so we hold ourselves back for pride. **(1)**

(1) In a letter to his son the great cabbalist Nachmanides (Moses Nachmanides, Spain 1194-1270 Eretz Yisrael), gave a wonderus correction system that even today is of value in the spiritual work. (One has to be careful for to do not mix up this work with the mussar literature – the religious ethic books).

“Hear my son, the instruction of thy Father and do not despise the method of your mother. (Mish lei 1:8) Always talk calm to everyone **(2)**. It saves you for anger **(3)**, a bad habit that brings man to sin.” **(4)**

(2) Speak calm – from the inside there maybe not one single resistance to whom whatever. It doesn't matter when you feel good or bad

(3) 'Anger' is a manifestation of pride, from someone who's in his own ego and whose qualities are not in harmony with the Creator.

(4) To receive for oneself.

As our Rabbis said (Nedarim 22a): “All who burst out in anger is a subject for the qualities of hell (Gehinnom)”, (5), (Kohelet 12:10): throw away the anger out of your heart (6) and remove the anger out of your flesh”. (7) Evil means here Gehinnom. (Mish lei 16:4): “...and the evil one is predestined for the day of the evil”.

(5) Egoistic receiving in the lower 4 sephirot below the parsa (NeH'M) is the condition of 'Gehinnom' – hell.

(6) From the body, the torso – toch.

(7) From the lower part – Sof. In this way anger is easier to correct than any other form of evil.

“Once the anger is removed from you, humbleness will well up in your heart”. It is one of the finest admirable characters a man can have. (Mish lei 22:4): “The heel of humbleness is respect for Hashem”. (8) By humbleness thou will come by fearing of the Hashem too. It will make that you always think twice about a matter (see Awot 3:1); “Where do you come from and where do you go to. During lifetime you are only a worm just as when you are dead”. It will remind you in future that thou will be judge by the King of Glory Himself. (Melachim 8:27; Mish lei 15:11): “See, even the Heaven (9) and the heaven of the Heavens (10) can’t be comprehend. The less the hearts of people!” (Jeremiah 23:24): “do I not be the One who fills the earth and the heaven”, says Hashem”.

(8) Rav gives the order of the spiritual correction. First the liberation of anger to humbleness and further the fearing of the Hashem – the creating of emptiness in one self so now he can receive the greatness of the King of Glory according the strengths of masachim.

(9) Zejr Anpin of the world of Atzilut.

(10) Abba and Iema of the world Atzilut.

“When you think at all these things you will come to fear Hashem, He who created you and to guard yourself for sins and be happy with anything that will pass. When there is modesty and you act modest to everyone; fear Hashem and the sin, the splendor of his Glory and the spirit of the Shechina will rest upon you. (11) You will receive the life of the future world!” (12)

(11) Inwardly, because everything what is outside is the Creator.

(12) A further observation of the spiritual worlds.

“And now my son do understand and notice whoever rebels against the Kingdom of Hashem (13), who feels oneself greater then all others because he decorates himself with beautiful clothes (14) it is written (tehillim 93:1), “Hashem rules, He wears the cloths of greatness”.

(13) While he wishes to receive only for oneself.

(14) Levushim (garments). Greatness is only an attribute of the Creator. While we are working to come in agreement with His qualities we are in a way in greatness too. But inwardly he is constantly in the observation of humbleness because there is absolutely nothing good in him.

“Why would someone feel pride? Is it of his richness? (15) – Hashem makes someone rich or poor (me Shmuel 2:7) (16). Is it because of the honor? (17) – It belongs to Hashem as we can read in (me Divrei Hayamim 29:12), “richness and honor comes from Thou”. So how can any one decorate himself with the honor of Hashem?” (18)

(15) By the way he is filled with light and understanding.

(16) By the way he is filled with experience and emptiness, by his ups and downs.

(17) By the way of levushim (garments) of the light.

(18) Then he will come out above the limits of his masach and that is against the law. The working of the masach is spreading only from Him and for below.

“And the one who is pride on his wisdom he will be certain that Hashem is “the Speaker of confident people and will take away the act of reason from the old man” (Iyov 12:20)! (19)

(19) The speech of dibur comes from a mouth (or pe) ...and the understanding of the old man (zekenim) will be taken away to attract the light of Chokmah because wisdom belongs to the One and Only Wise Man – the Creator. But zekenim – the old man in wisdom, the souls of tsaddikim (of the righteousness) they can through their ma'n wake up the high light, and the wisdom descends via saarot dikna (hears of a beard). In Aramaic beard is dikna and in Hebrew zakan, a beard is an attribute of old man, from the wisest man and experienced one.

“Here we see for Hashem is everyone the same there He with His anger brings the pride down and when He wishes, raises the lower. So let yourself down (20) and let Hashem raise you!”

(20) Do not wait till you are at the bottom. Make yourself small while you are in the condition of inwardly uplifting. Do not waste this condition but consider it as a new point for a new wave of correction.

“That’s why I shall explain to you how to be modest. Always speak softly with a bended head (21), with the eyes at the ground and your heart focused at Hashem (22). Do not look at the face of the person to whom you speaking at. Consider everyone greater as you. When he is wise or rich, show respect. When he is poorer or wiser than you consider yourself as guiltier and give him more respect than yourself, because when he sinned it is through a deviation while yours is with purpose.” (23)

(21) Everything what a partsuf receives comes from the head – rosh. To bend spiritual the head (harchanat rosh) means to give the wish of a higher step to a lower step. Like an adult bows his head for a person who’s smaller or for a child, in this way one bows his head constantly as an example at the higher partsufim, in the direction of his not corrected kelim.

(22) But the heart, your ma'n neshamot hatsadikim (souls of the righteous) is pointed at zo'n.

(23) It is not given to you to penetrate his kelim and see the world through his eyes. Though he is in the eyes of the Creator perfect.

“Consider yourself, in all deeds, words and actions as standing before the Hashem and His Shechina above you because His glory fills the whole world (24). Speak with fear and respect just as a slave before his master. Act with modesty considering anyone. When someone is calling you, give a soft and softly answer, just as someone is standing before his Master “(25).

(24) Let the first ma'n stay up high, in the higher step so all others pleadings can be added at the higher.

(25) Pay attention at your first ma'n that it don't fall of the higher step by your lower intentions

“There always has to be a diligence attitude for the learning of the Torah so you are always in the situation to fulfill His tasks. When you stop with the learning, reflect the learning and see what and how you can bring in practice.” (26)

(26) There must be a working with faith and devotion. Then there will be a growing and ascending every day and night because you see every change as for the better

“Research your actions every morning and evening. (27) In this way your day will be in *teshuva* (remorse). (28) Be concentrated at your prayers so everything concerning the world will disappear from your heart. Make your heart ready for the Hashem. Purify your thoughts and think before you speak“. (29).

(27) Make a selection (birurim).

(28) The days of descending souls are beforehand appointed in agreement with the number and the quality of the corrections that a person has to do in a lifetime.

(29) Do not exclude your outer being.

“To do this every day will prevent you to come to sin. In this way all what you are doing shall be right (30) and your prayer will be pure, clear and purified, devoted and acceptable for the Hashem as it is written in the tehillim 10:17 – “When their heart is concentrated at You, listen to them”.

(30) It will create in you a whole partsuf. ‘Words’ consists of letters (otijot). We see – Sof – at the beginning of a correction as the kelim KaCha”B. Then we have ‘deeds’ that is the part of the body – toch – with ChaGa”T of the partsuf and eventually we have ‘thoughts’ – rosh what is an addition to the NeHJ”M from a partsuf.

“Read this letter atleast once a week and don’t neglect anything. Accomplish this and follow this path that leads to Hashem forever. He is blessed and asks Him to attend you on this path so you will succeed and earn the Future World that lies hidden for the righteous. Read every day this letter and the heaven will answer all the wishes you have in your heart. Amen. Sela!”

He is leading and helping us to give up gradual our nature so we can become the nature of the Creator. In all situations, small or high we have to thank and to justify Him. The Creator brings you more and more to a lower condition so your selfish pride will become pride for Him. Only when you are in the lowest situation you will understand and see how far you are from the Creator and there is only one possibility: ask Him for help. There has to be only one wish; to become one with Him and to stay connected with the Creator forever.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
He has pride. He has no respect for the Creator.	<p>By the way of humbleness.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Always speak softly with a bended head: with the eyes to the ground. Your heart is directed at the Hashem. Do not look at the face of the person you are speaking to. 2. Consider everyone greater than yourself. Always visualize the Hashem in all your actions, words and deeds with His Shechina above you because His Glory fills the whole world. 3. Speak with fear and respect just as a slave who is standing before his master. Act with modesty considering everyone. When someone is calling you, answer with a soft and softly voice as if you are standing before your master. 4. There should always be a studying of the Torah so you are capable to fulfill His tasks. When you come from your study, reflect with precision the studied and see how you can bring it in practice. 5. Research every morning and evening your actions so you will be every day in teshuva (remorse). 6. Be concentrated at your prayers by banning out the material world out of your heart. Prepare your heart for the Hashem. Purify your thoughts and think before you speak. Your prayer must be pure, clear, sincere, devoted and acceptable for the Hashem. 7. Read this letter at least once a week and do not neglect anything. Perform and walk the path of the Hashem forever. May He be blessed so you will succeed and deserve the future world that lies hidden for the righteous. 	<p>Always think about the issue: “Where did I came from and where do I want to go to”.</p> <p>During the life I am as a worm just as when I am dead. This will bring him in remembrance by Whome he will be judge in the future, namely the King of Glory.</p>	<p>To get respect for the Creator. To succeed and earn the future world that lies hidden for the righteous one.</p> <p>Each day you read this letter the heaven will answer the longings of your heart.</p>

What to correct	With what	Result	Goal
The lack to see the value of the fulfillment of the prescriptions or the wish of the Creator, even if it is only now and then and without the proper intention.	Appreciate the Creator who had given at you the wish and the thoughts to stay, even for a short moment, in the spiritual because He had found you worthy. Depended at how much you work for the spiritual praise and raise the Lord.	As a consequence of his praises he gives at the Creator, his awareness will be extended and he becomes conscious of every detail of the spiritual work. Through this he will understand whose slave he is.	He ascends higher and higher and reaches new steps
He notices that he has pride and he stays in his egoism, in the power of his selfishness.	He has to raise the Creator and make oneself smaller.	The lower he is considering the Creator the closer he will near Him.	Constantly be in hidden contact with the One he wishes to near.
Anger is a bad habit that brings man to sin.	Learn to speak always with calmness. This means inwardly there must be no resistance to whom or whatever.	To be preserved for sin. With this new quality he can accept life in happiness. Step-by-step humbleness will come in his heart.	The descending of the spirit of Shinah and the splendor of Her Glory, that he maybe worthy the life in the future world.

28. I shall Not Die but Live

כת. לא אמות כי אחיה

שמעתי תש"ג

בפסוק "לא אמות כי אחיה". האדם בכדי להגיע להאמת, צריך שיהיה בהרגשה, שאם לא ישיג את האמת, הוא מרגיש את עצמו למת, כי רוצה לחיות. זאת אומרת, שהפסוק "לא אמות כי אחיה" נאמר על מי שרוצה להשיג את האמת.

וזה סוד "יונה בן אמיתי". יונה מלשון אונאה. בן מלשון מבין. משום שתמיד מסתכל על מצבו, שבו הוא נמצא, ורואה שאונאה את עצמו ואינו הולך בדרך האמת. כי אמת נקרא להשפיע, היינו לשמה. והיפוך מזה אונאה ושקר, היינו רק לקבל, שהוא שלא לשמה. ועל ידי זה הוא זוכה אח"כ לבחינת "אמיתי", היינו להאמת.

וזה סוד "עיניך יונים". שהעניים דקדושה, הנקרא עינים דשכינה הקדושה, יונים, מרמים אותנו וחושבים שאין לה עינים חס ושלום, כמ"ש בזה"ק בסוד "עולמתא שפירתא דלית לה עינים". והאמת היא, שמי שזוכה להאמת, אז הוא רואה, שיש לה עינים, שזה סוד "כלה שענייה יפות, כל גופא אינה צריכה בדיקה".

In the verse, "I shall not die but live" etc. In order for him to reach the truth there must be a sensation that if one does not obtain the truth, he feels himself as dead למת because he wants to live. This is the meaning of «לא אמות כי אחיה» "I shall not die but live" etc. said about he who wants to obtain the truth.

This is the meaning of, «יונה בן אמיתי» "Jonah, the son of Amithai." **Jonah** יונה comes from the (Hebrew) word אונאה *Hona'a* (Fraud), and בן **son**, from the (Hebrew) word מבין *Mevin* (Understands). He understands because he always examines the situation he is in and sees he has deceived himself that he is not walking on the path of truth.

This is so because truth means to bestow להשפיע, היינו לשמה, meaning *Lishma*. The opposite of it is fraud and deceit, meaning only to receive, which is *Lo Lishma*. By that one is later imparted the אמיתי "Amithai", meaning the **Emet** (Truth).

This is the meaning of "thy eyes are as doves." The *Eynaim* (Eyes) of *Kedusha* (Sanctity), called *Eynaim* of the Holy Divinity, are יונים *Yonim* (Doves). They deceive us and we think that she has no *Eynaim*, as it is written in the Holy Zohar, "A fair maiden with no eyes."

The truth is that he, who is awarded the truth, sees that she has eyes. This is the meaning of, «כלה שענייה יפות, כל גופא אינה צריכה בדיקה» "A bride with fair eyes, her whole body needs no scrutiny."

He can't reach wholeness when there hasn't been any experience. As long he hasn't reached the truth he looks like death because he desires for this life. "I won't die but shall live" is only for them who wish to live the true life, he who's seeking for the truth. It is said: 'Jona, ben amiti' – Jona – the son of truth. Jona means pigeon but also the name of a person. Jona comes from the word *Omaa* – pleasure. *Ben* comes from the word *mevin* - understanding.

Onaa understands because he sees he goes the way of pleasure for himself and not along the way of the truth, the way of the giving, *Lishma* – for the Creator. Onaa sees he's mendacious and in opposite of the path to the Creator. When he sees his true situation he becomes *amiti*, truth, he is worthy. It is said the Shinah has eyes named *jonin* –pigeons. These eyes betray us.

For us it is if the Shinah has no eyes but for them who have become worthy of the truth, they see she has eyes. It is said: 'when a bride has beautiful eyes, her body doesn't need any control.'

29. When Thoughts Come to a Person

כט. כשבאים הרהורים לאדם

שמעתי תש"ג

"ה' צלך". אם האדם מהרהר, גם הבורא ית' מהרהר בו.
וכשהבורא ית' מהרהר, נקרא זה "הר ה'". וזה סוד "מי יעלה בהר ה', ומי יקום במקום קודשו".
"נקי כפים", שזה סוד "וידי משה כבדים". "ובר לבב" שזה סוד ליבא.

"The Lord is thy shade." ה' צלך When a person has doubt in the Creator, the Creator will doubt at that person. And when the Creator doubts it's named: ה' הר the mountain of the Creator. (Doubt is 'Hirhurim' הרהורים and mountain is הר 'har'.) This is the meaning of, «מי», "Who shall ascend to the mountain of the Lord and who shall stand in His holy place?" «נקי כפים» "He with clean hands and a brave heart!" This is the meaning of, "But Moses' hands were heavy by raising his hands to the Creator". (1). «ובר». «לבב» And a pure, brave heart (2) is given to them who are working for the Creator, and this is the meaning of "heart". (*Avodat liba*)

- (1) When "the hands are hanging down" he doubts at the Creator. When the hands are under the middle, beyond there are mighty uncorrected wishes NeHL'M. And diverse, when his hands are, just as with Moses up high to rosh where are the pure strengths, he shows inwardly he conquered his doubts and his enemy – Amalek – and his egoistic wishes.
- (2) A person 'with a brave heart' overcomes the wishes of the heart of his outer being. And then his partsuf (the inner spiritual body) is corrected.

30. The Most Important is to Want Only to Bestow

ל. עיקר לרצות רק להשפיע

שמעתי מוצש"ק ויקרא, תש"ג

עיקר שלא לרצות שום דבר, רק להשפיע מטעם גדלותו ית', היות שכל קבלות נפסלות. ולצאת מבחינת קבלה אי אפשר, רק ללכת בקצה השני, היינו בבחינת השפעה. וכח המנענע, היינו כח המשכה וכח המחייב להעבודה, הוא רק מטעם גדלות ית'.

שצריכין לעשות חשבון, שסוף כל סוף הכוחות היגיעה מוכרחין לתת. אלא שע"י הכוחות האלו, יכולין להביא איזה תועלת והנאה. זאת אומרת, עם הכח והיגיעה, מה שהאדם נותן, יכול להנות גוף בעל גבול, שהוא בחינת אורח עובר. או בעל נצחי. זאת אומרת, שהמרץ שלו נשאר בנצחיות.

וזה דומה, שבן אדם, אם יש בכוחו לבנות מדינה שלימה, והוא בונה רק צריף, שע"י רוח חזק הוא נהרס. ונמצא, שכל הכוחות הלכו לטמיון. מה שאם כן אם נשאר בקדושה, אזי כל הכוחות נשארים בנצחיות. ורק ממטרה זה הוא צריך לקבל כל היסוד לעבודה. והשאר יסודות פסולים.

וכח האמונה מספיק שהאדם יכול לעבוד בבחינת השפעה, היינו שיכול להאמין שהבורא ית' מקבל עבודתו. אפילו שעבודתו בעיניו אינו כל כך חשוב, מכל מקום הקב"ה מקבל את הכל. שכל עבודות, איך שיהיו, רצוי ומקבל לפניו, אם האדם מיחס את העבודה אליו ית'.

וכך, אם האדם רוצה להשתמש עם האמונה על בחינת קבלה, אזי האמונה אינו מספקת לו. זאת אומרת, שיש לו אז ספיקות בהאמונה. והטעם הוא משום שהקבלה אינו אמת. זאת אומרת, שבאמת אין לו להאדם שום דבר מהעבודה, רק להבורא ית' יהיה מהעבודה שלו. לכן הספיקות שלו הן אמת. היינו, אלו המחשבות זרות, מה שעולים במוחו, הם טענות אמיתיות.

מה שאין כן, אם האדם רוצה להשתמש עם האמונה ללכת בדרכי השפעה, בטח שלא יהיה לו שום ספיקות בהאמונה. ובאם שיש לו ספיקות, אז הוא צריך לדעת, שבטח שאין הוא רוצה ללכת בבחינת השפעה, שעל השפעה מספיק לו האמונה.

The most important thing is to wish nothing only to give להשפיע because of His greatness, because any reception is flawed. It is impossible to exit reception but only to take the other end, meaning giving.

The moving force, meaning the extending force and the force that compels to work is only His greatness. He must think that ultimately, the forces and the labor must be given, but through these forces he can bring some benefit and pleasure. In other words, he can please a limited body with his strength and effort and this is considered a passing guest or an eternal one, meaning his energy remains in eternity.

It is similar to a person who has the power to build a whole state and he who builds only a hut, ruined by a strong wind. You find that all the forces were wasted. However, if he remains in *Kedusha* (Sanctity) all the forces remain in eternity. He should receive his foundation only from this goal and all other foundations are disqualified.

The power of faith is sufficient for him to work in the form of giving. It means that he can believe the Creator receives his work though his work is not so important in his eyes. Nevertheless, the Creator receives everything. If he attributes the work to Him, He welcomes and wants all the works, whatever they are.

If he wants to use faith by way of reception faith is not enough for him, meaning he has doubts in the faith. The reason is that reception is not the truth in fact, he has nothing from the work and only the Creator will have from his work.

Therefore, his doubts are true. In other words, these alien thoughts that surface in his mind are true arguments. However, if he wants to use faith to walk in ways of giving, he will certainly have no doubt in the faith. If he has doubts, he has to know that he probably does not want to walk on the path of the giving because for the giving faith is enough.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Doubt in his belief because he wishes to use his belief for his own good.	He has to make effort for the spiritual so he can give.	He receives the strength of faith to go along the way of giving.	To give the fruit of his labor at the Creator.

31. All that Pleases the Spirit of the Creatures

לא. כל שרוח הבריות נוח הימנו

שמעתי

"כל שרוח הבריות נוח הימנו".

והקשה, הלא מצאנו אצל הגדולים המפורסמים ביותר, שהיו להם מחלוקת. אם כן "אין רוח הבריות נוח הימנו". ותירץ, שלא אמרו "כל שהבריות", אלא "רוח הבריות". שהכונה, שרק הגופות הם במחלוקות.

זאת אומרת, שכל אחד משמש עם הרצון לקבל. מה שאם כן "הרוח של הבריות" הוא כבר רוחניות. ו"נוח הימנו", שהצדיק ממשיך השפע, הוא ממשיך עבור כל הדור. ורק שעדיין לא הלבישו את הרוח שלהם, עוד לא יכולים להשיג ולהרגיש את השפע, שהצדיק המשיך.

All that pleases the spirit of the creatures etc. He asked, "but we have found among the greatest and most renowned that they had disagreements. Thus, the spirit of the creatures is not pleased with it."

He answered; they did not say **all the people**, but **the spirit** of the people. It means that only the bodies are in disagreement, meaning each is working with the will to receive.

However, **the spirit of the people** is already spirituality and it is pleased. The righteous that extends the bounty extends for the whole generation, and who have not yet clothed their spirit are still unable to attain and to feel the bounty the righteous extended.

It is said: 'Kol she ruach habrijot nocha hejmeno' «כל שרוח הבריות נוח הימנו» what means 'everyone who's inclined for the souls of the creatures'. But there are examples of righteous man who had doubts. «אין רוח הבריות נוח הימנו» 'Inclination for the *souls* of the creatures' (1) and not «כל שהבריות» 'inclination for creatures' (2) because the body is in doubt and contradiction there everyone uses his selfish physical wishes.

(1) *To the inner being*

(2) *To the outer being*

The soul of the creatures is in their spirituality. That's where the affection is. A righteous receives the high light, the abundance for the whole mankind. As long there are people who can't reach their soul they receive or observe the high light the righteous attracts for them from above.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Respect for the outer being.	To reach his soul. Approval and connection with the inner being.	He can receive and observe the higher light, which a righteous attracted for him from above.	To receive abundance from above for the whole humanity.

32. A Lot is an Awakening from Above

לב. גורל הוא סוד אתערותא דלעילא

שמעתי ד' תרומה תש"ג

גורל הוא סוד אתערותא דלעילא, שאין התחתון מסייע כלום. וזה סוד "הפיל פור" הגורל, שהמן היה מקטרג ואמר: "ואת דתי המלך אינם עושים". שפירוש, שתחילת העבדות מתחיל אצל העובד בבחינת שלא לשמה, היינו לשם קבלה עצמית. ואם כן, למה ניתנה התורה להם, שאח"כ זוכים לבחינת לשמה, ונותנים להם האורות והשגת העליונות.

ואז בא המקטרג ושואל: "למה נותנים להם אלו דברים העליונים, אשר עליהם לא עבדו ולא קו, אלא כל מחשבותיהם ומטרותיהם היו רק דברים הנוגעים לצורכי עצמם, הנקרא שלא לשמה?" וזה סוד "רשע יכין וצדיק ילבש". פירוש, שמקודם היה עובד בבחינת רשע, היינו שלא לשמה, אלא לשם המקבל. ואח"כ הוא זוכה לשמה, היינו שכל העבדות נכנסת ברשות הקדושה, היינו הכל להשפיע. וזה סוד "וצדיק ילבש".

וזה סוד "פורים, כיום כפורים". שפורים הוא אתערותא דלעילא. ויום הכפורים הוא אתערותא דלתתא, היינו ע"י תשובה. אבל גם שם יש אתערותא דלעילא, שהוא מבחינת הגורלות, שהיה שם גורל אחד לה' וגורל ב' לעזאזל. והשם ית' הוא המברר.

«גורל הוא סוד אתערותא דלעילא» 'Fate is the wish (wake up) from above'. A lower has in no way any influence at his fate. It is said in 'Megilat Ester': «הפיל פור» 'Hipil pur' – a destinated fate. Haman accuses the Jehudim (jews) because they are not following the laws of the King «ואת דתי המלך אינם עושים», he says; the spiritual slavery starts with them who are working for oneself – in lo Lishma. He accuses them because they have received the Torah.

When he has corrected his intentions and he reaches 'Lishma' – for the sake of the Creator, the accusation lays in the fact he is'nt worth to receive the light and the higher awareness. 'Why is given to them these higher consiousness while they didn't work at it yet?' All their thoughts and aims were only for them selves, lo Lishma. It is said: "the sinner prepares and the righteous receives" «רשע יכין וצדיק ילבש». First a human being works as a sinner – lo Lishma and then he is worthy to receive Lishma. All his works and efforts come in holyness, this is named «וצדיק ילבש» 'the righteous receives'.

There is a resemblance between the feast of Purim and Jom Kipurim «פורים, כיום כפורים». Kipurim has two words: ki what means equal and Purim. Jom Kipurim means – equal to Purim. Jom kipurim stems from the wish coming from below, from the creatures as a consequence of their repentance and correction. Within is the wish (the wake up) from above, through fate. *One* fate is for the Creator and *one* for the impure strength, but it is the Creator who chooses. (1)

(1) *As a consequence of the spiritual work one has to reach the condition of 'Jom Kipurim'. There are two aspects in his wishes: 1- the **left line**, the wish from below, from the creatures as a consequence of their repentance and correction: 2- the **right line**, the wish from above, through fate. We see there is one fate for the Creator and one for the impure strengths. The creator chooses and from Him comes the line in the middle, the light of correction.*

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The working for one selves – lo lishma. That's why he has no influence at his fate.	Working with the intention to receive "lishma".	He is worthy to receive 'Lishma' and all his works and efforts come in deity, in the act of giving. This is named 'the righteous receives'.	To receive the condition of "Jom kupurim" that has two aspects: 1) the left line, the wishes from below, from the creatures as a consequence of their repentance and correction. 2) The right line, the wish from above through fate. In this way there is a destiny for the Creator and one for the unclean forces. But it is the Creator Who chooses and He makes the middle line, the line of light, of correction.

34. The Profit of a Land

לד. יתרון ארץ בכל הוא

שמעתי טבת תש"ב

ידוע, כי אין שום דבר מתגלה בצורתו האמיתי, אלא רק בדבר והפוכו, "כיתרון האור מתוך החושך".

זאת אומרת, שכל דבר מראה על חבירו, שדוקא על ידי דבר והפוכו, אפשר להשיג את מציאותו האמיתי של המושג הנגדי. ומשום זה אי אפשר להשיג את הדבר בתכלית הבהירות, אם אין לו את הדבר המקבילו.

דוגמא: אי אפשר להעריך ולומר, שזהו דבר טוב, אם אין הדבר שכנגדו, המראה על רע. וכמו כן: מר - ומתוק, שנאה - ואהבה, רעבון - ושביעה, צמאון - ורויה, פירוד - ודבקות. ולפי זה יוצא, שאי אפשר לבוא לידי אהבת הדבקות, מטרם שמשיג את שנאת הפירוד.

והעצה לזכות לדרגת שנאת הפירוד הוא, שצריך האדם מקודם לדעת, מהו ענין פירוד בכלל, כלומר ממה הוא נפרד. אז יש אפשרות לומר, שהוא רוצה לתקן את הפירוד הזה.

זאת אומרת, שהאדם צריך לתת לעצמו דין וחשבון, ממה וממי הוא נעשה נפרד. והוא יכול אח"כ להשתדל לתקן את זה. והוא יחבר עצמו למי שהוא נעשה נפרד ממנו. כלומר, אם הוא מבין, שירויח מזה, אם יתחבר עמו, ואז הוא יכול לשער ולדעת, מהו ההפסד, אם הוא ישאר בפירוד.

וענין ריוח והפסד נמדד לפי תענוג ויסורים. כלומר, מדבר שהאדם מרגיש יסורים, האדם מתרחק מזה ושונא את זה. ושיעור ההתרחקות תלוי בשיעור הרגשת היסורים, כי מטבע האדם לברוח מיסורים. לכן זה תלוי בזה. כלומר, לפי שיעור גודל היסורים, בשיעור זה האדם משתדל ועושה כל מיני מעשים, בכדי להתרחק מזה. היינו, שהיסורים גורמים שנאה להדבר, שמביא לו יסורים, ובשיעור זה הוא מתרחק.

ובהאמור יוצא, שהאדם צריך לדעת, מהו השתוות הצורה, בכדי שידע מה עליו לעשות, בכדי שיגיע לידי דבקות, הנקרא השתוות הצורה. ועל ידי זה ידע מהו שינוי צורה ופירוד.

הנה ידוע מפי ספרים ומפי סופרים, שהבורא ית' הוא טוב ומטיב, היינו שהשגחתו ית' מתגלה להתחתונים בבחינת טוב ומטיב. וכך אנו מחויבים להאמין.

לכן, בזמן שהאדם מסתכל בדרכי הנהגת העולם, ומתחיל להסתכל על עצמו או אצל אחרים, איך שמצד השגחה הם סובלים יסורים ולא תענוגים, כראוי לשמו ית', שהוא טוב ומטיב, קשה לו במצב הזה לומר, שההשגחה עליונה מתנהג בבחינת טוב ומטיב, ומשפיע להם כל טוב.

אמנם צריכים לדעת, שבמצב הזה, שלא יכולים לומר שה' הוא משפיע רק טוב, הם נקראים רשעים. כי מזה שמרגישים יסורים, זה גורם להם, שמרשיעים את קונם. ורק בזמן שהם רואים, שהבורא משפיע להם תענוגים, הם מצדיקים את הבורא. כמו שאמרו חז"ל "איזהו צדיק, זה שמצדיק את קונו", היינו שאומר שהקב"ה מנהיג את העולם בדרך של צדקות.

ונמצא, שבזמן הרגשת היסורים האדם נעשה מרוחק מה', היות מצד הטבע האדם נעשה לשונא, למי שהוא משפיע לו יסורים. נמצא, שעל ידי זה האדם, במקום שצריך לאהוב את ה', חס ושלום נעשה עכשיו הדבר להיפך, כי האדם בא חס ושלום לידי שנאה לה'.

ומה האדם צריך לעשות, בכדי שיגיע לידי אהבת ה'. על זה ניתן לנו סגולה לעסוק בתו"מ, ש"המאור שבה מחזירו למוטב". שיש שם מאור, הנותן להאדם להרגיש את חומר המצב של פירוד. ולאט לאט, כשאדם מכוון להשיג מאור התורה, מתרחק אצל האדם שיעור של שנאה להפירוד, היינו שמתחיל להרגיש את הסיבה, שגורם לו ולנשמתו את הפירוד וההתרחקות מה'.

כלומר, האדם צריך להאמין, שהשגחתו ית' הוא בבחינת טוב ומטיב. אלא, היות שהאדם שקוע באהבה עצמית, שזה גורם לו השינוי הצורה, היות שנעשה תיקון המכונה "ע"מ להשפיע", שזה

נקרא "השתוות הצורה", שרק באופן כזה יכולים לקבל הטוב ועונג הזו, **שלא יכול לקבל את הטוב ועונג**, מה שהבורא רוצה לתת, זה גורם לו שמקבל שנאה להפירוד.

אז יש לו היכולת להבחין את גודל התועלת מהשתוות הצורה. ואז הוא מתחיל להשתוקק לבחינת הדביקות. נמצא, שכל צורה מראה על צורה השניה. נמצא לפי זה, שכל הירידות שהאדם מרגיש, שבא לידי פירוד, ניתן לו הזדמנות להבחין בין דבר והפוכו.

זאת אומרת, שמהירידות האדם צריך לקבל הבנה מהו התועלת מהעליות. אחרת לא היה אפשרות להאדם להעריך את חשיבות, מזה שמקרבין אותו מלמעלה, ונותנים לו את העליות. ולא היה לו היכולת להוציא את החשיבות את מה שהוא היה יכול להוציא.

כדוגמת, שנותנים להאדם לאכול, ואף פעם לא טעם טעם של רעבון. נמצא, שהירידות, שהוא זמן הפירוד, גורם לו חשיבות להדבקות שבעליות. והעליות גורם לו בחינת שנאה להירידות, שמביא לו הפירוד.

כלומר, שאינו יכול להעריך את גודל הרע שיש בהירידות. היינו, שהאדם מדבר חס ושלום רע על ההשגחה, ואינו מרגיש אפילו על מי הוא מדבר רע, שידע שהוא צריך לעשות תשובה על דבר חטא גדול כזה, שזה נקרא שמדבר חס ושלום לשון הרע על הבורא, כנ"ל.

ובהאמור יוצא, שדוקא בזמן שיש לו הב' צורות, אז הוא מוכשר להבחין את המרחק, מה שיש בין אחת לחברתה, כנ"ל "כיתרון האור מתוך החושך". שרק אז הוא יכול להעריך ולהחשיב את ענין הדביקות, שעל ידה יכולים להשיג את הטוב ועונג, שישנו **במחשבת הבריאה**, שהוא רצונו להטיב לנבראיו.

וכל מה שנראה לעינינו, הוא רק דברים שהבורא רוצה, שאנו נשיג אותם בצורה כמו שמשגי, היות שזהו דרכים, איך להגיע לשלימות המטרה.

אולם בכדי לזכות לדביקות ה', זהו לא כל כך דבר פשוט, שצריכים התאמצות ויגיעה גדולה, עד שזוכים להשיג ולהרגיש את הטוב ועונג. ומטרה זה, מוטל על האדם להצדיק את ההשגחה, ולהאמין בלמעלה מהדעת, שה' מתנהג עם הנבראים עם בחינת טוב ומטיב, ולומר "עינים להם ולא יראו".

וזה כמו שאמרו חז"ל "בא חבוקוק והעמידן על אחת, כמ"ש "וצדיק באמונתו יחיה". שפירושן, שהאדם אין צורך להתעסק בפרטים, אלא שהוא צריך לרכז את כל עבודתו על נקודה אחת, היינו **כלל**, שהוא בחינת אמונה בה'. ועל זה יתן תפלה. כלומר, שה' יעזור לו, שיהיה בידו ללכת בבחינת אמונה למעלה מהדעת.

ויש סגולה באמונה, שעל ידה בא אדם לידי שנאת הפירוד, שזה נבחן שבעקיפין גורמת לו האמונה לשנוא את הפירוד.

ואנו רואים, שיש הפרש גדול בין **אמונה לראיה וידיעה**.

כי דבר הניתן לראיה וידיעה, שאם השכל מחייב אותו, שכדאי לעשות את הדבר, ומחליט על זה פעם אחת, כבר מספיק לו ההחלטה הזו על הדבר הזה כפי החלטתו. כלומר, איך באיזה צורה שהחליט, כן הוא עושה בפועל. כי השכל מלווה אותו בכל פעולה ופעולה, שלא יעבור על מה שהשכל אמר לו. ונותן לו להבין מאה אחוז, בשיעור שהשכל הביאו לידי החלטה, מה שהוא החליט. מה שאין כן בחינת אמונה, שזה ענין הסכמי בכח, כלומר שהוא מתגבר על השכל, ואומר, שכן כדאי לעבוד כפי שהאמונה מחייבת לעבוד למעלה מהדעת. ולכן האמונה למעלה מהדעת מועיל רק בשעת מעשה, כלומר בזמן שהוא מאמין. שרק אז הוא מוכן לתת כוחות עבודה למעלה מהדעת. מה שאם כן בעת שהוא עוזב לרגע קטנה את האמונה, היינו שנחלש ממנו לרגע את האמונה, תיכף הוא בא לידי הפסקה בתורה ועבודה ולא מועיל לו, בזה שקבל על עצמו לפני זמן מה, את העול אמונה למעלה מהדעת.

מה שאין כן בדבר שהשיג בשכל, שדבר זה הוא מזיק לו, וזהו דבר שמסכן את חייו, אינו צריך כל פעם לחזור אל השכל וההסבר, מדוע הוא דבר מסוכן. אלא כיון שהשכיל פעם והבין בשכל מאה

אחוז, שהוא צריך לעסוק דוקא בדברים אלו, מה שהשכל הגיד לו, מהו רע ומהו טוב, כבר הוא הולך לפי החלטה זו.

רואים אנו את ההבדל, שישנו בין מה שהשכל מחייב, לבין מה שרק האמונה מחייב אותו. ומהו הסיבה שבדבר שהבסיס הוא אמונה, צריכים כל פעם לזכור את צורת האמונה, אחרת הוא נופל ממדרגתו, ומקבל מצב שמתאים בשביל רשע. ומצבים כאלו יכול להיות אפילו ביום אחד, שיפול ממדרגתו הרבה פעמים ביום אחד, כי אי אפשר שלא יפסוק אצלו לאיזה רגע ביום את האמונה למעלה מהדעת.

וצריכים לדעת, שסיבת השכחה של האמונה נובע מטעם, היות שהאמונה למעלה מהדעת והשכל, שהיא מתנגדת לכל הרצונות של הגוף. והיות הרצונות של הגוף באים לו מצד הטבע שנטבע בו, הנקרא רצון לקבל, בין במוחא ובין בליבא, לכן הגוף מושך אותו תמיד לבחינת הטבע שלו. ורק בזמן שהוא דבוק בהאמונה, אז האמונה יש לה כח להוציאו מתוך הרצונות של הגוף וללכת למעלה מהדעת, כלומר נגד השכל של הגוף.

לכן, מטרם שהאדם זוכה לכלים דהשפעה, שנקרא דבקות, אז האמונה לא יכול להיות אצלו בקביעות. ובזמן שלא האיר לו האמונה, אז הוא רואה איך שהוא נמצא במצב השפלות שאין כמוהו. והכל באה לו מסיבת השינוי צורה, כנ"ל, שזהו הרצון לקבל לעצמו. שהפירוד הזה גורם לו כל היסורים, שמהרס לו כל הבנינים וכל היגיעות, שהשקיע בעבודה.

והוא רואה, ברגע שנאבד לו האמונה, הוא נמצא במצב יותר גרוע מבעת כניסתו בדרך של עבודה דלהשפיע. על ידי זה הוא מקבל שנאה להפירוד, היות שתיכף הוא מתחיל להרגיש יסורים בפרטיותו עצמו, וכמו כן אצל העולם כולו. וקשה לו להצדיק את השגחתו ית' עם הנבראים, שהוא בבחינת טוב ומטיב. ומרגיש אז, שכל העולם חשך בעדו, ואין לו ממה לקבל שמחה.

לכן, כל פעם שהוא מתחיל לתקן את הפגם, על מה שהוא מדבר לשון הרע על ההשגחה, הוא מקבל שנאה להפירוד. וע"י השנאה שהוא מרגיש בהפירוד, הוא בא לידי אהבת הדביקות. זאת אומרת, כי בשיעור שהוא מרגיש יסורים בזמן הפירוד, בשיעור הזה הוא מתקרב לידי דביקות בה'. כנ"ל, בשיעור שמרגיש את החושך, שזהו דבר רע, כן בשיעור הזה הוא בא לידי הרגשת הדביקות, לדבר טוב. ויודע איך להעריך זה, בשעה שמקבל קצת דביקות לפי שעה, אז הוא יודע איך להחשיב אותה.

ובהאמור נוכל להבין, שכל היסורים, שישנו בעולם, הוא רק הכנה ליסורים אמיתיים. שליסורים האלו האדם צריך להגיע, אחרת הוא לא מסוגל לזכות לשום דבר רוחני, מטעם כי "אין אור בלי כלי". ועל היסורים האלו, היסורים אמיתיים, נקרא זה שמרשיע את ההשגחה, שמדבר לשון הרע. ועל זה הוא מתפלל, שלא ידבר לשון הרע על ההשגחה.

והיסורים האלו הקב"ה מקבל אותם, שזה נקרא, שהקב"ה שומע תפלת כל פה. והטעם, שעל היסורים האלו הקב"ה שמע, הוא, היות שאין האדם מבקש עזרה עבור הכלי קבלה שלו, מסיבת שיכולים לומר, אם ה' יתן לו מה שהוא מבקש, זה יכול לגרום לו, שיהיה יותר מרוחק מה', מסיבת שינוי צורה, שהוא יקבל על ידי זה.

אלא ממש להיפוך, שהוא מבקש אמונה, שה' יתן לו כח התגברות, שיוכל לזכות להשתוות הצורה, כי הוא רואה שבזה שאין לו אמונה בקביעות, כלומר בזמן שהאמונה לא מאיר לו, הוא בא לידי הרהורים על ההשגחה, ובא לידי מצב הנקרא רשע כנ"ל, שהוא מרשיע את קונו.

נמצא, שכל מה שהוא סובל יסורים, הוא מזה שהוא בא לדבר לשון הרע על ההשגחה עליונה. נמצא לפי זה, מה כואב לו? - שבמקום שהאדם צריך לתת שבח לה', ולומר "ברוך הוא אלקינו שבראנו לכבודו", היינו שהנבראים מכבדים את ה', והוא רואה שהנהגת העולם הוא לא לכבודו ית', מטעם שלכל אחד ואחד יש טענות ותביעות, שהנהגה צריך להיות בהשגחה גלויה, שה' מנהיג את העולם בבחינת טוב ומטיב, והיות שזה לא מגולה, נמצא שאומרים שהנהגה זו הוא לא לכבודו. וזה כואב לו.

נמצא שהאדם, על ידי היסורים שמרגיש, הוא מוכרח חס ושלום לדבר לשון הרע. נמצא, מה שהוא מבקש מה', שיתן לו את כח האמונה, ולזכות לבחינת טוב ומטיב, אין זה מטעם שהוא רוצה לקבל טוב, בכדי להנות עצמו, אלא בכדי שלא ידבר לשון הרע חס ושלום, שזה כואב לו. כלומר, שהוא מצד עצמו רוצה להאמין למעלה מהדעת, שה' מנהיג את העולם בבחינת טוב ומטיב, והוא רוצה, שהאמונה שלו יהיה מספיק בהרגשה גמורה, כאילו הוא בתוך הדעת. לכן כשעוסק בתו"מ, הוא רוצה בהמשכת אור ה' לא להנאת עצמו הוא דורש, אלא שלא יכול לסבול מזה שלא יכול להצדיק את השגחתו ית', שהוא בבחינת טוב ומטיב. וזה גורם לו יסורים, היות שהוא מחלל את שם ה', **ששמו הוא טוב ומטיב** והגוף שלו טוען אחרת. וזהו כל היסורים שלו, מטעם שמזה שהוא נמצא בבחינת הפירוד, הוא לא יכול להצדיק את השגחתו ית'. וזה נקרא, שהמצב הפירוד הוא שנראה אצלו. וכשיש לו היסורים האלו, אז ה' שומע תפלתו, ומקרבו אליו, וזוכה לדביקות, כי היסורים שמרגיש מן הפירוד, זה גורם לו שיזכה לדביקות. ואז נאמר "כי יתרון האור מתוך החושך". וזה שכתוב "יתרון ארץ בכל הוא". **ארץ**, היינו הבריאה. **בכל הוא**, שע"י היתרון, היינו שרואים ההבדל בין המצב של פירוד למצב הדביקות, על ידו זוכים להיות דבוק **ב-כל**, שהבורא נקרא שורש **הכל**.

It is known that nothing appears in its true form; only through it's opposite, "as far as light excelled darkness" «כיתרון האור מתוך החושך». This mean everything is pointed to another and by the opposite of some thing, the existence of its opposite can be perceived. (1)

(1) *This principle is a consequence of how the observation of the Creation is structured. Everything consists of two parts, the inner and the outer. When this fact slowly all doubts about the control system of the Creator what is good, will disappear. In each difficult situation one has to make a havdala, a separation, so there will be no doubt for the decision one has to make.*

When I feel hate rising in me I have to ask myself: who is this, is this my inner being or my outer being? Which one of them wants to please me? Know the vectors are opposite always. When one wants to give pleasure another hates it and vice versa. Without any doubt there has to be and acceptance what the inner hates or wants to please.

Don't pay attention at what the outer being wishes. When the outer is very persistence throw it a bone of the royal table. Research and notice this will work!

Hence, it is impossible to attain something in complete clarity if its parallel is absent. For example: it is impossible to estimate and say something is good if its opposite is missing, (2) pointing to the bad. It is the same with bitterness and sweetness, love and hate, hunger and satiation, thirst and saturation, cohesion and separation. It turns out it is impossible to come to love's adhesion (3) prior to acquiring the hate of separation. (4)

(2) *When a person is working at himself we see the same division: the inner or the 'good' and the outer or the 'bad'.*

(3) *In comprehension and observing of the inner being.*

(4) *The comprehension and observing of the outer being.*

To come to hate separation one must first know what separation is, meaning what he is separated from, (5) and then one may say he wants to correct that separation.

(5) To select and make havdala – diversion.

In other words, one should examine from what and from whom he is separated and afterwards he can try to amend it and connect himself to the one he is separated from. (6)

(6) To make an indisputable decision after one has made a havdala.

If, for example, one understands he will benefit from merging with Him, he can assume and know what one loses by remaining separated. Gain and loss are measured according to the pleasure and the suffering. One stays away from something that causes one to suffer, and hates it. The measure of the distance depends on the measurement of the suffering since it is man's nature to escape from suffering. Hence, one depends on the other; meaning to the extent of the suffering so is the measure one strains and works to stay away from it. In other words, the torments cause hate for the thing that induces torments and to that extent one stays far from it. It follows one should know what is equivalence of form in order to know what he must do, to reach adhesion called equivalence of form. (7) By that he will come to know what disparity of form and separation is.

(7) The inner being is only interested in the resemblance of qualities. He only opens his ears for the saying of the "Proverbs of the Fathers": 'while you fulfill the prescription (the path to the Creator) put your losses and profits opposite the losses and the profits of a sin. That brings clarity.

We know from the holy books the Creator is good and He creates only the good: His government is understood as good by the lower creatures. We have an obligation to believe this. However it is difficult to maintain the government is good while we are seeing in our surroundings and in ourselves there is suffering; and this is send for the good to lower creatures. When there is an experience of suffering and you are accusing Him for all the suffering He is sending to you, you deny the Creator is sending only the good to His creatures, that is named sinner. A sinner justifies only the Creator when He is sending him pleasure. As we already have said:

«איזהו צדיק, זה שמצדיק את קונו», היינו שאומר שהקב"ה מנהיג את העולם בדרך של צדקות» he is righteous who justifies the actions of the Creator. He who says the Creator does govern the world in a righteous way. A human being who experiences the suffering is separated from the Creator because he changes his nature in hatred for the One who is sending him this suffering. Instead to love Him, he hates Him.

(8) Suffers at the suffering. Because when he should not pay attention at the suffering of his outer being he would not change in the hater for The One who sends him the suffering.

What do you have to do to reach the love from the Creator? We have received a סגולה *sgula* – a wonderful remedy namely the Torah and the Prescriptions (Kabbalah) to help us. The light what is within the Torah helps us to return at the Creator. The light in the Torah makes us aware of the danger that lies in the separation with the Creator. When there is the true intention to understand the light within the Torah, at the same time the hatred for the Creator is disappearing. Now he sees the reason what has taken him away from the Creator.

A person has to believe the conduction of the Creator is good; that the Intention, was, is and shall be good, it is only the opposite what the selfish-centered man is wishing. Only when you come to the intention 'for the sake of the Creator named equality in quality, you can receive pleasure the Creator wants to give at you. To understand this wakes in you up the hatred for the separation with the Creator because now you understand the use of the words equality to quality and you can get strength out of these words. Only then a human being can strive to become whole with the Creator

Every time you experience the condition of falling you are separated from the Creator. This gives you the possibility to understand the both sides of the separation. The moment you experience the falling you have to let grow the understanding of the nearing. You can compare this with the feeding of a person who has never been hungry. The falling and the separation are waking up in you the longing for to come nearer and for the uplifting. An ascending wakes up in you hatred for the falling. Only when there are two observations (9) you can see and understand the difference.

We already have said: "the greatness of the light lays in the darkness". One can appreciate the closeness with the Creator when he sees this is the only way to reach the good that was planted in the act of Creation – to give pleasure at the creatures **שהוא במחשבת הבריאה**, **רצונו להטיב לנבראיו**. Everything he observes was send by the Creator so he could see the way he sees. These are the paths to reach the goal of the Creation.

(9) These two observation are only there for them who are working spiritual at themselves. When a person only lives according his outer being, he has one observation.

Yet, it is not so simple to acquire adhesion with the Creator. It requires great effort and exertion to acquire the sensation and feeling of delight and pleasure. Before that, one must justify providence, believe beyond reason the Creator behaves in goodness with the creature and say, **«עינים להם ולא יראו»** "They have eyes and see not." (10)

(10) They will not see the light of correction, of A'B and Sa'G because eyes is Chokmah – A''B and ears is Binah – Sa'G.

Our sages say, "Habakkuk came and ascribed them: **«וְצַדִּיק בְּאִמּוֹנָתוֹ יֵחִי»** 'The righteous shall live by his faith'. It means a person doesn't need to engage himself in details but concentrate his entire work on a single point, a rule, which is **אמונה בה'** faith in the Creator. He should pray at the Creator to help him to become capable of advancing with faith beyond reason. There is power in the faith, that when one comes to hate the separation it is considered faith indirectly makes him hate the separation.

We see there is a great difference between **faith, vision, and knowledge**. Something can be seen and known, if the mind necessitates it is good to do that thing it decides to do so. Once that decision is done it is enough regarding the thing he decided to do. In other words, he executes in the form that he decided. This is so because the mind accompanies him in every single act so as not to break what the mind tells him and lets him understand in every single act by one hundred percent, to the extent that the mind brought him to the decision he has reached. (11)

(11) *For example: when someone has burned his fingers once, he will never put them in the fire again because his power of reason /intellect makes the conclusion of the consequences.*

Faith is a conditional agreement, to act against the reason. In other words, he overpowers the mind and says it is indeed worthwhile to work as much as faith necessitates to work beyond reason. Faith beyond reason is only worthwhile when we are truly busy with it. Only when you really believe you can bring up the effort to go beyond reason, the intellect. **(12)**

(12) *Each day a person wakes up and immediately he remembers his previous conclusions about the many questions of life from practice – be toch hadaat. However, every moment you have to fight against these previous conclusions so you can make a clean start. Each day of the Creation you have to make a new and unique correction besides your own personal correction.*

As soon the faith to go beyond knowledge has left you, you are weakened and you will stop learning the Torah and with the spiritual work and it can't help you anymore. While when we have taken a sensible decision we don't have to return every time to overlook the decision and to motivate ourselves.

It is a fact that you have to work with a certain insight in what is good and what is bad. When faith does obligate you, you have to go away from the faith otherwise you will fall from the earned step in the condition of the sinner. These situations come and go every day several times; it is impossible to stay forever in faith beyond knowledge, **(13)**

(13) *Faith beyond knowledge isn't possible without a continuous inner struggle. Every time when there is a distraction of the wishes of the outer being there is a delay in the belief beyond knowledge.*

Belief beyond knowledge is hardly to comprehend because it is opposite to our intellect and to all our physical wishes. And you have to know all the wishes in your body stem from nature self, because the body and the heart want to enjoy constantly it pulls you away from to go beyond knowledge. Only when you connect yourself with faith you will receive the strength to go beyond the power of the physical body and beyond your intellect. Before you become one with the Creator, you can't be forever in the condition of faith beyond knowledge.

When the light of the faith doesn't shine over you, you can see how small you are. This situation is the consequence of the discrepancy between the Creator and the selfish wish. The difference between qualities from the Creator gives you the observation of suffering. It destroys everything what was needed to near the Creator. At such a moment, when the faith is disappearing in you, you realize you are in a worse situation than before you had faith. **(14)**

(14) *The faith gives in you an awareness of higher and lower levels. The reach of your awareness goes in the depth, height and broadened. When the faith disappears for a short moment you fall to unknown depths back because there is only a thin layer of belief to hold on with the lighted avijut. When belief suddenly disappears because of a shortcoming at inner strength, the avijut increases immediately to the level of the new depth in his awareness and as a stone he rolls down from the mountain.*

Through this comes the hate for separation considering the qualities of the Creator because at once he sees the suffering in the world and in himself. He is not in the situation to justify the government of the Creator with a good deed that comes from the absolute good Creator. In this condition he sees darkness around him. When he corrects his bad opinion hatred appears for the separation with the Creator. En through this hatred for the separation for the Creator by the worsening of his own qualities he comes to love through the nearing of Him. (15)

(15) Hate for separation of the Creator and a better belief over His government makes the belief beyond knowledge stronger. This makes the layer of belief thicker (cushion of belief) and one can lean more at this layer; he can hold tight without falling in a condition that is worse than before he started to believe.

The more you see the darkness and the evil you can come near to the observation of the good and to respect this situation even when there is only a slightly connection with the Creator. (16)

(16) Each time you go with belief beyond knowledge from the inside a warning light is flickering – the reshimot.

We can see that all the torments existing in the world are a preparation for the real torments. These are the torments one must reach or he wouldn't be able to acquire anything spiritual, as there is no Light without a vessel **אין אור בלי כלי** and the condemnation and slandering of providence relate to these torments. In this true suffering (17) he accuses the ruler ship of the Creator by speaking with a bad tongue. And he prays that the Creator will help him not to slander his providence. And only with this suffering the Creator bears in mind. This is named «שהקב"ה שומע תפלת כל פה» 'the Creator hears every prayer from every mouth.'

(17) This suffering of the inner being is structural, necessarily and a spiritual healing process. The Creator Himself gives it to him out love. It is said: "The Creator gives suffering at His favorite ones." They are the one who will come to the everlasting love for the Creator. The Creator is as a Father for his own children and the adopted ones. Of course He is severe and demanding because He expects that they will be as Him. He doesn't demand from his adopted children because they have to discover the qualities of their Father. At least they will discover His love and then He will demand too. The inner being is the son of the Creator; the outer being is the adopted one.

The Creator gives answer only to them who are suffering and asking for help but not for themselves. When the Creator should give what that person wants it would be a separation between Him and the person because there is a difference between qualities. But when a person is pleading for faith He gives him the strength so he can resist his selfish centered attitude and come to wholeness in quality with the Creator. He notices the lack at faith brings him further away from the control system. And when he does so he is named a sinner there he accuses the Creator.

At the suffering lays in the lack at belief and faith and in the bad thinking over the control system from the Creator. «ברוך הוא אלקינו שבראנו לכבודו» 'Praised is the Creator who created His greatness'. The human being is suffering because he doesn't experience the control system from the Creator and he doesn't praise Him. He doesn't reveal Himself at lower creatures so they can't uplift themselves. And this makes them suffering. When there is

suffering, accusation over the control system is there too. And only then he can pray to the Creator for strength to belief and to say: «טוב ומטיב» “He is good and everything He does is good”, and not only saying but also understand what he is saying, not for himself, not only for pleasure but now he isn’t accusing the Creator because that is the cause from his suffering.
(18)

(18) Only pleadings at the Creator that have come forth from the structural suffering leads to spiritual development.

Every human being can wish to go beyond knowledge and belief the Creator rules the world through the good and to do well. Every human being can wish his belief were an observation, clear and evident to comprehend his faith. With the Torah (Kabbalah) and the Prescriptions (the path to the Creator) every human being can draw the light from the Creator to himself. But he can’t justify the control system from the Creator as the good and with the good goal for His creatures, (19) this wakes up the suffering: he raises the name of the Creator as ‘He is good and does good’; it is against his physical body (wishes). That makes him suffering because when he is in separation with the Creator he can’t justify His treatment at the lower beings. That is the hate for the separation with the Creator.

(19) How does the Rabbi combines in one sentence two seemingly opposites? ...He wishes (by reading the Torah and the Mitzvot) to attract the light of the Creator not for his own pleasure but because he can’t justify the government of the Creator!” Not for his own pleasure presume ‘for the Creator’ (Lishma) that justify his government. In this Rabbi says the opposite and in this we see a great comprehension and learning.

When the human being is suffering so much the Creator gives answer to his prayer (the turning of the heart) and let him come near. He is worthy to become near the Creator. When he is in this situation it is said: «כי יתרון האור מתוך החושך» “the advantage of the light is only to be seen in the darkness”. And also: «"יתרון ארץ בכל הוא» “the benefit of the earth lies in everything”. The Creation is the earth ארץ. In everything הוא בכל – when he sees the difference between separation and nearing, then he has become worthy – ב-כל in everything – to merge because the Creator *is* הכל everything!

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Hardly to accept that the high government is good. To find it difficult with the right intention sending the good to lower persons when one notice what is going on in him and the environment.	To be busy with the Torah and the Mitzvot (the Kabbalah) because the light of the Kabbalah helps us to return to the Creator. The light of the Torah opens the eyes of a person so now he sees the danger of the separation with the Creator.	Gradual there becomes hate for the separation with the Creator if one has the intention to comprehend the light of the Torah.	To reach love for the Creator.
To be complete in the egoism and this wakes up in him the discrepancy with the qualities of the Creator.	To receive from the ‘falling’ understanding about ascending and to come near. Only when a person experiences the opposite he can comprehend the difference. It is said: “the greatness of the light comes from the darkness.”	To value the nearness of the Creator.	To experience pleasure in the creation.

35. Concerning the Vitality of Kedusha

לה. בענין החיות דקדושה

שמעתי בשנת תש"ה ירושלים

הכתוב אומר "זה הים גדול ורחב ידים, שם רמש ואין מספר, חיות קטנות עם גדולות" (תהילים ק"ד). יש לפרש:

זה הים הכונה על הים דס"א.

גדול ורחב ידים היינו שהיא מתגלית עצמה לכל וצועקת הב הב, שכוונתו על כלי קבלה גדולים. **שם רמש**, היינו שיש שם אורות עליונים, שהאדם דורך ורומש עליהם ברגלים, **ואין מספר**, שיש שם חיות קטנות עם גדולות. היינו בין שיש להאדם חיות קטנות ובין שיש לו חיות גדולות, הכל נמצא בים הזה. וזהו מטעם שיש כלל "משמים מהיב יהבו ומשקל לא שקלו" (שכל מה שנותנים משמים, לא מקבלים חזרה משמים, אלא שזה נשאר למטה). לכן אם האדם המשיך משהו מלמעלה ואח"כ פגם בה, זה כבר נשאר למטה, אבל לא אצל האדם, אלא שזה נופל להים של הס"א.

היינו, אם האדם המשיך איזה הארה, ואין בידו להחזיקה בקביעות, מטעם שהכלים שלו עדיין לא נקיים, שיהיו מתאימים להאור, היינו שהאדם יקבל זה בכלים דהשפעה, כדוגמת האור הבא מצד המשפיע, לכן ההארה מוכרח להסתלק ממנו.

ואז ההארה הזו נופלת לידי הס"א. וכך הוא כמה פעמים. היינו שהאדם ממשיך ואח"כ מסתלק ממנו. לכן מתרבה ההארות בים דס"א. וזהו עד שנתמלאה סאתה. זאת אומרת, לאחר שהאדם מגלה את כל מדת היגיעה, שיש בידו לגלות, אז הס"א נותנת לו בחזרה את כל מה שלקחה לרשותה, בסוד "חיל בלע ויקאנו".

נמצא לפי זה, את כל מה שהס"א קבלה הכל לרשותה, היה רק בתור פקדון. היינו שכל זמן שיש לה שליטה על האדם, וענין השליטה שיש לה, הוא הכל בכדי שיהיה מקום להאדם, לברר את הכלי קבלה שלו, ולהכניסם להקדושה. זאת אומרת, אם היא לא היתה שולטת על האדם, אז היה האדם מסתפק במועט. ואז כל הכלי קבלה של האדם היו נשארים בפרודא.

והאדם, אף פעם לא היה ביכולתו לקבץ את הכלים השייכים לשורש נשמתו, ולהכניסם לקדושה, ולהמשיך את האור השייך אליו. לכן זהו תיקון, שכל פעם שהוא ממשיך, ממשיך משהו, ויש לו ירידה, הוא מוכרח עוד הפעם להתחיל מחדש, היינו בירורים חדשים. ומהעבר, מה שהיה לו, נפלו לס"א, והיא מחזיקה זה ברשותה בתור פקדון. כלומר ואח"כ האדם מקבל ממנה את כל, מה שהיא קבלה ממנו כל הזמן.

אולם גם זאת לדעת, אם היה ביכולת האדם להחזיק איזה הארה אפילו קטנה, אבל אם זה היה בקביעות, כבר היה האדם נחשב לאדם השלם. היינו עם ההארה הזו, היה יכול ללכת קדימה. לכן, אם נאבד לו ההארה, עליו להצטער על זה.

וזה דומה לאדם, שנתן גרעין באדמה, על מנת שיצמח מזה אילן גדול. אבל תיכף הוציא את הגרעין מהאדמה. אם כן מהו התועלת מהעבודה, ממה שהכניס את הגרעין באדמה? ועוד, שאנו יכולים לומר, לאו דוקא שהוציא גרעין מהאדמה וקלקל אותו, אלא שיכולים לומר, שהוציא אילן עם פירות מבושלים מהאדמה, וקלקלם.

וכן הענין כאן, שאם לא היה נאבד ממנו ההארה הקטנה הזו, היה נצמח מזה אור גדול. נמצא, שלא דוקא שנאבד ממנו הארה קטנה, אלא כאילו נאבד ממנו אור גדול מאד.

ויש לדעת, שזה כלל, שאין האדם יכול לחיות בלי חיות ותענוג, מטעם שזה נמשך משורש הבריאה, שהיא רצונו להטיב לנבראיו. לכן כל נברא, אי אפשר להתקיים בלי חיות ותענוג. ומשום

זה, כל נברא מוכרח לילך ולחפש מקום, שממנו יכול לקבל הנאה ותענוג. אולם, קבלת התענוג נוהגת בג' זמנים: בעבר, בהווה, ובעתיד.

אבל קבלת התענוג העיקרי הוא בהווה. והגם שאנו רואים, שיש לאדם הנאה מעבר ועתיד גם כן, אבל זה דוקא מה שהעבר ועתיד מאירים בהווה.

לכן, אם אין האדם מצא הרגשת תענוג בהווה, אז האדם מקבל חיות מהעבר. והוא יכול לספר לאחרים, איך שבזמן העבר, איך שהיה לו אז טוב. ומזה הוא יכול לקבל חיות בהווה. או שמצייר לעצמו, שהוא מקווה שבעתיד יהיה לו טוב. אבל מדידת הרגשת התענוג מעבר ועתיד תלוי כמה שהם מאירים לו בהווה. ויש לדעת, שזה נוהג בין בתענוגים גשמיים, ובין בתענוגים רוחניים.

וכמו שאנו רואים, בזמן שהאדם עובד אפילו בגשמיות, הסדר הוא, שבזמן העבודה יש לו צער, בזה שהוא מתיגע עצמו. וכל מה שהוא יכול להמשיך בעבודה, הוא רק מכח שהעתיד מאיר לו, שהוא יקבל שכר תמורת עבודתו. וזה מאיר לו בהווה. לכן הוא מסוגל להמשיך בעבודה.

מה שאין כן, אם אין בידו לצייר את השכר שיקבל בעתיד, יש להאדם לקחת תענוג מהעתיד לא מהתמורה, שיקבל בעתיד תמורת עבודתו, כלומר לא מהשכר הוא יהנה, אלא שלא יהיה לו יסורים מהיגיעה, מזה הוא נהנה עתה בהווה, מה שיהיה בעתיד. אלא שהעתיד מאיר לו בהווה, **בזה שעוד מעט העבודה תגמר**. היינו, הזמן שצריכים לעבוד, והוא יקבל מנוחה.

נמצא, על כל פנים מאיר לו התענוג של המנוחה, מה שהוא יקבל בסוף, שפירושו שהריוח שלו יהיה מזה, שלא יהיה לו היסורים, ממה שהוא מרגיש עכשיו מהעבודה. וזה נותן לו כח, שיוכל עכשיו לעבוד. ואם אין האדם מסוגל לצייר לעצמו, שעוד מעט הוא יהיה פטור מהיסורים, שהוא סובל עתה, היה האדם בא לידי יאוש ועצבות, עד שהמצב הזה יכול להביא את האדם, שיהיה מאבד עצמו לדעת.

ומטעם הנ"ל אמרו חז"ל "המאבד עצמו לדעת אין לו חלק לעולם הבא". משום שהוא כופר בהשגחה, שהשם ית' מנהיג את העולם בבחינת טוב ומטיב.

אלא האדם צריך להאמין, שמצבים האלו באים אליו, מכח שרוצים מלמעלה, שזה יביא לו תיקון. היינו, שהוא יקבל רשימות מהמצבים האלו, בכדי שיוכל להבין את דרך העולם, ביתר שאת וביתר עז, שהמצבים האלו נקראים בחינת **אחוריים**. ובזמן שהוא מתגבר על המצבים האלו, הוא יזכה לבחינת **הפנים**, היינו שהאור יאיר לתוך האחוריים האלו.

וכפי הכלל, שאין האדם יכול לחיות, אם אין לו מקום, שיכול לקבל הנאה ותענוג. נמצא, בזמן שאין האדם מסוגל לקבל מבחינת ההווה, אז הוא מוכרח לקבל חיות על כל פנים מהעבר או מהעתיד. כלומר, שהגוף מחפש לעצמו חיות בכל האמצעים שישנו בידו.

ואז, אם אין האדם מסכים לקבל חיות מדברים גשמיים, אז אין ברירה להגוף, אלא הוא מוכרח להסכים לקבל חיות מדברים רוחניים, מטעם שאין לו עצה אחרת. לכן הוא מוכרח להסכים לקבל הנאה ותענוג מכלים דהשפעה, כנ"ל, כי בלי חיות אי אפשר לחיות.

ולפי זה יוצא, בזמן שהאדם רגיל לקיים תו"מ שלא לשמה, היינו לקבל תמורה עבור עבודתו, כן יש יכולת להאדם לצייר לעצמו שהוא יקבל אח"כ איזה תמורה, וכבר יכול לעבוד על חשבון שיקבל הנאה ותענוג אחר כך.

מה שאם כן אם האדם עובד שלא על מנת לקבל פרס, אלא שהוא רוצה לעבוד בלי שום תמורה, איך הוא יכול לצייר לעצמו, שיהיה לו אח"כ ממה לקבל חיות. הלא אינו יכול לעשות שום ציור, כי אין לו על מה. לכן, בשלא לשמה אין כאן הכרח, שצריכים לתת לו מלמעלה חיות, כי יש לו חיות מהציור של העתיד, **ומלמעלה אין נותנים מותרות, אלא הכרחיות**.

לכן, אם האדם רוצה לעבוד אלא לתועלת הבורא, ולקחת חיות על שאר אופנים, הוא לא רוצה לקבל בשום אופן, לכן אין עצה אחרת, אלא מלמעלה מוכרחים לתת לו חיות. היות שהוא לא דורש אלא חיות הכרחי, שיוכל להמשיך בחיים, אז הוא מקבל חיות מבחינת בנין השכינה הקדושה.

וזהו כמו שאמרו חז"ל "כל המצטער עם הציבור, זוכה ורואה בנחמת הציבור". כי ציבור נקרא השכינה הקדושה. כי ציבור פירושו קיבוץ, היינו כנסת ישראל, שמלכות היא הכלל של כל הנשמות.

והיות שהאדם לא רוצה שום שכר לתועלת עצמו, אלא שהוא רוצה לעבוד תועלת ה', שזה נקרא "לאקמא שכינתא מעפרא", שהיא לא תהיה כל כך מושפלת, היינו שלא רוצים לעבוד לתועלת ה', אלא כל מה שהאדם רואה, שיצמח מזה תועלת עצמו, אז יש חמרי דלק לעבודה. ומה שנוגע לתועלת ה', ואין האדם רואה מה שהוא יקבל איזה תמורה, אז הגוף מתנגד לעבודה זו, מטעם שיש לו בעבודה זו טעם של עפר.

והאדם הזה כן רוצה לעבוד לתועלת ה', רק הגוף מתנגד לזה. והוא מבקש מה', שיתן לו כח, שכן יוכל לעבוד "לאקמא שכינתא מעפרא". לכן הוא זוכה לבחינת פנים של ה', המתגלה אליו. וההסתרה נסתלק ממנו.

The verse says (Psalms 104): "Yonder sea, great and wide, therein are creeping things innumerable, living creatures, both small and great." We should interpret the sea as the sea of the Sitra Achra.

Great and wide means that it manifests itself and cries "Give, give," referring to great vessels of reception. Living creatures means that there are Upper Lights there, which one-steps and tramples on with one's feet. Innumerable, that there are small with large animals, meaning whether one has small livelihood, or whether he has great livelihood, it is all in that sea.

It is so because there is a rule that from above they give the giving, and take, they do not take (all that is given from above is not received in return but it stays below). Hence, if one extends something from above and then blemishes it, it remains below, but not with man. Instead, it falls to the sea of the Sitra Achra.

In other words, if one extends some luminescence and cannot sustain it permanently because one's Kelim (Vessels) are not yet clean to be fit for the Light, meaning that one will receive it in vessels of bestowal like the Light that comes from the Giver, the luminescence must depart from him.

At that time this luminescence falls into the hands of the Sitra Achra for several times. It means that one extends and then it departs from him and hence the illuminations increase in the sea of the Sitra Achra.

This is so until the cup is full, meaning after one finds the full measure of the effort that one can find, the Sitra Achra gives him every thing she had taken into her own authority in return, by way of, "He hath swallowed down riches, and he shall vomit them up again." It follows that all the Sitra Achra had taken into her own authority was only as deposit, meaning as long as she had command over man.

The whole matter of the dominion that she has is so that there will be room for one to scrutinize one's vessels of reception and permeate them into Kedusha (Sanctity). In other words, had it not governed a person, one would settle for little and then one's vessels of reception would remain separated. Thus, one would never be able to gather all the Kelim (Vessels) that belong to the root of one's soul, instill them into Kedusha and extend the Light that belongs to him.

Hence, it is a correction that each time one extends, one extends anything, and has a descendant he must begin anew, meaning new scrutinizes. What one had from the past has fallen into the Sitra Achra and she holds it in her authority as deposit, and afterwards, one receives everything that she received from him during this whole time.

Yet, we must also know if one had been able to sustain any luminescence, even a small one, had it been permanent, one would have been considered whole. In other words, one would have been able to move forward with this luminescence.

Hence, if one loses the luminescence, one should regret it. It is like a person who places a seed in the ground so a big tree would grow from it, but took the seed out of the ground right away. So, what is the benefit in the work of putting the seed in the ground?

Moreover, we can say he not only took out the seed from the ground and corrupted it; we can say he dug out a tree with ripe fruits out of the ground and corrupted them. It is the same here: if one had not lost this tiny luminescence, a great Light would have grown from it. It follows it is not necessarily that he had lost the power of a small luminescence, but it is as though a great Light indeed was lost from him.

We must know it is a rule that one cannot live without livelihood and pleasure since it stems from the root of Creation, which is His desire to do good to His creatures. Hence, every creature cannot exist without livelihood and pleasure and therefore every creature must go and look for a place from which it can receive delight and pleasure.

The pleasure is received in three times: in the past, in the present, and in the future. However, the principal reception of pleasure *is* in the present. Although we see that one receives pleasure from the past and from the future too, they shine in the present. Therefore, if one does not find a sensation of pleasure in the present, one receives livelihood from the past, and he can tell the others how he was happy in past times.

One can receive sustenance from that in the present or picture for oneself that he hopes in the future he will be happy. However, the measurement of the sensation of the pleasure from the past and the future depends on the extent to which they shine for one in the present. We must know this applies both to corporeal pleasures as well as to spiritual pleasures.

As we see, even when one works in corporeality, the order is that during the work one is unhappy because he exerts himself. All that one can extend in the work is only because the future shines for him, when he receives the pay for his work. It shines for a person in the present and thus one is able to continue the work.

However, if one is unable to picture the reward he will receive in the future, one must take pleasure from the future, not from the reward he will receive for his work in the future. It means he will not enjoy the reward but he will not have affliction from the exertion. This is what he enjoys now, in the present, what he will have in the future.

The future shines for him in the present, soon the work will be over, meaning the time when he must work, and he will receive rest. Thus, the pleasure of rest that one will ultimately receive still shines for him. In other words, one's profit will be that he will not be afflicted by what he now feels from the work and this gives him the strength to be able to work now.

If one is unable to picture for oneself that soon he will be rid of the torments he suffers now, one will come to despair and sadness and that state can bring one to take one's life.

This is why our sages said, "One who takes one's life has no part in the next world," because he denies providence, that the Creator leads the world in a form of good that doeth good. Instead, one should believe these situations come to him because above they want it to bring one Tikun (Correction), meaning one will gather reminiscence from these situations so he will be able to understand the conduct of the world more intensely and more strongly.

These situations are called Achoraim (Posterior). When one prevails these situations, one is awarded the discernment of Panim (Anterior), meaning that the Light shines into these Achoraim.

There is a rule: one cannot live if one has no place from which to receive delight and pleasure. Thus, when one is unable to receive from the present, one must still receive sustenance from the past, or from the future. In other words, the body seeks sustenance for itself in every means at its disposal.

If one does not agree to receive sustenance from the past or from the future while in that state, then the body has no choice but to agree to receive sustenance from spiritual things because it has no other choice.

Hence, it must agree to receive delight and pleasure from vessels of bestowal since it is impossible to live without sustenance. It follows, when one is used to keeping Torah and Mitzvot in Lo Lishma (Not for Her Name), meaning receive reward for one's work, one has an ability to picture receiving some reward later on, and one can already work, at the expense of the delight and pleasure he will receive afterwards.

However, if one works not in order to be rewarded, but wants to work without any reward, how can one picture for oneself having anything from which to receive sustenance? After all, one cannot create any picture, because he has nothing to go for.

Hence, in Lo Lishma, there is no necessity to give sustenance from above, since one has sustenance from the picture of the future. Only necessity is given from above, not luxury. Hence, if one wants to work only for the Creator and has no wish whatsoever to take sustenance for other things, there is no other counsel, but he must be given sustenance from above. This is so because one demands only the necessity to go on living and then one receives sustenance from the side of the structure of the Holy Divinity.

It is as our sages wrote, "Any one who is saddened for the public is awarded and sees the comfort of the public." The public is called The Holy Divinity, because a public means a collective, meaning the assembly of Israel, since Malchut is the collection of all the souls.

Since one does not want any reward for oneself but wants to work for the Creator, this is called rising Divinity from the dust, so it will not be so lowered. It means when there is no desire to work for the Creator, everything one sees will produce benefit for oneself, from that one has fuel for work. What concerns the benefit of the Creator, and one does not see what reward he will receive in return, the body objects to this work because it renders one a taste of dust.

When one wants to work for the Creator, but the body resists and one asks of the Creator to give him power to be able to work, to raise Divinity from the dust, one is awarded the appearance of the Face of the Creator and the concealment is lifted from him.

35. A. Concerning the Vitality of *Kedusha*

When first a person from above wakes up and then violate; the vitality of the deity in small and large conditions in a person preserves, the vitality doesn't ascend to the Source but stays below. It exists further as an unclean force – egoism – in that person.

This means; when a person receive light but he is not in the situation to hold on constantly, in other words his wishes aren't yet corrected to become one with the light; he can't receive the light with the intention of the giving. The light will remove itself and he comes in his unclean wishes.

This will happen several times before he has filled himself with the light. This will only happen when a person makes a complete effort.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
One makes a wake up and afterwards violates; the wake up stays down and doesn't enter the person but comes in the unclean forces.	He has to correct his wishes that could damage him for to come in agreement with the light. He has to learn to receive the light with the intention of the giving as it was intended from the Giver.	To receive the light with the intention of the giving after he had made a full effort.	To receive the life force of deity to realize equality at the qualities of the Giver.

36. What are the Three Bodies in a Man

לו. מהו, ג' בחינות גופים באדם

שמעתי כ"ד אדר תש"ד ירושלים

האדם מורכב מג' בחינות גופים:

(א) גוף הפנימי, שהוא לבוש לנפש דקדושה,

(ב) מקליפת נוגה,

(ג) ממישכא דחויא.

ובכדי שהאדם יהיה ניצול מב' גופים, שלא יפריעו להקדושה, ושיהיה לו היכולת לשמש רק עם גוף פנימי, העצה לזה הוא, שיש סגולה, שהאדם יחשוב מחשבות רק מה שנוגע להגוף הפנימי. זאת אומרת, שהמחשבה שלו יהיה תמיד ברשות היחיד, היינו ש"אין עוד מלבדו" כתוב, אלא ש"הוא עושה ויעשה לכל המעשים". ואין שום בריאה בעולם שיוכל להפרידו מהקדושה.

וכיון שאין הוא חושב עבור ב' גופים הנ"ל, אז הם מתים, משום שאין להם מזונות ואין להם במה להתקיים. כי המחשבות, שחושבים עבורם, מזה הם מתפרנסים.

וזה סוד מה שכתוב "בזיעת אפך תאכל לחם". שלפני חטא דעץ הדעת, לא היה החיות תלוי בהלחם, היינו שלא היו צריכים להמשיך אור וחיות, אלא שהיה מאיר. מה שאם כן אחר החטא, שאדם הראשון נדבק בהגוף של משיכא דחויא, אז נקשר החיים בהלחם, היינו במזונות, שצריכים כל פעם להמשיך מחדש, ואם לא נותנים להם מזונות, הם מתים. וזה נעשה לתיקון גדול, בכדי להינצל ב' גופים הנ"ל.

ולכן מוטל על האדם להשתדל ולהתאמץ, שלא יחשוב מחשבות מה שנוגע להם. ואפשר שזהו מה שאמרו חז"ל "הרהורי עבירה קשים מעבירה". כי המחשבות זהו המזונות שלהם. היינו מהמחשבות שחושבים מהם, מזה הם מקבלים חיות.

לכן האדם צריך לחשוב, רק עבור הגוף הפנימי, היות שהוא לבוש לנפש דקדושה. כלומר, שיחשוב מחשבות מה שהם אחר עורו, כלומר אחרי עור של הגוף, נקרא חוץ מגופו, שפירושו חוץ מתועלת עצמו. אלא רק מחשבות שהם תועלת הזולת.

וזה נקרא "חוץ מעורו". כי אחרי עורו אין שום אחיזה לקליפות. כי הקליפות נאחזות רק מה שהוא בתוך העור. היינו מה ששייך לגופו, ולא מחוץ לגופו, הנקרא "חוץ מעורו". זאת אומרת, שכל מה שבא לידי התלבשות בגוף, יש להם אחיזה. וכל מה שאינו באה לידי הלבשה, אין הם יכולים להתאחז.

וכשיתמיד לחשוב מחשבות שהם לאחר עורו, אז הוא זוכה למה שכתוב **"ואחר עורי נקפו זאת, ומבשרי אחזה אלוק"** (איוב י"ט כ"ו). "זאת" היא בחינת שכינה הקדושה. והיא עומדת אחרי עורו. "נקפו" היינו שנתקנה, להיות לעמוד אחרי עורי. ואז האדם זוכה לבחינת **"מבשרי אחזה אלוק"**. היינו שהקדושה באה בהתלבשות בגוף בפנימיות. וזהו דוקא בזמן, כשהוא מסכים לעבוד מחוץ לעורו, היינו בלי כל התלבשות.

מה שאם כן הרשעים, שרוצים לעבוד דוקא בזמן, שיש הלבשות בתוך הגוף, הנקרא "בתוך העור", אז "וימותו ולא בחכמה". שאז אין להם שום התלבשות, ולא זוכים לשום דבר. מה שאין כן הצדיקים, דוקא הם זוכים להתלבשות בגוף.

Every human being consists of three bodies:

1. The inner body – the clothing of the soul. The inner being of tsura.
2. Klipat noga. (1)

3. מִשְׁכַּח דְּחִיבָה The chiviha - the outer being.

(1) *The second and the third body are together the outer being whereby the klipat noga is a layer between the really outer being (Mishchah the chivijah) and the inner being*

How can a human being save oneself from the second and the third body so it wouldn't be an obstacle anymore to prevent him to come in deity? There is only one option; every act and every thought has to come from the inner being, so every thought is in **ברשות היחיד** 'resjut hajachid' – the Only Strength, the One, the Creator. As we already have said in the first article: **אין עוד מלבדו** "there is no one besides Him. Only He did, does and will do all the performance in the Universe" **הוא עושה ויעשה לכל המעשים**. There is no creature what can diverse the human being from his deity **להפרידו מהקדושה**. **ואין שום בריאה בעולם שיוכל להפרידו מהקדושה**. When he doesn't think anymore he has two bodies they will die because there is no nurturing anymore.

The thoughts of the human being form their vitality. It is said: "in the sweat of thy face you will eat the bread" **«בזיעת אפך תאכל לחם»**. Before the fall of Adam life wasn't depended on bread. There were no special acts necessary to receive the light. After the fall of Adam with the 'tree of knowledge' **חטא דעץ הדעת**, on every body cleaves **משכח דחויא** 'mishcha the chiviha'. His life was bound with bread and nurturing. In other words, every human being is obligated to perceive the light for his two new bodies again because otherwise they will die. It is a very great correction to liberate these two bodies. Try not to think at these two bodies, it is said: **«הרהורי עבירה קשים מעבירה»** **"thoughts at a sin are worse than the sin itself."** because thoughts are the nurturing for these two impure bodies.

There has to be the thinking at the inner body only because this body forms the clothing for his holy soul. The inner body of the human being is **just outside the borders** of his 'body', outside his selfish, egoistic needs. These egoistic, selfish needs are named body of the human being and outside this body there is another body, the inner in where the soul enters. Outside the skin **«חוץ מעורו»** of a human being there is no connection with klipot, all the connections with the klipot is inside the skin, in everything what belongs to the body, to the egoism. And everything what isn't enclosed can't be a submission at the sucking and connected with the klipot.

When a human being is constantly with his thoughts outside his skin he becomes worthy as it is said in the proverb: **«ואחר עורי נקפו זאת, ומבשרי אחזה אלוך»** "Outside the body you can find and from the flesh I shall see the Creator." He becomes worthy the revealing of the Shinah that is outside the body. There is awareness of the Shinah through her embeddening in his 'flesh': in the inner body. This only happens when a human being works outside his body, without clothing, while sinners, they who wish to work when the clothing is in the body, they will die without light. There is no clothing and haven't become worthy. While the righteous have become worthy of the embeddening in the body.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
One can't liberate oneself from the second and the third body that is an obstacle for to life in deity; or they hinder a person to life accordingly his inner being.	Only think at the inner body and be at the inner body so the thoughts will be constantly there at the 'reshut hajachid' – at the Only Strength, the Only Creator.	By not thinking at your two bodies they will die, because you don't nurture them anymore with your thoughts.	You become worthy of the revealing of the Shinah that is outside of the skin and she is embedded in the inner body.

39. And they Sewed Fig-Leaves

לט. ויתפרו עלה תאנה

שמעתי כ"ו שבט תש"ז

ענין "עלה" הוא סוד צל, שעושה על האור, היינו על השמש. ויש ב' צללים:
(א) צל הבא מצד הקדושה,
(וה-ב) שבא מחמת חטא.

זאת אומרת, שיש ב' מיני העלמת האור.

כמו בגשמיות, הצל עושה העלמה על השמש, כן יש העלמה על אור עליון, הנקרא "שמש", שהוא באה מצד הקדושה, שהוא **מחמת בחירה**. על דרך שכתוב אצל משה רבינו עליו השלום "ויסתר משה פניו, כי ירא מהביט". שהצל בא מחמת **יראה**.

שענין יראה פירושה, הוא מפחד לקבל את השפע, אולי לא יהיה לו היכולת לכוון בעמ"נ להשפיע. נמצא, הצל באה מחמת קדושה, שפירושו שהוא רוצה להיות דבוק בה'. היינו שדביקות נקרא השפעה, והוא מפחד, אולי לא יהיה לו היכולת להשפיע. נמצא, שהוא דבוק בקדושה. וזה נקרא "צל", הבאה מצד הקדושה.

ויש "צל", הבאה מחמת חטא". היינו, שהעלמה באה לו לא מטעם שלא רוצה לקבל, אלא להיפוך, מצד שהוא רוצה לקבל בעמ"נ לקבל. לכן נסתלק האור. היות שכל ההבדל בין קדושה להקליפה הוא, שקדושה רוצה להשפיע, וקליפה רוצה רק לקבל ולא להשפיע כלל. לכן נקרא הצל הזה שבאה מצד הקליפה.

ואין עצה אחרת לצאת מהמצב הזה, אלא כמ"ש "ויתפרו עלה תאנה, ויעשו להם חגרת". "חגורות" פירושו הם כוחות הגוף, והתחברו בבחינת הצל דקדושה. זאת אומרת, הגם שאין להם עכשיו אור, כי השפע נסתלק ע"י החטא, **מכל מקום הם התגברו לעבוד את ה', בכח לבד למעלה מהדעת**, שזה נקרא בחינת **כח**. וזה שכתוב "וישמעו את קול ה' וכו', ויתחבא האדם ואשתו". היינו, **שנכנסו לתוך הצל**, שזה סוד "ויסתר משה פניו".

היינו, שאדה"ר עשה אותו ענין כמו משה. **"ויאמר לו, איכה, ויאמר, את קלך שמעתי בגן, ואירא, כי ערום אנכי, ואחבא"**. "ערום" פירושו ערום מן האור עליון. אז שאל ה': "מהו הסיבה שבאת להצל, שנקרא **"ואחבא"**? מטעם "כי ערום אני", אם הוא מטעם צל דקדושה. או מחמת חטא. ושאל אותו ה': "המין העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו, אכלת?" היינו מחמת חטא. אולם בזמן שהצל באה מחמת חטא, נקרא זה "צלמא וחרשין וקוסמין". ש"זה לעומת זה עשה אלקים", כי כמו שיש כוחות בקדושה, לשדד המערכות, להראות אותות ומופתים, כמו כן יש כוחות בס"א.

ומשום זה, **אין הצדיקים משתמשים בכוחות אלו**, מטעם "זה לעומת זה", כדי שלא יהיה **כח להסטרא אחרא לעשות כמותם**. ורק לזמנים יוצאים מהכלל אין הקב"ה נותן להסטרא אחרא אותו הכח שיש בקדושה. כדוגמת לאליהו בהר הכרמל, שאמר "ענני, שלא יאמרו מעשי כשפים". היינו, שיש כח לעשות העלמה על אור העליון.

ולכן חגורות הבאים מצד עלה תאנה, שהוא מחטא דעץ הדעת, העלין האלו, היינו הצל הזה הבא מסיבת החטא, היות שהגורם הוא לא מצד הקדושה, שהם בוחרים מעצמם לקחת להם צל, אלא שהם לוקחו את הצל **מסיבת שאין להם עצה אחרת**. זה יכול לפעול רק **לצאת מהמצב של הירידה**. אבל אח"כ צריכים להתחיל העבודה מחדש.

The leaf עלה refers to the shade making on the light האור על, meaning on the sun. There are two kinds of shades:

- 1- from the side of *Kedusha* (Sanctity) צל הבא מצד הקדושה,
- 2 - due to a sin שבא מחמת חטא.

1- There are two types of concealment from the light in the Universe. Just as in our world a shadow is concealment from the sun there is concealment from the high light named 'sun' also. This light comes from the deity as a consequence the choices a person makes מחמת בחירה. It is said about Moshe: «ויסתר משה פניו, כי ירא מהביט» and Moshe covered his face because he feared to look". The shadow became a consequence of the fear to receive the abundance of light for him self.

He covered his face because he hadn't the strength to receive in the name of the Creator. In such a case the shadows comes from the feeling of deity; from the fact a person wants to become whole with the Creator. To become whole means to give. He is afraid he can't give when there is a revealing to him from a great light from abundance. It seems he is merged with the deity. This is named «צל, הבאה מצד הקדושה» 'the shadow that comes from the deity'. (1)

(1) Kelim of the inner being.

2 - There is also a shadow as a consequence of sin. This concealment is not the consequence of the wish he doesn't want to receive but from the wish to receive for oneself. At that moment the light is disappearing. The difference between deity and impureness is deity wants to give while klipa has the wish to receive and nothing to give. That is named 'the shadow coming forth from impureness'. (2)

(2) His egoistic kelim of the outer being.

The only possibility to come out of this situation is what is said in the Torah: "And they sewed leaves from the tree of fig for themselves." «ויתפרו עלה תאנה, ויעשו להם חגורת» (Torah, Bereshit 3.8)

Girdles – *chagurot* «חגורות» – are the forces of the body that were connected after the fall of Adam with the shadow of deity. (3) Considering the fact there is no light in them because that disappeared with the sin, they make efforts to work for the Creator through the faith, the belief beyond knowledge or through 'strength' בכח, «מכל מקום הם התגברו לעבוד את ה', בנח» «לבד למעלה מהדעת, שזה נקרא בחינת כח».

(3) They girdled their lower bodies for not to extend them to the higher light, for not to receive under the parsu.

It is said: «וישמעו את קול ה' וכו', ויתחבא האדם ואשתו» and they heard the voice of the Creator. And Adam and his wife hide themselves» «שנכנסו לתוך הצל». They were hiding themselves in the shadow just as Moshe hid his face (4). This means, Adam was acting in the same way as Moshe. "And the Creator called out for Adam and asked – 'where are you?' and Adam answered: «ויאמר לו, איכה, ויאמר, את קלך שמעתי בגן, ואירא, כי ערום אנכי,» «ואחבא myself» "I had heard your voice in the garden but I was afraid because I was naked so I hid myself".

(4) Before the shrine of the Shinah – for not to make Zivug and to receive the high light Panim at Panim – face to face

Nude means they were naked from the high light. (The high light was their garment and now the garment was gone.) So the Creator asked him why he was in need of the shadow, to hide his nakedness? Was he naked because of the deity or impureness? The Creator asked him: «המין העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו, אכלת» “did you eat from the tree I had forbidden you to eat? Do you have eaten from that tree?” his shadow was a consequence of the sin and consequently opposite deity. As it is said: ש"זה לעומת זה עשה אלקים “The Creator created one opposite the other. Deity opposite impureness.” There are so many strengths showing us the remarkable possibility and the miracles, at the same time there are equal strengths showing us the other side. **(5)**

(5) There is also an important reason for the seemingly balance between two opposite forces in the Universe namely: to make the government of the Creator not evident. When one makes not an evident choice (the choice for the hidden spiritual instead of the choice for the evident material) the reward will be greatly justified and forever.

The righteous doesn't use these strengths אין הצדיקים משתמשים בכוחות אלו because they are paired; the force at the impure side can do the same at the other side. Only at special moments, in particular circumstances the Creator doesn't give the same strength to both forces. For example: He gave at the prophet Elijah the possibility to make sacrificing at the mountain of Karmel and not in the Temple of Jerusalem as the law described. And He said to him: “Now they can't say it are magical deeds' «ענני, שלא יאמרו מעשי כשפים»», the act of the concealing of the high light.

That's why they make girdles from the tree of fig – עלה תאנה *aleh teena*, from the tree of knowledge. These leaves, this shadow comes from the impure side because the reason is not from the deity, when one is striving to make a shadow for him, the shadow comes because there is no other way out. This shadow helps us to go forwards from the fallen situation but know; again and again we have to start allover.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To undergo the shadow as a consequence of the sin. In other words there is a revealing that is a consequence for the wish to receive for oneself. The light disappears because the klipa only wants to receive and nothing wants to give.	To girdle the lower, naked parts of his body so one can't receive under the parsa. To make oneself small just as Moses hid his face for the Shinah.	To make efforts: to work for the Creator with the strength of faith beyond knowledge though there is a lack of the light because we still want to receive for oneself.	To justify the condition of falling and restart the work.

40. Faith in the Rav, What is the Measure

מ. אמונת רבו, מהו השיעור

שמעתי תש"ג

ידוע שיש דרך ימין ודרך שמאל. ימין נקרא מלשון **יְמִינִי**. שעל הפסוק "והאמין בה" אומר התרגום "וְהִימִין". בזמן שהרב אומר להתלמיד ללכת בדרך ימין, שבדרך כלל נקרא ימין "שלימות", ושמאל – "בלתי שלם", אלא שחסר שם תיקונים, אז התלמיד צריך להאמין לדברי רבו, מה שהוא אומר לו ללכת בדרך ימין, שנקרא שלימות.

ומהו הוא השלימות, שהתלמיד צריך ללכת? הוא שהאדם צריך לצייר לעצמו, כאילו כבר זכה לאמונה שלימה בה', וכבר יש לו הרגשה באבריו, שהבורא מנהיג את כל העולם בבחינת טוב ומטיב. כלומר, שכל העולם מקבלים ממנו ית' רק טובות.

ואע"פ כשהוא מסתכל על עצמו, הוא רואה, שהוא בעירום וחסר כל. וכמו כן כשהוא מסתכל על העולם, הוא רואה שכל העולם סובל יסורים, וכל אחד לפום דרגה דיליה, על זה הוא צריך להגיד, כמ"ש "**עֵינַיִם לֵהֶם וְלֹא יֵרְאוּ**". **שלהם פירוש, שכל זמן שהאדם נמצא ברשות הרבים, הנקרא להם, ולא יראו האמת.**

ומהו רשות הרבים? כלומר, שכל זמן שיש לאדם ב' רצוניות. הגם שהוא מאמין, שכל העולם שייך להבורא, אבל להאדם גם כן שייך משהו. שבאמת האדם צריך לבטל רשותו מפני רשותו של הקב"ה, ולומר, שהאדם בשביל עצמו אינו רוצה לחיות, וכל מה שהוא רוצה להתקיים, הכל הוא בכדי לעשות נחת רוח להבורא.

נמצא, שעל ידי זה הוא מבטל את רשות עצמו מכל וכל. ואז האדם נמצא ברשות היחיד, שהוא ברשותו של הקב"ה. ורק אז הוא יכול לראות את האמת, איך שהבורא מנהיג את העולם במידת טוב ומטיב. אבל כל זמן שהאדם נמצא ברשות הרבים, היינו שיש לו עדיין ב' רצוניות, הן בבחינת מוחא והן בבחינת ליבא, אין בכחו לראות האמת. אלא שהוא צריך ללכת למעלה מהדעת ולומר: "**עֵינַיִם לֵהֶם**" אבל לא יראו את האמת.

ובהאמור יוצא, שבזמן שהאדם מסתכל על עצמו, ורוצה לדעת אם הוא נמצא עכשיו בזמן ירידה או בזמן עליה, גם זה הוא לא יכול לדעת.

כלומר, הוא חושב שנמצא במצב ירידה. גם זה לא נכון. כי יכול להיות, שעתה הוא נמצא במצב העליה, היינו שרואה את מצבו האמיתי, איך שהוא רחוק מעבודת הקודש. ונמצא שהתקרב עכשיו להאמת. ויכול להיות להפך, שהוא מרגיש עכשיו, שהוא במצב התרוממות. ובאמת הוא נמצא עכשיו בשליטת המקבל לעצמו, הנקרא ירידה.

ורק מי שכבר נמצא ברשות היחיד, הוא יכול להבחין ולדעת את האמת. ולכן האדם צריך לסמוך על דעת רבו, ולהאמין מה שרבו אומר לו. כלומר, שהוא צריך ללכת, כפי שרבו צוה לו לעשות.

ואע"פ שהוא רואה הרבה סברות, ורואה הרבה תורות, שאינם עולים בקנה אחד עם דעת רבו, מכל מקום הוא צריך לסמוך על דעת רבו, ולומר, מה שהוא מבין, ומה שהוא רואה בספרים אחרים, שאינם מתאימים לדעת רבו, הוא צריך לומר, שכל זמן שהוא נמצא ברשות הרבים, אין הוא יכול להבין את האמת, ולא יכול לראות מה שכתוב בספרים אחרים, את האמת מה שהם אומרים. כידוע, שבזמן שהאדם עדיין לא זכה, תורתו נעשה לו **סם המות**.

ומדוע נקרא "לא זכה, תורתו נעשית לו סם המות"? זהו מטעם כי כל התורות, מה שהוא לומד או שומע, לא יביאו לו שום תועלת, שיוכל לזכות לבחינת **חיים**, שהיא בחינת דביקות בחיי החיים. אלא ממש להפך.

כלומר, שכל פעם הוא נעשה יותר מרוחק מדביקות, היות שכל מה שהוא עושה, הוא רק לצורכי הגוף, הנקרא מקבל לעצמו. שזהו בחינת פירודא, היינו שע"י מעשיו הוא נעשה יותר נפרד מחיי החיים. ממילא נקרא זה **סם המות**, היות שזה מביא לו מיתה ולא חיים. כלומר, היות שכל פעם הוא נעשה יותר מרוחק מבחינת השפעה, הנקרא השתוות הצורה להבורא, מבחינת "מה הוא רחום אף אתה רחום".

עוד צריכים לדעת, כי בזמן שהאדם עוסק בימין, הזמן מוכשר אז להמשיך שפע עליון, מטעם שברוך מתדבק בברוך. כלומר היות שהאדם הוא במצב השלמות הנקרא ברוך, מבחינה זו יש לו עכשיו השתוות הצורה. היות סימן לשלימות הוא, אם האדם הוא בשמחה. אחרת אין שלימות. וזהו כמו שאמרו חז"ל "אין השכינה שורה, אלא מתוך שמחה של מצוה".

והפירוש הוא, כי הסיבה שהיא גורמת לו השמחה, הוא **המצוה**. כלומר, זה שהרב **צוה** לו ללכת בקו ימין, זאת אומרת שהוא מקיים מצות הרב, מה שקבעו לו זמן מיוחד ללכת בימין וזמן מיוחד ללכת בשמאל, והיות השמאל הוא בסתירה להימין, כי שמאל נקרא בזמן שעושה חשבון לעצמו, ומתחיל להסתכל מה שכבר רכש בעבודת ה', והוא רואה שהוא בעירום וחוסר כל, איך הוא יכול להיות בשלמות - מכל מקום מטעם מצות הרב, הוא הולך למעלה מהדעת.

נמצא, שכל השלמות שלו נבנה על למעלה מהדעת. וזהו נקרא **אמונה**. וזה סוד "בכל מקום אשר אזכיר את שמי, אבוא אליך וברכתיך". **בכל מקום**, כלומר אע"פ שעדיין אינו ראוי לברכה. מכל מקום "ונתתי את ברכתך", מסיבת שאתה נותן **מקום**. שפירושו **מקום השמחה**, שבתוכה אפשר לשרות **שום אור עליון**.

It is known there are a right path and a left path. **Right** comes from the word **the right**, referring to the verse, "And he believed in the Lord." The Targum says, **right**, when the Rav says to the disciple to take the right path.

Right is normally called "completeness", and left, "incompleteness", where corrections are missing. In that state the disciple must believe the words of his Rav, who tells him to walk in the right line, called "wholeness".

There are two pathways: the left- and the right path. The right path – **ימין** *jamin* and **הימין** *emuna* or faith in the Creator, stems from the same root. When a teacher says to a student to go the right path he means wholeness **שלימות** while the left path is absolutely **בלתי שלם** imperfect, without any correction.

When one looks at oneself he sees he is poor and indigent. In addition, when he observes the world he sees the entire world is tormented.

A student isn't perfect and sees everything wrong. He is disappointed and vexed over his path. Everything is out of control because his kelim has to be corrected. His Rabi tells him to do if he is whole. For a person it is characteristic to feel very unhappy. It is impossible to reach the next step without the strength coming from the next step. And this can only happen when one annuls oneself for the higher. This wholeness a person can reach to imagine if he has already become worth of the believe in the Creator. He becomes aware of how the Creator rules with the good and gives the good to all creatures. **(1)**

(1) *The principle of emulation: to make a constructive attitude as one has already received the goal whereby he connects the right line (the right pathway) though he is in reality far away and is still on the left line or the left side what is the uncorrected side. But he is working at himself and eventually he will reach his goal.*

When a person looks back at himself and so returns to his left path, he notices he has nothing and the whole world is suffering, the one more than another.

One should say to that, “**They have eyes and see not.**” It means as long one is in multiple authorities, called **they**, they do not see **the truth**. What are the multiple authorities? As long as one has two desires, even though one believes that the entire world belongs to the Creator but something belongs to man as well.

Therefore we say the eyes don’t have to see everything. As long the human being will exists he believes in the power of the Creator and in the power of the many. He has to annul the power of the many for the sake of the Creator and say to himself, there is nothing for myself though everything is for the sake of the Creator. In this way he annuls his power and surrender his self to the strength of the Creator. Only then he can see the truth, the good and the good ruler ship of the Creator. Only by annulling him self; to merge with Him without any calculation nor condition qua qualities he can see the true image how the Creator, by controlling us, created only the good in the most perfect way. **(2)**

(2) Only when he has seen and understood the laws the Creator uses for the administrating of the Universe, he can make a picture form the whole Universe. There is nothing in the general that isn’t in the special and reversed.

As long the human being is under the power of the many, as long his wishes are in his heart and brains it is impossible to see the truth. The solution is to go with faith beyond knowledge. How can a person reach this condition? A human being can’t reach this on his own feet, he only can ask the Creator for help. And that is exactly the work we have to do. Even when a person looks at himself he can’t know if he is ascending or descending.

The outer being may think he is falling while the inner being is ascending. **(3)** The condition of descending is given to him to show him how far he is separated from the Creator. And in return sometimes He gives a person the feeling of ascending while in fact he is under the power of his wishes, to receive for oneself.

(3) In his true hidden condition: the revealed inner being.

Only they who acknowledge the strength of the Creator can distinguish truth from untruth. That’s why a person has to rely, to belief and to hope in the power and the strength of the Creator. This means he has to act as the Creator wishes he wants to act, considering all the doubts he has. As long he is under the influence of the many he isn’t worthy the revealing of the truth. The Torah will be a **(4)** deadly poison for him.

(4) For his outer being

The last few days he experiences heaviness on his path. We see how far the road is, there is not one wish and everything is indifferent. Try to accept this and connect yourself with the principle goal to go via the right line so you can bypass this heavy condition and the indifference. Why is the Torah a deadly poison for them who aren’t worthy? There is no fruit in it or life at any step that should bring him to the wholeness with the Creator; he is still removing oneself from the Creator.

Everything what he is doing is for his physical needs. Every bad situation, observation or disappointment testifies he is still under control of his physical body. In the right line a person

can receive pleasure and contentment and become one with the qualities of the Creator, in the wholeness. When he has reached this stage he feels happiness. Separated from the Creator, a person can see the funniest movie but it won't give him everlasting pleasure. This can only happens when he connects him self with the Life of lives.

A person within a group who experiences disappointment and bitterness can ask his group for support. What contributes at his joyfulness is mitzvah, the recommendation from the Rabbi to go for a while via the right line and for a while via the left line. The left line makes calculations from what was and what will be received through the working for the Creator. In this way a person can come to the point he can see he has nothing. How can a person be in wholeness? Despite all of this he continuous to go further in faith beyond knowledge as his Rabbi had told him.

Lately I don't see any uplifting in the group. Without uplifting there can't be progression. From the Creator we receive the awareness for the truth to connect ourselves with the right line. The difference between creatures and the Creator is the place of unity with the Creator. The Creator widened the awareness for the left line in the same measure we experience the right line. Each group has to help each other and give strengths so everyone can go forwards and step in the process of deity. Why don't we understand this? Why aren't we grateful that we are litterly pulls forwards? Where is our joyfulness?

We think we are the lowest of the world. Of course it is good to see this heavy situation and it is the start for our changes. We are all dependent from each other. Pay attention for what the Rabbi is telling; believe in Him and in the holy books. We have to use every source bringing us closer to the goal. The progress depends from the group. Where is the uplifting of the soul? Where is the wish to follow the goal? Why does a student who is coming here for the first time goes forwards and than leaves the group?

There is no mutual respect in this group to help each other to ascent. Look at each other during the lessons and on other times of the day. It can be chronical tiredness but let us help each other to reach the ultimate goal.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
He is still in imperfectness and can't see anything right. To be disappointed in his way. Everything goes wrong because his kelim must be corrected.	To think and belief that everything is perfect.	There is no wish at all and he is the most happy man in the world	To receive the strength of the next step. This is only possible when one decipher oneself for a higher step.
To return to the left line; to become aware of yourself and notice that you have nothing; the whole world is suffering, one more than the other.	To annul the power of the many for the good of the Creator. Do not live for yourself but to have wishes only for the Creator.	In this way one can annul his power and as a consequence be in the strength of the Creator.	To receive the truth that the administration of the Creator is good.

41. What is Greatness and Smallness in Faith

מא. מהו קטנות וגדלות באמונה

שמעתי מוצאיו"ט דפסח תש"ה

הנה כתיב "ויאמינו בה' ובמשה עבדו".

צריכים לדעת, שאורות דפסח סגולתן הוא לזכות לאור האמונה. אבל לא לחשוב, שאור האמונה הוא דבר קטן, כי הקטנות והגדלות תלוי רק בהמקבלים. כי בזמן שהאדם אינו עובד על דרך האמת, אזי הוא חושב שיש לו אמונה יותר מדי, ובשיעור האמונה שיש בו, הוא יכול לחלק לכמה אנשים, אזי המה יהיו יראים ושלימים.

מה שאין כן מי שרוצה לעבוד את ה' על דרך האמת, ובודק את עצמו בכל פעם, אם הוא מוכן לעבוד במסירות נפש "**ובכל לבבך**". אזי הוא רואה, שתמיד הוא בחסרון עם בחינת אמונה. היינו שתמיד יש לו גרעונות בבחינה זו.

ורק בזמן שיש לו אמונה, אזי הוא יכול להרגיש, שהוא יושב תמיד בפני המלך. ובזמן שהוא מרגיש את גדלותו של המלך, אזי הוא יכול לגלות את האהבה בב' סטריין: בין בסטרא דטובא, ובין מסטרא דדינא קשיא.

לכן אדם המבקש את האמת, הוא הנצרך לאור האמונה. ואדם כזה, אם הוא שומע או רואה איזה סגולה להשיג את האור האמונה, הוא שומח כמו שמוציא שלל רב.

לכן אלו אנשים, שהם מבקשי האמת, אזי בחג הפסח, שאז סגולה לאור האמונה, אזי אנו קוראין בפרשה "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אז זמן המסוגל לזכות לזה.

It is written, "and they believed in the Lord, and in His servant Moses." We must know the Lights of Pesach have the power to impart the Light of faith. Yet, do not think the Light of faith is a small thing, because greatness and smallness depend only on the receivers.

When a person doesn't work according the correct way, he thinks he has faith and can share this with many people. They will be just as perfect as he is. The one who is working according the true way for the Creator verifies constantly if he is prepared to surrender himself completely for the Creator. Then he will see he has always a lack at faith. There is always a shortcoming in his belief.

Only when you have faith you can experience to be with the Creator. When there is the experience of His greatness, the love can be revealed from both sides: from the good side – dima tuva (1) and from the heavy side – dina kasha (2).

(1) When he experience the love for Him from the good side. In the spiritual world this is in agreement with the ascending of Zo'N in the Abba and Iema.

(2) When one experiences the love for Him from the heavy side. In the spiritual worlds this is in agreement with the ascending of Zo'N in Israel Saba u Tvuna (IshSu'T)

He who asks for the truth needs the light of faith. When he can receive the light of faith it looks if he had found a large treasury. He who looks for the truth reads during the feast of

Pesach in the weekly chapter: וַיֵּאֱמִינוּ בֹה' וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ “and then they believed in the Creator and in Moshe, his slave”, because during that period the light of faith is shining and now they are in the situation to reach Moshe.

43. The Matter of Truth and Faith

מג. ענין אמת ואמונה

שמעתי

ענין אמת, הוא מה שהאדם מרגיש ורואה לעיניו. ובחינה זו נקראת "שכר ועונש". היינו, שאי אפשר להרויח שום דבר בלי יגיעה.

וזה דומה לאדם, שיושב בביתו ואינו רוצה לעשות שום דבר בשביל פרנסתו. ואומר, מאחר שהשי"ת הוא טוב ומטיב ומפרנס לכל, לכן בטח ישלח לו את מחסורו. והוא בעצמו אינו צריך לשום מעשה. והנה האדם הזה בטח שיגוע ברעב, אם יתנהג כך. וגם השכל מחייב כן, וכך נראה לעינים, והאמת הוא כך, היינו שימות ברעב.

אבל יחד עם זה הוא צריך להאמין בבחינת למעלה מהדעת, היינו שבלי שום יגיעה וטרחא, הוא גם כן יכול להשיג כל צרכיו, מטעם השגחה פרטית. זאת אומרת, שהשם ית' עושה ויעשה לכל המעשה, ואין האדם עוזר לו בשום דבר, אלא הכל השם ית' עושה, ואין ביד האדם להוסיף או להגרע.

אבל איך אפשר ששני דברים הללו יעלו בקנה אחד, הלא אחד הוא בסתירה להשני? אלא, בחינה אחת נקרא, מה ששכלו משיג. היינו, שבלי עזרת האדם, זאת אומרת שבלי הקדם טרחא ויגיעה, לא ישיג שום דבר. וזה נקרא בחינת אמת, מטעם שהשם ית' רצה שהאדם ירגיש כך. לכן נקרא הדרך הזה דרך אמת.

ואל יקשה בעיניך, אם ב' הדרכים הם בסתירה, איך אפשר להיות שמצב הזה יהיה אמת? והתשובה הוא, שענין אמת אינו נאמר על הדרך והמצב, אלא שענין אמת נאמר על ההרגשה, שהשם ית' רצה, שהאדם ירגיש כך - זה הוא "אמת". נמצא, שענין אמת אפשר לומר בדיוק על השם ית', היינו על רצונו ית', שהוא רוצה כך, שהאדם ירגיש ויראה כך.

אבל יחד עם זה הוא צריך להאמין, אפילו שלא מרגיש ולא רואה בעין שכלו, שהשם ית' יכול לעזור לו בלי שום יגיעה, כל הרווחים שאפשר להשיג. וזהו רק מבחינת השגחה פרטית. והטעם, שאין האדם יכול להשיג את ענין של השגחה פרטית, מטרם שמשיג את ענין שכר ועונש, הוא, שענין השגחה פרטית הוא דבר נצחי, והשכל של האדם אינו נצחי. לכן, דבר נצחי אי אפשר שיתלבש בדבר שהוא בלתי נצחי. לכן, לאחר שהאדם זכה לבחינת שכר ועונש, אזי השכר ועונש נעשה כלי, שבו יוכל להתלבש דבר השגחה פרטית.

ובזה נבין את הפסוק "אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא". ש"הושיעה נא" היינו שכר ועונש, שהאדם צריך להתפלל, שה' יזמין לו עבודה ויגיעה, שעל ידי זה יהיה לו שכר. ויחד עם זה הוא צריך להתפלל על הצלחה, שהוא בחינת השגחה פרטית, היינו שבלי שום עבודה ויגיעה, הוא יזכה לכל הרווחים הכי נמצאים בעולם.

וכמו כן אנו רואים בקנינים גשמיים (שהם בחינת נפרדים במקומות, היינו בשני גופים. מה שאם כן בדברים רוחניים, הכל נלמד על גוף אחד, אלא בשני זמנים). יש אנשים, שמשיגים את קניניהם דוקא ע"י רבוי יגיעה, ומרץ יתירה, וחריפות נפלאה. ויחד עם זה אנו רואים את ההיפוך, שאנשים שאינם כל כך חריפים, ואין להם מרץ יתירה, ולא נותנים יגיעה רבה, ומצליחים ונעשים לבעלי קנינים ורכוש הכי גדולה שבעולם.

והתשובה, משום שאלו הדברים הגשמיים נמשכים משורשם עליונים, היינו מבחינת "שכר ועונש" ומבחינת "השגחה פרטית". וההפרש הוא רק בזה, שברוחניות זה מתגלה במקום אחד, היינו בנושא אחד, אלא בזה אחר זה, היינו באדם אחד בב' מצבים. ובגשמיים זה נוהג בזמן אחד אלא בשני נושאים, היינו בזמן אחד ובב' מיני אנשים.

What is truth? What you observe and see with your eyes. It is named שכר ועונש reward and punishment. It is impossible to receive without any efforts beforehand. It is said: “the Creator is good and wishes the good for all His creatures and sends to all of them what is necessarily”. You could think the Creator gives what I want so why should I bother myself. Of course you will starve to death. The common sense confines us. (1)

(1) It is said: “all what you have to do, do it!” and that includes the efforts needed to get the most necessities for the way of life. The outer being is giving the reasoning so he can satisfy his necessarily needs in this world. From the outside he is considering himself with the laws of nature and society in which he lives.

At the same time he must believe beyond reason that he could obtain all his needs without any exertion and trouble, because of private providence. In other words, the Creator does and will do every deed, and he does not help Him in any thing, but the Creator does everything, and he cannot add or subtract. (2)

(2) The inner being has to believe beyond knowledge in the personal administration. Everything is to approval of quality.

How can you merge two different, opposites movements? Without effort it is impossible to reach anything. How can we say an opposite condition is true? The ‘truth’ is not the ‘way’ and the situation but the awareness the Creator wants us to become aware of. The truth is the wish of the Creator; He wishes that every human being would feel this wish.

At the same time you have to believe though you can’t feel the Creator nor see Him. He can help him even without any effort from his side. This is named the personal conduction from the human being through the Creator. But you can’t reach this personal conduction before you have understood ‘reward and punishment’. (3)

(3) First you have to comprehend the layer (the second body – klipot Noga) between the outer being (mishcha the Chivija) and the inner being (tsura). This means that one connects the spiritual sparkles of goodness from the klipot Noga at the inner being.

Because the personal conduction is eternal and perfect and the human reason not it is impossible for the perfect eternity to find a place here. After a person has comprehended the ruler ship through reward and punishment, this comprehension becomes a part of the inner space – Kli.

Now we can understand the verse, אָנָה ה' הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָה ה' הַצְלִיחָה נָא, “O Lord, do save, O Lord, do succeed.” ‘Do save’ refers to reward and punishment. You have to pray the Creator will provide you with labor and exertion by which you will have reward. At the same time you should pray for success, which is private providence, meaning that you will be awarded all the profit in the world without any labor and exertion.

We can see something like this in our world too. Two sequent situations that are one in the spiritual soul are divided in our world in two separate human bodies. There are people who receive only after great efforts and hard labor a reward.

There are people who get a reward after seemingly nothing have done; who are lazier and become rich at the same time. These two, so different material situations stems from the same

high root: from the government that gives punishment and reward and through the personal conduction. In the spiritual it is revealed as two sequent understandings in one soul, in one person only in two different conditions. While in the material it is revealed in one time period but in two different people.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
One can't experience the Creator who wants to help him even without any effort from his side.	With believe beyond knowledge once can receive everything without effort because the personal government has already decided for him. He hasn't has any involvement.	To understand that by reward and punishment he comes at the inner space where he can understand the personal government.	To become worthy even with or without work and effort. Thus through punishment and reward as through the personal government of the Creator.

44. Mind and Heart

מד. מוחא ולבא

שמעתי י' טבת תרפ"ח גבעת שאול

צריכים לראות אם האמונה הוא בסדר, היינו אם יש לו יראה ואהבה, כדכתיב "אם אב אני איה כבודי, ואם אדון אני איה מוראי". וזה נקרא בחינת מוחא. כמו כן צריכים לראות, שלא יהיה שום רצונות להנאת עצמו, אפילו מחשבה לא יעלה לו לחשוק לעצמו, אלא כל רצונות שלו יהיה אך ורק להשפיע להשם ית'. וזה נקרא בחינת לבא, שהוא ענין "רחמנא לבא בעי".

One must examine if the faith is in order, meaning if one has fear and love, as it is written, «**אם אב אני איה כבודי, ואם אדון אני איה מוראי**» "If I am a father, where is my honor, and if I am a master, **where is my fear?**" And this is called Mind. We must also see that there won't be any desires for the self-love, even a thought to want for himself will not arise in him, all his desires will be only to bestow upon the Creator. This is called **"heart", which is the meaning of "The Merciful wants the heart."**

It is necessary to verify constantly his believe. Is there love and awe at such a moment? It is said: "If I am the Father, where is your honor at Me. If I am the Lord where is your awe for Me". This is named – מוחא *mocha* – or the work in the intellect.

There always has to be attention for the selfish egoistic pleasure, that it may not arouse in your thoughts, in no way there may be a wish for the pleasure of one self, only the wish to give at the Creator. This is named לבא '*liba*' the work in the heart.

45. Two Discernments in the Torah and in the Work

מה. ב' בחינות בתורה ובעבודה

שמעתי א' לחדש אלול תש"ח

יש ב' בחינות בתורה, ויש ב' בחינות בעבודה:

(א) הוא בחינת **יראה**.

(ב) הוא בחינת **אהבה**.

תורה נקרא מצב של שלימות, היינו שלא מדברים מעבודת האדם, באיזה מצב שהוא נמצא, אלא מדברים מבחינת התורה כשלעצמה.

א' נקרא בסוד אהבה, היינו שיש להאדם רצון וחשק לדעת דרכי השם ית' ואת גנזי אוצרותיו. ובשביל זה הוא מוסר את כל כוחו וכל מרצו, בכדי להשיג את מבוקשו. ומכל דבר תורה שהוא מוציא ממה שהוא לומד, הוא מתפעל שזכה ליקר מציאת. אז לפי ערך התפעלות מחשיבות התורה, כן הוא הולך ומתגדל לאט לאט, עד שמגלין לו לפי ערך יגיעתו את הרזי תורה.

בחינה הב', הוא בחינת יראה, היינו שרוצה להיות עובד ה'. והיות "מאן דלא ידע צויה דמאריה, איך יעבוד ליה". והוא בפחד ומורא, והוא לא יודע איך לעבוד לה'. וכשלומד על דרך זה, ובכל פעם שהוא מוציא איזה טעם בהתורה ויכול לשמש עם זה, ולפי ערך ההתפעלות וההתרגשות, מזה שזכה לדבר מה בהתורה, והוא מתמיד בדרך זה, אז מגלין לו לאט לאט את רזי תורה.

ובזה יש חילוק בין חכמה חיצונית לחכמת התורה. שבחכמה חיצונית ההתפעלות ממעטת השכל, מסיבת שההרגש הוא בהופכיות להשכל, לכן ההתפעלות ממעטת בהבנת השכל. מה שאם כן בחכמת התורה, ההתפעלות היא עצמות, כמו השכל.

והסיבה הוא, משום שהתורה בחינת חיים, כמ"ש "והחכמה תחיה בעליה", שהחכמה והחיים הוא אותו דבר. לכן כמו שהחכמה מתגלה בהשכל, כן החכמה מתגלה בההרגש, כי אור החיים ממלא את כל האברים (ונראה לי, שמשום זה צריכים לראות תמיד, שיהיה לו התפעלות בחכמת התורה, כיון שבהתפעלות יש היכר גדול בין חכמה חיצונית לחכמת התורה).

וכמו כן **בבחינת עבודה**, שנבחן לקו שמאל, מטעם שהוא בחינת קבלה. כי ענין קבלה פירושו, שהוא רוצה לקבל, מטעם שהוא מרגיש חסרון. וחסרון נבחן לג' בחינות: (א) חסרון הפרט, (ב) חסרון הכלל, (ג) חסרון השכינה. וכל חסרון נבחן שהוא רוצה למלאות את החסרון, לכן נבחן זה לקבלה, ולקו שמאל.

מה שאם כן תורה, נקרא שהוא עובד לא מטעם שמרגיש חסרון, שצריכים לתקן, אלא שהוא רוצה להשפיע נחת רוח ליוצרו (והוא על דרך תפילה, ושבח, והודאה. וכשעוסקים על דרך שמרגיש את עצמו שהוא בשלימות, ואינו רואה שום חסרון בעולם, זה נקרא **בחינת תורה**. מה שאם כן שאם הוא עוסק בזמן, שהוא מרגיש איזה חסרון, נקרא זה **בחינת עבודה**).

ובזמן עבודה יש להבחין ב' בחינות:

(א) מטעם **אהבת ה'**, שרוצה להיות דבוק בה', שמרגיש כאן המקום, שיכול להוציא את מידת האהבה, שיש לו ולאהוב את ה'.

(ב) מטעם יראה, שיש לו **יראת ה'**.

There are two discernments in the Torah and there are two discernments in the work. The first is the discernment of fear יראה and the second is the discernment of love אהבה. Torah is called a state of wholeness, meaning we do not speak of what situation his work is in, but we speak with respect to the Torah in and of itself.

The first is called “love” meaning he has a desire and craving to know the ways of the Creator and His hidden treasures, to obtain His wish he makes every effort. Every comprehension he learns in the Torah he is wondered he has become worthy. According to the appreciation from the importance of the Torah the more reveals the Torah at him. Respect is a condition from the human being who start to learn the laws of the Creator, this begins when he start working for the Creator 'לֵאמֹר לֵיָהּ אֵיךְ יַעֲבֹד לֵיָהּ'. If he doesn't know the laws of the Creator, how can he work for Him?

The second discernment is fear; meaning one wants to be a servant of the Creator. If he doesn't know the laws of the Creator, how can he work for Him? When a person doesn't know how to work for the Creator he is in fear and restless. As soon he starts to learn the laws of the Creator slowly he appreciate the Torah and he is in wondering why he has become worthy to understand and comprehend the Torah. Finally, one is shown the secrets of the Torah, according to the value of his labor.

There is a difference between exterior wisdom of the human intellect and the inner wisdom of the Torah. In exterior wisdom the wondering lessens the intellect because the sensation is opposite to the mind. While in the wisdom of the Torah, the wondering is an essence just like the ratio. The reason for this is the Torah is life, as it is written, “wisdom preserved the life of him that hath it,” as wisdom and life are the same thing.

When wisdom appears in the mind, so does the wisdom appear in the emotion because the Light of life fills the organs. *(It is my opinion that this is why one should always be thrilled about the wisdom of the Torah, since in the enchantment there is a great distinction between an exterior wisdom and the wisdom of the Torah).*

A shortcoming is regarded as three discernments: **1)** The longing from the individual; **2)** The longing from the public; **3)** The longing for Divinity, the Shinah. The awareness of the shortcoming makes us pray so we can fill the lack.

Two discernments must be made during the work: **1)** Due to love of God, where he wants to cleave to the Creator, where he feels this is the place where he can bring out the measure of love he feels and love the Creator. **2)** Because of fear, when he has fear of God. When a human being is working, not because he feels a lack but there is the wish to give at the Creator he is in the condition of ‘Torah’.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To be afraid one can't work for the Creator.	To study the laws of the Creator with the reason.	To appreciate the Torah and wondering oneself that one is worthy to understand the Torah.	The revealing of the secrets of the Torah.
The wish of heart to enjoy for oneself.	The work in the heart (liba) has to come from his growing love for the Creator, from the wish to merge with Him.	To give satisfaction at the Creator.	The condition of wholeness.

46. The Domination of Israel over the Klipot

מו. שליטת ישראל על הקליפות

שמעתי

ענין שליטת ישראל על הקליפות, וכן להיפך שליטת הקליפות על ישראל. ומקודם צריך להבין, מהו ענין ישראל, ומהו אומות העולם. ובכמה מקומות מבואר, שישראל נקרא בחינת פנימיות, הנקרא כלים דפנים, שעמהם מסוגלים לעבוד בע"מ להשפיע נחת רוח ליוצרו. ואומות העולם נקרא בחינת חיצוניות וכלים דאחוריים, שכל יניקתם הוא מבחינת קבלה ולא השפעה. ושליטת האומות העולם על ישראל, הוא בזה שלא יכולין לעבוד בבחינת השפעה ובכלים דפנים, אלא רק בכלים דאחוריים, ושהם מפתים להעובדי ה', שהם ימשיכו את האורות למטה בכלים דאחוריים. ושליטת ישראל נקרא, שאם נותנין כח, שכל אחד ואחד יוכל לעבוד בעל מנת להשפיע נחת רוח ליוצרו, זאת אומרת רק בכלים דפנים, ואפילו כשהם ממשיכים בחינת חכמה, הוא רק מבחינת "אורחא למעברי בו ולא יתיר".

What are the domination of Israel over the *Klipot* (Shells) and the domination of the *Klipot* over Israel? First we must understand what is "Israel" and what is "The Nations of the World".

It is explained in several places that Israel means "Internality", called "The Anterior *Kelim* (Vessels)" that one can work with in order to bestow contentment upon one's Maker. "The Nations of the World" is called "Externality", "The Posterior *Kelim*" whose sustenance comes solely from reception and not from bestowal.

The domination of the nations of the world over Israel is in that they cannot work in a form of bestowal and in the Anterior *Kelim* but only in the Posterior *Kelim*. They entice the workers of the Creator to extend the Lights below in the Posterior *Kelim*.

The domination of Israel means that if they give power so each and every one will be able to work in order to bestow contentment upon his Maker, meaning only in Anterior *Kelim*, even if they extend *Chokmah* (Wisdom), it is only in a form of "A path to travel through," and not more.

'Jisrael' ישראל is the inwardly, the face of the wishes, the giving wishes (*pnimijut, kelim the panim – g'e*) and with this a human being can work for the Creator. (1)

(1) *The inner being – kelim the hashpa'a.*

'Nation of the world' אומות העולם is outwardly, the other side of the wishes, the receiving wishes (*chitsunijut, kelim the Achoraim – Acha'P*); these are the wishes from a human being to receive and not to give. (2)

(2) *The outer being – kelim the Kabbalah.*

The power of 'the nation of the world' over 'Jisrael' means Jisrael can't give with the giving wish only with the wish to receive. These wishes stimulates a person who is working for the Creator to receive the Light in the receiving wish itself (*ACHa" P*) the

power of Jisrael over the Nation of the world' means to receive in such a way that everyone, the giving and the receiving wish are both for the Creator.

There is not only the wish for to give (*g'e*) to work with, but also, even when we receive the Light Chokmah, we receive the strength of the giving wish Jisrael.

Remark: as we already know the human being is the wish to receive pleasure while the Creator wishes to pleasure the creation, there is only the act of giving at the Creator when we receive with the intention to pleasure the Creator. To give at the Creator it is necessary to receive pleasure – otherwise we can't work with ACHa"Pa.

46. A. The Domination of Israel over the Klipot

Jisrael ישראל means the inner part – כלים דפנים *kelim the Panim* – and one is working already with the giving aspect – מ להשפיע *mant lehashpia*. Nations of the world means the outer part – כלים דאחוריים *kelim the Achoraim* – here we see the aspect of the receiving – *mant lekabbel* מביחנת קבלה ולא השפעה. The power of the nations of the world over Jisrael means the nation of the world can't work with the intention to give but only with the wish to receive, in the kelim *Achoraim*.

They have influence on the workers of the Creator so they can bring the light down and passes it through at the kelim the *Achoraim*.

The ruling of Jisrael means that if everyone would receive the strength for to give it would be only in the kelim the *Panim*. And when the light *Chokmah* would be scattered it would be only for ACHa"p the *aliha*.

We always thought the ruling of Jisrael over the klipot was during the spreading of the shefa (the abundance of the light), when the light was spreading itself in the kelim the *hashpia*, whereas the power of klipot (G'd forbid) rules when the light is spreading in the kelim the *Achoraim*. (3). But the power of Jisrael over the nations of the world is spreading also when there is no shefa, in the situation of darkness, suffering, fear, helplessness, despair and uncertainty. One must not ask who is ruling over the other during the spreading of the light but also when there isn't light it is necessary to discern.

(3). Because the avihut appears only when the light had left the kelim. For example: people at a wedding are in a condition of uplifting. There are drinks and sweeties. The air is full of aromatic deliciousness; the table is full of food, everyone is happy and there is singing and dancing.... There is no end at the joy. Everyone is filled with pleasure – light. It is difficult to see who is who. But then suddenly one is calling fire. The place changes in chaos. There is a running to the doors and the one who are weak and little will be trapped. The initial happiness and friendliness' is changed in hatred and power, result; when the pleasure is leaving in a second there is the power of avihut. So, only when there is no light once can and has to decipher who is ruling.

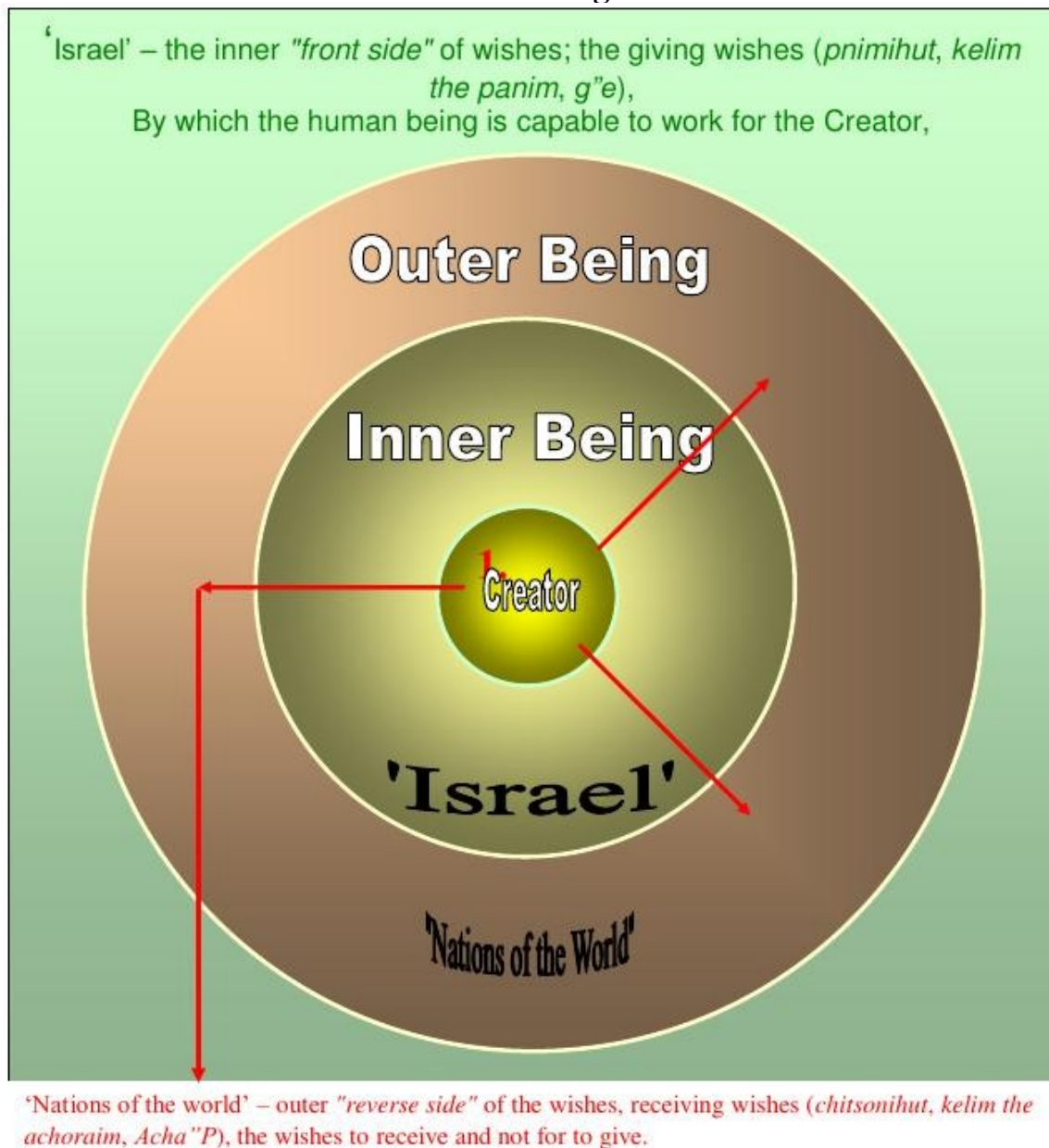
And dark situations are in the majority. In darkness, in the most heavy situations of darkness, fear, doubt, lose of faith a person has to find the center and has to feel, to understand and to believe that ACHa"p the Eljon is shining in him and invites him to make steps as a individual and independent person. To belief beyond knowledge is in such a situation more difficult then one is in the situation of ascending and in certainty, it is in the state of lowness one sees exactly where the process of progress and development is.

Question: under which influence is the man daily?

A person has to prepare oneself to become independent from what he has; he has to belief beyond knowledge and there must be an everlasting belief in the Highest. Gradual this comes with the experience the Creator gives to him. And only this is the reason for progression. Only by experience the suffering one can receive the lessons of life.

But in this he can't find a release or progression and that stimulates the person to look for the connection with the Creator. He asks Him for help to loosen this so heavy loading. Now he understands this is the one and only way. Such an experiences gives a person the possibility to see the real situation and to find the right way. A lower (step) corrects the ACHa"P the Eljon that is always empty and can only be filled with the light of correction. A correction find place through the prayer of a lower (step) and his wish to be unitized with the ACHa"P (of a higher step). When the correction had find place the higher (step) is filled with light. Therefore a Higher step is always in Panim the Achoraim – darkness considering a lower step. The fact we feel our world is through the ACHa"P the Eljon. **Our awareness of this world is ACHa"P the Eljon.** And it is in His wish we feel it in this way. When we feel a lack at the light the ACHa"P the Eljon is calling us. And at the same time ACHa"P is helping us to reach the uplifted situations whereby the ACHa"P didn't call us.

Qualities and Strengths of “Israel” and “Nations of the worlds” in the human being and in the Universe.

draw. 3

In these cases it wishes to give us another sensations of this world. All our suffering, lacking, darkness, uncertainty and despair are only given at us so we would near Him.

The human being has the choice to seek the solution in the worldly pleasure or he seeks the solution at the ACHa”P the Eljon. In other words, he places oneself at the center of this world or he connects his self with the One who gives and whereby he understood He is the Higher; that the Creator is around him and not the material image.

In the way I feel the world with my soul I have to experience my soul is a part of the Creator. There is no satisfying in what I see in this world but I am looking at the higher and try to live in both worlds. Or with different words: I try to reveal the Creator in this world and I understand the Creator is: **a-** conducting me, **b-** conducting this world and **c-** conducting me in this world. From this point of view the world, year and soul can be united and this will form a point of quality.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
One can't give with the intention to give, only with the intention to receive in the kelim the Achoraim The 'nations of the world' rules over Jisrael and have influence at the workers of the Creator (Jisrael) so they can pass through the light into the kelim the Achoraim	To find the center in the most heavy situations of darkness, fear, doubt and unbelief and to start to feel, understand and belief that in these situations the ACHa”P the Eljon is shining at him and invites him to make a step forwards to the Creator.	Progress and spiritual development in the person.	One hasn't satisfaction in what is to see in this world but looking for the higher. Try to live in two worlds: to reveal the Creator of this world and unit these two whereby I understand that the Creator: conducts a) me, b) the world and c) me in this world.

47. In the Place where You Find His Greatness

מז. "במקום שאתה מוצא גדלותו"

שמעתי

"במקום שאתה מוצא גדלותו, שם אתה מוצא ענוותנותו".

פירוש: האדם, שנמצא תמיד בדביקות אמיתית, רואה שהשם ית' משפיל את עצמו, דהיינו שהקב"ה נמצא במקומות השפלים. והאדם אינו יודע מה לעשות. לכן כתוב "המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים וארץ". שהאדם רואה גדלות הבורא, ואחר כך "המשפילי", שמשפיל את השמים לארץ. והעצה היועצה לזה, שיחשוב, שאם הרצון הזה מהקב"ה, אין לנו גדול מזה, כמ"ש "מאשפות ירים אביון".

מקודם צריך שאדם יראה, שיהיה לו חיסרון. ואם אין לו, צריך שיתפלל על זה, מדוע אין לו. כי זה שאין לו חיסרון, הוא מטעם מיעוט הכרה. לכן בכל מצווה צריך שיתפלל, מדוע אין לו הכרה, שאינו עושה המצווה בשלמות, דהיינו שהרצון לקבל מכסה, כדי שלא יראה האמת. שאם הוא רואה, שהוא במצב כל כך שפל, אז בוודאי לא ירצה להיות במצב הזה. אלא שבכל פעם ופעם יתאמץ בעבודתו, עד שיבוא לכלל תשובה, כמ"ש "מוריד שאול ויעל".

פירוש: כשהקב"ה רוצה שהרשע ישוב בתשובה, עושה לו את השאול כל כך בשפל, עד שרשע בעצמו אינו רוצה להיות כן. לכן צריך שיתפלל בתחנונים, שהקב"ה יראה לו האמת, על ידי שיסיר לו את אור התורה.

"In the place where you find His greatness, there you find His humbleness." It means he who is always in truth *Dvekut* (Adhesion), sees the Creator lowers Himself, meaning the Creator is found in the low places.

He doesn't know what to do, and therefore it is written, "Who is like unto the Lord our God, who is enthroned on high, He who looked down low upon heaven and upon the earth" One sees the greatness of the Creator and then "That looked down low," meaning one lowers the heaven to the earth. The advice is given to think that if this desire is from the Creator, we have nothing greater than this, as it is written, "He raised up the poor out of the gutter."

First, you have to see there is a want. If not, you should pray for it, why do I not have a wish? The reason you don't have a wish is due to the diminution of awareness.

Hence, in every *Mitzvah* (Precept/Commandment), you have to pray, why do I not have awareness? Why can I not observing the *Mitzvah* in wholeness? In other words: the will to receive covers so that one will not see the truth.

If you should see you are in such a low state, then you would certainly not want to be in that state. Instead, you should exert in your work every time until you come to repentance, as it is written, "He bringeth down to the grave, and bringeth up."

Meaning when the Creator wants the wicked to repent, He makes the nether world so low for him the wicked doesn't want to be so. Hence, one needs to pray pleadingly the Creator will show him the truth by adding him the Light of the Torah.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To be in the situation one doesn't know what to do or to act in the spiritual.	Diligent the Creator in His distinguished manifestation. Where His greatness is, you will find His humbleness too.	To come in humbleness by the wish to come in agreement with the Creator and His quality	To be constantly in the true merging with the Creator.

48. The Rudimentary Element

מת. עיקר היסוד

שמעתי מוצש"ק וירא תשי"ג

עיקר היסוד הוא דרך הידוע לכל. וענין הזהירות והשמירה, שיש בענין מוחא, הוא מסיבת, שהוא נבנה על יסוד השאלה. ואם נזדמן לו השאלה הידוע, צריך להיות מזוין ומחוסן לעמוד על המשמר, ולענות על המקום את התשובה הידוע.

זאת אומרת, שכל הבנין נבנה על שאלות ותשובות. וזה הוא שהולך בדרך ה', וזוכה לבנות בנין השכינה. ובזמן שאין לו כבר מקום של שאלות ותשובות, אזי הוא נקרא בחינת עומד.

וגם לאלו שכבר זכו להתלבשות השכינה בקביעות, וכבר הולכין בדרך המדרגות, שכבר אין לו אז מקום לעבודה הנ"ל, אזי ה' הכין להם מקום, שעל מקום הזה יהיה להם יסוד פנוי לשרות את האמונה. הגם שזה קשה להבין, איך יצויר דבר כזה במדרגות עליונות, אבל הקב"ה בעצמו יכול לעשות דבר כזה.

שזה ענין תיקון דקו אמצעי: ושאסור לקבל מבחינת קו שמאל. ויחד עם זה אנו רואים, שבחינת החכמה מתגלה רק במלכות. ואף על פי שמלכות הוא בחינה כנגד להחכמה, מכל מקום דוקא כאן במלכות הוא מקום גלוי החכמה.

וזה ענין "והמכשלה הזאת תהיה תחת ירך", שדרשו חז"ל, ש"אין אדם עומד על דבר הלכה, אלא אם כן נכשל בה". "הלכה" נקרא בחינת מלכות (שזה ענין הכלה, ובזמן שהולכין להכלה נקרא "הלכה"). והוא נבנית רק על מכשולים, היינו על זמן של "שאלות". ובזמן שאין לו שאלות, אין לה את השם של אמונה או שכינה.

The rudimentary element is a path known to all. The care and the guard regarding the intellect (1) (*mocha*) are because it is built on the foundation of the question. If one encounters the known question, one must be armed and protected to stand guard and instantaneously reply with the known answer. In other words, the whole structure is built on questions and answers. When one who is on the path of the Creator, and is awarded building the structure of Divinity has no place for questions and answers, he is called "standing".

(1) *The spiritual work knows two divisions: 1 – working at his reasoning (mocha) through mind, understanding, questions and answers so the inner, spiritual building, his top floor will be build up. 2 – working at his belief (emuna) through his heart.*

The Creator has prepared a place even to those who have already been granted the clothing of Divinity permanently and are already on the path of degrees, when they no longer have a place for the above work. In this place they have a free element where faith can be.

Although it is difficult to understand how such a thing can be in high degrees, the Creator Himself can make such a thing. This is the meaning of the correction of the middle line, and the prohibition on reception from the left line.

At the same time, we see *Chokmah* (Wisdom) appears only in *Malchut* (Kingdom). Even though *Malchut* is an opposite attribute from *Chokmah* still, the place for the appearance of *Chokmah* is precisely here in *Malchut*.

This is the meaning of, "and let this ruin be under thy hand." (*ejn Adam omèd al dvar halacha, ela iem ken nechshal ba* בה אלא אם כן נכשל בה, אין אדם עומד על דבר הלכה).

Halacha הלכה is malchut. The whole way leading to malchut is full of obstacles and questions. If you don't have them there is no faith or Shinah, Our sages said that one does not stand on a law unless he has failed in it. **Law** means a discernment of *Malchut* (and this is the meaning of the bride; when going to the bride it is called "law"¹). It is built solely on obstacles, meaning on questions. When one has no questions, one does not have the name אמונה או שכינה "**Faith**" or "**Divinity**".

---

¹ In Hebrew, the words "bride" and "law" are written with the same letters, except in a different order.

49. Most Important, the Mind and the Heart

מט. עיקר הוא מוחא וליבא

שמעתי יום חמישי וירא תשי"ג

ועל בחינת מוחא צריך להיות הכנה, באותו עבודה המתיחס לבחינת אמונה. זאת אומרת, שאם הוא מתרשל בעבודת האמונה, הוא נופל למצב, שהוא רוצה רק בחינת ידיעה. שזה קליפה, שהוא נגד השכינה הקדושה. לכן עבודתו הוא להתחזק בכל פעם, לחדש את בחינת מוחא. וכמו כן בעבודת הליבא: אם הוא מרגיש התרשלות, אזי הוא צריך לחזק את העבודה, המתיחס לבחינת ליבא, ולעשות פעולות הפכיות. זאת אומרת בחינת סיגופי הגוף, שזהו בחינת ההיפוך מהרצון לקבל.

ההפרש מהתרשלות עבודת מוחא לעבודת ליבא הוא, שיש קליפה רעה נגד בחינת מוחא, שבכוחה להביא אותו לידי מצב של "תוהה על הראשונות". לכן צריך לעשות פעולות הפוכות. היינו בכל שמחדש את בחינת מוחא, שיקבל על עצמו חרטה על העבר וקבלה להבא. והמקור להגורם לזה הוא יכול לקבל מבחינת הדומם. וענין התלבשות האמונה הוא דבר תמידי ונצחי. לכן תמיד יהיה לו זה לבחינת מדידה, אם עבודתו נקיה או לא. כי אין להתלבשות השכינה מסתלקת, אלא מפגם או במוחא, או בליבא.

There should be a preparation on the discernment of מוחא "mind" in the work that refers to the discernment of faith אמונה. Meaning if one is neglectful in the work of faith, one falls into a state of wanting only knowledge, which is a *Klipa* (Shell), which is against the Holy Divinity. Hence, one's work is to strengthen the מוחא "mind" discernment every time.

Similarly, if one feels negligence in the work of the heart הליבא, one needs to strengthen the work that relates to the discernment of הליבא "heart" and perform opposite operations, meaning affliction of the body, which is the opposite of the will to receive. The difference between negligence in the work of the mind and the work of the heart is there is an evil *Klipa* against the mind that can prompt a state of "pondering the beginning".

Hence, one must perform opposite actions, meaning in every renewal of the discernment of "mind", he will take upon himself remorse for the past and acceptance for the future. One can receive the source that causes it from the discernment of "still", and the matter of the clothing of faith is a perpetual and eternal thing. Hence, one will always have it as a measurement, if one's work is clean or not because the clothing of Divinity departs only due to a flaw, either in the mind or in the heart.

One has to work as well with the intellect מוחא (mocha) as with belief (emunah). When the working with the belief is gone the wish for the intellect ידיעה (jediha) stays, this is *klipa* against Shinah. There has to be a constantly renewing of the intellect – mocha. The work with the heart – הליבא liba- has to be strengthened also: opposite actions or sufferings for his body opposite the wish for pleasure.

There is an evil *klipa* against the mocha to bring disappointments – תוהה על הראשונות *tohe al harishonot*. So we see it is necessarily to act in two different ways: to acknowledge mistakes and have repentance. The source of this way is to receive from the lifeless level. To fill oneself with faith is a constantly and eternal condition. It can be a measuring for the purity

of the work. The Shinah flees away or conceals herself for the human being because of the betrayals in the work in mocha or liba.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The situation one is in disappointment through the questions about the reason (mocha). To be in a motionless, standing still, stagnation situations, when there are no questions of answers anymore.	One is in a constantly process by renewing the reason and is protecting oneself by giving immediately an answer. To see former mistakes and have mercy and take new responsibilities, obligations for the future.	There is a protection for disappointments in the reasoning area.	To be worthy to become an inner room (Kli) for the light of the Shinah and to climb via the spiritual steps.
To be lazy in the working at his heart (Liba).	To make effort at the working of the heart (liba) and make statements opposite the wishes of the outer being. (Body, wishes for to joy) in a way there has to be a kind of suffering.	Protection against disappointments in the area of faith.	To fill oneself with belief in a constantly everlasting condition.

50. Two Situations

ג. שני מצבים

שמעתי כ' סיון

הנה להעולם יש שתי מצבים:

במצב הא' העולם נקרא בשם "יסורים",

ובמצב הב' הוא נקרא בחינת "שכינה הקדושה".

כי מטרם שהאדם זכה לתקן את מעשיו שיהיו בעמ"נ להשפיע, אז הוא מרגיש את העולם רק לבחינת יסורים ומכאובים. אלא אח"כ הוא זוכה ורואה, שהשכינה הקדושה היא מלובשת בכל העולם. ואז הקב"ה נקרא שהוא הממלא את העולם. והעולם נקראת אז בשם "שכינה הקדושה", שהוא המקבלת מהקב"ה. ואז נקרא "יחוד קודשא בריך הוא ושכינתא", כי כמו שהקב"ה הוא המשפיע, כן העולם עוסקים עכשיו רק בהשפעה.

וזה דומה לניגון עצב, כשיש מנגינה, שיודעים לבצע את היסורים, שעליהם נבנה הניגון. כי כל הניגונים הם כמו שפה המדברת, שהניגון מפרש את הדיבורים, מה שהוא רוצה לדבר בעל פה. ואם הניגון מעורר את האנשים ששומעים אותו עד לבכיה, שכל אחד ואחד בוכה, מחמת היסורים שהניגון מבטא, אז נקרא זה "ניגון", וכולם אוהבים לשמוע אותו.

ובאמת, איך אפשר שאנשים יהנו מיסורים? אלא כיון שהניגון אינו מראה את היסורים של ההוה, אלא על העבר, היינו שהיסורים שהיו בעבר כבר נמתקו וקבלו את מלואם, לכן אנשים אוהבים לשמוע אותם. שזה מראה על המתקת הדינים, שמה שהיה לו יסורים, נמתקו. לכן היסורים האלו, הם מתוקים לשמוע אותם. ואז נקרא העולם בשם "שכינה הקדושה".

והעיקר שצריך האדם לדעת ולהרגיש, ש"יש מנהיג להבירה", כמו שאמרו חז"ל, שאברהם אבינו עליו השלום אמר "אין בירה בלי מנהיג". ואל יחשוב, שכל מה שנעשה בעולם, הוא במקרה. והס"א מחטיו את האדם לומר, שהכל הוא מקרה. שזה סוד "חמת קרי". שיש חמת מלא קרי, "מ-קרי", שמביאים לאדם מחשבות, לומר שהכל במקרה. (וגם זה שהס"א מביאו לאדם מחשבות כאלו, לומר שהעולם מתנהג במקרה בלי השגחה, גם זה לא מקרה, אלא שהבורא רצה כך).

אלא שהאדם צריך להאמין בשכר ועונש, "ואית דין ואית דיין", והכל מתנהג בהשגחה של שכר ועונש. כי לפעמים כשבא לאדם איזה רצון והתעוררות לעבודת ה', והוא חושב שזה באה לו במקרה. גם זה הוא צריך לדעת, שהיה לו לפני זה עבודה בבחינת "עשיה שקדמה לשמיעה". והתפלל, שיעזרו לו מן השמים, שיוכל לעשות איזה מעשה בכוונה. וזה נקרא בחינת "עליית מ"ן".

אבל האדם כבר שכח מזה, ולא החשיב את העשיה זו, מטעם שלא קבל עניית התפילה תיכף על מקומו, שיוכל לומר "כי אתה שומע תפילת כל פה". ומכל מקום הוא צריך להאמין, שסדר מלמעלה הוא, שעניית התפילה יכול לבוא אחר כמה ימים וחודשים מעת שהתפלל. ואל יחשוב האדם, שזהו במקרה קבל את ההתעוררות הזה עכשיו.

אדם, לפעמים הוא אומר, "עכשיו שאני מרגיש, שלא חסר לי שום דבר, ואינו לי כעת שום דאגות. ומוחי צלול ומיושב. לכן עכשיו אני יכול לרכז את מוחי ורצוני לעבודת ה'". נמצא, שהוא יכול לומר, שכל התעסקותו בעבודת ה' הוא "כוחי ועוצם ידי עשה את החיל". נמצא, במקרה הוא יכול לעסוק להשיג צרכים רוחניים. אז הוא צריך להאמין, שזהו עניית התפילה, על מה שהתפלל לפני זה, נתנו לו עתה תשובה על התפילה שלו.

וכן לפעמים, כשמעין באיזה ספר, וה' האיר עיניו, ומרגיש איזה התעוררות, גם אז מדרך האדם לתלות את זה במקרה, כנ"ל. אלא הכל בהשגחה. והגם שאדם יודע, שכל התורה כולה הוא שמותיו של הקב"ה, אם כן הוא יכול לומר, שהספר שמעין בו, על ידי זה קבל איזה הרגשה עליונה.

אבל הוא צריך לדעת, שהרבה פעמים, שהוא מעיין בהספר, ויודע שכל התורה כולה הוא שמותיו של הקב"ה, ומכל מקום הוא לא מקבל שום הארה והרגשה, אלא הכל יבש, והידיעה שהוא יודע אינו מועיל לו כלום.

לכן צריך האדם, כשמעיין באיזה ספר, ותולה תקוותו בו ית', והלימוד שלו צריך להיות על יסוד האמונה, שהוא מאמין בהשגחה, שה' יאיר עיניו, אז הוא נעשה זקוק לה', ויש לו אז מגע עם ה'. ועל ידי זה הוא יכול לזכות לדביקות בו ית'.

הנה יש ב' כוחות מנוגדים זה לזה: כח עליון וכח תחתון. כח עליון הוא, כמ"ש "כל הנקרא בשמי, לכבודי בראתיו". זאת אומרת, שכל העולם לא נברא אלא לכבוד הבורא. וכח התחתון הוא הרצון לקבל, שטוען שהכל נברא בשבילו, הן דברים גשמיים והן רוחניים, הכל הוא בשביל אהבה עצמית. הרצון לקבל טוען, לו מגיע העולם הזה והעולם הבא. ובטח שהבורא הוא המנצח. אבל זה נקרא "דרך יסורים". וזה נקרא "דרך ארוכה".

אבל יש "דרך קצרה", הנקרא "דרך התורה". וזה צריך להיות מגמת כל אדם, לקצר הזמן, שזה נקרא בחינת "אחישנה". אחרת יהיה בחינת "בעתה", כדברי חז"ל "זכו אחישנה, לא זכו בעתה, שאני מעמיד עליהם מלך כהמן, ובעל כרחכם יחזיר אתכם למוטב".

והתורה מתחיל מ"בראשית וכו', והארץ היתה תהו ובהו וחושך" וכו', ומסיים "לעיני כל ישראל". בתחילה רואים, שהארציות היא בחינת "תהו, ובהו, וחושך". אבל אח"כ, כשמתקנים את עצמם בעל מנת להשפיע, אז זוכים ל"ויאמר אלקים יהי אור". עד שמתגלה האור "לעיני כל ישראל".

There are two situations to the world:

1. The world of suffering יסורים.
2. The world of 'Shinah' הקדושה שכינה. (The appearance of the Creator).

It is so because before one is endowed with correcting one's deeds to be in order to bestow, one feels the world as more pain and torments.

Before a human being has become worthy to correct his deeds (his intentions) for the sake of the Creator בעמ"נ להשפיע (*al mnat lehashpia*), he experiences the world of suffering and pain. When he becomes worthy he notices the Shinah fills the whole world and the Creator is named הממלא את העולם "He who fills the whole Creation". The whole world is named Shinah שכינה הקדושה because she receives from the Creator. This condition is named the merging of the Creator and the Shinah יחוד קודשא בריך הוא ושכינתא.

However, afterwards one is endowed with seeing the Holy Divinity is clothed in the entire world, and then the Creator is considered to be filling the world. Then the world is called "Holy Divinity", which receives from the Creator. This is called "the unification of the Creator and Divinity." As the Creator gives, so the world is now occupied solely in bestowal.

Because the Creator gives at His creatures, in the same way the creatures will be giving at the Creator.

You can compare this with a sad tune. Some players know how to perform the suffering about which the tune is composed, because all melodies are like a spoken language where the tune interprets the words that one wants to say out loud. If the tune evokes crying in the listeners to the extent that each and everyone cries because of the suffering the melody expresses, it is then considered a tune and everyone loves to hear it.

However, how can people enjoy suffering? The tune does not point to present suffering but to the past, meaning torment has already past and was sweetened and received their filling, for that reason people like to hear them. It indicates the sweetening of the judgments and that the pains one once had were sweetened. This is why these sufferings are sweet to hear, and then the world is called "Holy Divinity" or the world of the 'Shinah'.

The important thing one should know and feel there is a Leader over the city, as our sages said, "Abraham the Patriarch said, and 'There is no city without a leader.'" One must not think everything that happens in the world is incidental and the *Sitra Achra* causes one to sin and say that everything is incidental.

This is the meaning of *Hammat* (vessel of) *Keri* (semen). There is a *Hammat* filled with *Keri*. The *Keri* brings one to think that everything is *Bemikreh* (incidental). (Even when the *Sitra Achra* brings one such thoughts as to say that everything is incidental, without guidance, this is also not by chance, but the Creator wanted it this way).

However, one must believe in reward and punishment, there is a judgment and a judge, and everything is conducted by providence of reward and punishment. This is because sometimes when some desire and awakening for the work of God comes to a person and he thinks it comes to him by chance, he should know, here too he made an effort that preceded the hearing. He prayed to be helped from above to be able to perform an act with intent, and this is called עלִיית מַ"ן raising *Ma"N*.

One has already forgotten about this and did not consider it doing because one did not receive the answer to the prayer instantaneously so as to say, "For you hear the prayer of every mouth." Still, one should believe that the order from above is the response for the prayer may come days and months after one prays.

One should not think it is by chance one has received this present awakening. Sometimes one says, "Now I feel that I do not lack anything and have no concerns. My mind is clear and sound now and for that reason I can focus my mind and desire on the work of God."

It follows; one can say his entire engagement in the work of God is, "his power and the might of his hand hath gotten him that wealth." When one can engage and attain spiritual needs, one should believe this is the answer to the prayer. When a person has interest for a cabbalistic book he receives some shining and inspiration. This to be is seen mostly as a coincidence. But everything happens strictly according to the laws of the Creator.

Though one knows the whole Torah is the names of the Creator, how can one say that through the book one is reading came some kind of sublime sensation? One must know that one often reads the book and knows the whole Torah is the names of the Creator, but nevertheless receives no luminescence and sensation. Instead, everything is dry and the knowledge that one knows does not help him at all.

When one studies in a certain book and hangs his hope in Him, one's study should be on the base of faith, he believes in providence and that the Creator will open his eyes. At that time one becomes needy of the Creator and has contact with the Creator. Then one can attain adhesion with Him.

There are two forces that contradict each other, an Upper Force and a Lower Force. The Upper Force is, as it is written, "Every one that is called by My name, and whom I have created for My glory." This means the whole world was created only for the glory of the

Creator. The Lower Force is the will to receive; arguing that every thing was created for it, both corporeal and spiritual things, all is for self-love.

The will to receive argues that it deserves this world and the next world. Of course, the Creator is the winner, but this is called **דרך יסורים** the path of pain. It is called “a long way”. Instead, there is a short way, called **דרך התורה** “path of Torah”. It should be everyone’s intention to shorten time.

This is called “I will hasten it.” Otherwise it will be “in its time,” as our sages said, “awarded, I will hasten it; not awarded, in its time,” “that I place upon you a king such as Haman, and he will force you to reform.”

There is a possibility for a free, conscious progression by his own wish that is named: ‘good’ – *achishéna* **אחישנה**. When one doesn’t follow the way of **אחישנה** *achishéna* he follows the path of the compelling force of the suffering by punishment – **בעתה** *bító*. As the wise man said: **זכו אחישנה, לא זכו בעתה**, *‘bító or achishéna*. Or you will go forwards on your own wish or I will set a ruler over you just as Haman who will force you to return to the right path.’

The Torah begins from *Bereshit* (lit. In the beginning) etc. “Now the earth was unformed and void, and darkness etc.” **והארץ היתה תהו ובהו וחושך** and ends, **לעיני כל ישראל** “in the sight of all Israel.”

In the beginning we see the land is “unformed and void, and darkness,” but then when they correct themselves to bestow **מנת להשפיע**, then they are granted, “and God said, let there be light etc.” **ויאמר אלקים יהי אור** until the light appears **לעיני כל ישראל** “in the sight of all Israel.”

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The impure forces that are in us, the Sitra Achra that makes us to sin while they let us belief that it is al a coincidence.	The believing in the complete administration of reward and punishment: in the judge and the court; that answers at a prayer can come later, may be days or months later	To have hope one can connect oneself with the Creator.	To become worthy of the merging with the Creator.

51. If You Encounter this Villain

נא. אם פגע בכ מנוול זה

שמעתי אסרו חג דפסח תש"ג

"אם פגע בכ מנוול זה, משכהו לבית המדרש וכו'. ואם לא, יזכיר לו יום המיתה". פירוש, שיזכיר לו, שהעבודה צריך להיות במקום, שהוא לא נמצא שם, שהוא לאחר עורו של אדם, שזה נקרא שהוא "עובד מחוץ לגופו", שאין לו שום מחשבה על גופו של עצמו.

"If you encounter this villain, draw him to the seminary, etc. and if not, remind him of the dying day." Meaning he will remind him the work should be in the place where he is not found, which is after one's skin. This is called working outside one's body, that he has not a single thought about his own body.

When someone hurts you (the egoism, your evil) draw him to 'Bejt-hamidrash'. Bejt-hamidrash is named place where the Torah is being studied. Bejt is house, room, and Kli or inner space. (1)

(1) When you feel hurt by the outer being – when your wish to receive for yourself is so strong, it may force you to receive the light in your egoistic kelim while you want to strive for the spiritual then draw him to the place where the Torah is being learned. Draw him to the light of correction, to the place where the kelim is ready for the giving and one can do this by working at the inner being.

Hamidrash – ha is a definite article, Midrash comes from the verb lidrosh – demanding. Demands a revealing of the Creator and so not (2) imagine the villain (3) isn't in the spiritual work. All the spiritual work is outside his body, behind the skin. This is named ' the work outside the body (4) because all his thoughts aren't from himself.

(2) When the evil doesn't want. You can't move it and for now you don't have the strength to work on him.

(3) Cut it off. Don't use him. Make a complete Tzimtzum by wishing him dead, the wish to have pleasure for oneself. Visualize it in the most realizing way that it really leaves you.

(4) At the outer being.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The strong wish for pleasure: to receive the light in the egoistic kelim while one is striving for the spiritual.	Draw the reason (mocha) with the help of the inner being through the light of correction.	You thoughts are changed in the wish for the giving.	To let the Shinah ascend out of the dust of the earth, of the klipa.

52. A Transgression does not Put Out a Mitzva

נב. אין עבירה מכבה מצווה

שמעתי עש"ק ט' אייר תש"ג

"אין עבירה מכבה מצווה, ואין מצווה מכבה עבירה". הנה דרך העבודה הוא, שצריכים ללכת בדרך הטוב. אבל הרע שבאדם אינו נותן לו ללכת בדרך הטוב. אבל צריכים לדעת, שאין האדם צריך לעקור את הרע, כי דבר זה הוא בלתי אפשרי. אלא שצריכים רק לשנוא את הרע, כמ"ש "אוהבי ה' שנאו רע". שרק השנאה צריכים, שמדרך השנאה הוא שמפריד בין הדבוקים.

ומשום זה אין להרע שום מציאות בפני עצמו. אלא מציאות הרע תלוי באהבה להרע או בהשנאה להרע. זאת אומרת, שאם יש לו אהבה להרע, אז הוא נלכד ברשותו של הרע, ואם הוא שונא להרע, אז הוא יצא ממחיצתם, ואין להרע שלו שום שליטה על האדם. נמצא, שעיקר העבודה הוא לא בעצם הרע, אלא במדת האהבה, ובמידת השנאה. ומשום זה עבירה גוררת עבירה.

ויש לשאול: למה מגיע לו עונש כזה, כי בזמן שהאדם נופל מעבודתו אז צריכים לסייע אותו, איך לקום מהנפילה. וכאן אנו רואים, שעוד מוסיפים לו מכשולים, שיפול יותר למטה ממקום נפילתו הראשונה.

אלא בכדי שהאדם ירגיש שנאה להרע, נותנים לו עוד רע, בכדי שירגיש עד כמה שהעבירה מרחיק אותו מעבודת ה'. והגם שהיה לו חרטה על העבירה הראשונה, אבל עוד לא היה לו שיעור חרטה, שיביא לו שנאה להרע. לכן עבירה גוררת עבירה. וכל פעם הוא מתחרט. ובטח שכל חרטה מביאה לו שנאה להרע. עד שנשלם לו שיעור שנאה להרע. ואז הוא נפרד מהרע כנ"ל, כי שנאה מביא פירוד.

ולפי זה יוצא, אם האדם מגלה שיעור שנאה בשיעור שיבא לידי פירוד, הוא לא צריך לידי תיקון של עבירה גוררת עבירה. וממילא הוא מרויח זמן. ובזמן שהרויח, הוא נכנס לאהבת ה'. וזה שכתוב "אוהבי ה' שנאו רע". שרק שונאים את הרע, אבל הרע עצמו נשאר במקומו. ורק לשנאה להרע צריכים.

וזה נמשך מן "ותחסרהו מעט מן אלקים". וזה סוד שהנחש אמר, "והיתם כאלקים, יודעי טוב ורע". שפירושו, שהאדם מתיגע ורוצה להבין, כדוגמת ה', כל דרכי השגחה העליונה. וזהו "תאוות אדם תשפילנו". היינו, ע"י שרוצה להבין הכל בשכל חיצוני, ואם לא מבין את זה, הוא נמצא בשיפלות.

והאמת הוא, שאם האדם נתעורר לדעת איזה דבר, זהו סימן שהוא צריך לדעת את הדבר. ובזמן שהוא מתגבר על הדעת שלו, מה שהוא רוצה להבין, ולוקח הכל באמונה למעלה מהדעת, זה נקרא "שיפלות", שאין למעלה הימנה במדת האנושית". נמצא, בשיעור שיש לו תביעה, לדעת יותר, ולוקח את זה באמונה למעלה מהדעת, נמצא שהוא בשיפלות יותר.

ובזה נבין מה שפירשו על הפסוק "והאיש משה עניו מאד" ענוותן וסבלן, שפירושו שהיה סובל את השיפלות במידה שאין למעלה הימנה.

וזה סוד, שאדם הראשון קודם החטא היה אוכל מעץ החיים והיה בשלימות, אבל לא היה יכול ללכת יותר ממדרגתו שבו עמד, כי לא היה מרגיש שום חסרון במצבו. וממילא לא היה יכול לגלות כל השמות הקדושים. לכן "נורא עלילה לבני אדם" עשה, שיאכל מעץ הדעת טוב ורע. וע"י החטא הזה כל האורות נסתלקו ממנו. וממילא הוצרך להתחיל עבודתו מחדש.

ועל זה אמר הכתוב, ש"נגרש מגן עדן". מטעם, שאם יאכל מעץ החיים, "וחי לעולם". שהוא סוד פנימיות העולמות. ששם, אם הוא נכנס, הוא נשאר שם לנצחיות. היינו, שעוד הפעם הוא ישאר בלי חסרון. וכדי שיוכל ללכת ולגלות השמות הקדושים, שהם מתגלים על ידי תיקון של טוב ורע, לכן היה מוכרח לאכול מעץ הדעת.

וזה דומה לאדם, שרוצה לתת לחבירו חבית גדולה מלאה עם יין. ואין לחבירו אלא כוס קטן. מהו עושה? הוא נותן לו יין לתוך הכוס הזה. והוא מוליך את הכוס הביתה ושופך שם. ואחר כך הוא מתחיל מחדש ללכת עם הכוס. וממלא עוד הפעם עם יין. והולך עוד הפעם לביתו. עד שמקבל את כל חביות היין.

ושמעתי עוד משל, שאמר: לב' חברים, שאחד נהיה מלך והשני היה עני ואביון. ושמע, שחבירו נעשה מלך. אז העני הלך לחבירו המלך, וסיפר לו על מצבו הרע. אז המלך נתן לו מכתב לשר האוצר, שבמשך שעותיים הוא יקבל כסף כמה שרוצה. והעני בא לבית האוצר עם הקופסא הקטנה. ונכנס, ומילא את הקופסא הקטנה עם כסף.

כשיצא, אז הפקיד נתן לו בעיטה בהקופסא. אז כל הכסף נפל לארץ. וכך היה חוזר חלילה. והעני היה בוכה: למה הוא עושה לו כך? ולבסוף אמר, כל הכסף שלקחת כל הזמן, שלך הוא. ואתה תיקח הכל. כי לא היו לך כלים, לקחת את הכסף, שיספיק לך מהאוצר. לכן עשה תחבולה כזאת.

A transgression does not put out a *Mitzvah* (Commandment) and a *Mitzvah* does not put out a transgression. It is the comportment of the work one has to take the good path, but the bad in a person does not let him take the good path.

However, he has to know he does not need to uproot the evil, as this is impossible. Rather, he only has to hate the evil, as it is written, **אוהבי ה' שנאו רע**, “Ye that love the Lord, hate evil.” Only hatred is needed since it is the comportment of hate to separate the adhered.

For this reason evil has no existence of its own. Rather, the existence of evil depends on love for the evil or hate for the evil. Meaning if he has love for the evil then he is caught in the authority of the evil. If he hates the evil, he exits their premises and his evil has no domination over him.

It follows that the principal work is not in the actual evil but in the measure of love and the measure of hate, **(1)** and for this reason transgression prompts transgression.

(1) *To have a constantly and lasting attention and concentration at the inner being, by this you liberates yourself of the influence of the outer being. The outer being can't rule over the inner being.*

We must understand why he deserves such a punishment. When he falls from his work, it should be logic to help him to raise himself. But from above we receive more obstacles so he will fall lower than he has fallen yet.

Yet, in order for him to feel hatred for the evil, he is given even more evil, so he can feel how the transgression departs him from the work of the Creator. Although he did regret the first transgression, he still did not feel a measure of remorse that would bring him hate for the evil.

Hence, a transgression prompts a transgression. Every time he regrets and repentance wakes up the hate for the evil until the measure of his hatred for the evil is completed. At that time he is separated from the evil, since evil induces separation.

It therefore follows that if he finds a certain measure of hate at a level that prompts separation, he does not need a correction of transgression-prompts-transgression, and naturally, he saves time. When he has been awarded, he is admitted to the love of God. This is the meaning of, “ye that love the Lord hate evil.” They only hate the evil, but the evil itself remains in its place, and it is only hatred to the evil that we need.

This extends from, “Yet Thou hast made him but little lower than God,” and this is the meaning of the serpent’s saying, “and ye shall be as God, knowing good and evil.” It means when one exerts and wants to understand the whole comportment of Providence such as the Creator, this is the meaning of, “and a man’s pride shall bring him low.” It means one wants to understand everything in the exterior mind, and if he does not understand it, he is in lowness. (2)

(2) When he tries with the inner being to understand the administration of the Creator and still he is falling down by the High Understanding he is praised because it is said; “he who learns the Torah in poverty (in the condition of falling) shall learn the richness (the condition of uplifting).

The truth is when one is awakening, come to know some thing, it is a sign he needs to know the thing, when he overcomes his own mind, what he desires to understand, and takes everything in faith beyond reason, this is called the greatest lowness in the human attribute. You find that to the extent he has a demand to know more, yet takes it in faith beyond reason, you find he is in greater lowness.

Now we can understand what they interpreted about the verse, “Now the man Moses was very meek,” humble and patient. It means he had tolerated the lowness in the highest possible measure. (3)

(3) Moses is a condition of the reason (mocha) and the heart (liba) in a complete state of peace and wholeness. (Shalom is peace of shalem – wholeness). When they do not want to rule over each other. Through the inner work they humiliate each other considering each other. This is the experience of: the suffering of the greatest humiliation.

This is the meaning of *Adam ha Rishon* eating from the Tree of Life before the sin, when he was in wholeness. Yet, he could not have walked more than the degree he had stood on, since he did not feel any want in his situation. (4) Hence, he naturally could not discover all the Holy Names.

(4) There was no difference between the inner and the outer being because the last one didn’t come to exhale.

For this reason, “He is terrible in His doing toward the children of men” that he would eat from the tree of knowledge of good and bad, and all the Lights departed from it through this sin. Hence, he was naturally compelled to start his work anew, (5) and the writing says about it that he was expelled from the Garden of Eden (Gan Eden) because if he had eaten from the Tree of Life he would have lived forever.

(5) The high light came through his partsufim and disappeared by the not corrected being of the outer Adam. The lack according the story about the act of Creation is the driving force according the whole Creation.

This is the meaning of the internality of the worlds. If he enters there, he remains there forever. Meaning, once more one would remain without any want so as to be able to go and find the Holy Names, which appear by the correction of good and bad. For this reason he was compelled to eat from the Tree of Knowledge.

It is similar to a person who wants to give his friend a big barrel filled with wine, but his friend has only a little cup. What does he do? He pours wine into the cup and takes the cup home, where he pours it out. After that he starts again to fill the cup once more and then he goes to his house, until he receives all the wine-barrels. **(6)**

***(6)** And for this we need 6000 fillings and emptiness's.*

I had heard another parable he had told of two friends, that one of them became a king and the other became very poor. The poor went to his king friend and told him of his bad state.

After that the king gave him a letter to the minister of the treasury that he would receive as much money as he wanted in two hours. The poor came to the treasury with the little box and entered and filled that little box with money.

When he came out, the minister kicked the box and all the money fell to the floor. It continued similarly time and time again, and the poor man was crying, "Why are you doing this to me?" Finally, he said, all the money that you took throughout this whole time is yours and you will take it. You did not have the receptacles to take enough money from the treasury, and this is why that trick was made on you.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
His sins leads to new sins hinderances are given from above so he falls lower than his first sin.	Increasing hate for the evil will bring him to the light.	To free oneself completely from the evil because the thought at hate makes him see he his coming more at distance. In this way he wins time for correction.	Love for the Creator can flow in.

53. The Matter of Limitation

נג. ענין הגבלה

שמעתי עש"ק א' סיון תש"ג

ענין הגבלה, הוא להגביל את מצבו, שבו הוא נמצא, ולא לרצות גדלות. אלא בהמצב הנוכחי, שבו הוא נמצא, הוא רוצה להשאיר לנצחיות. וזה נקרא "דביקות תמידית". ולא חשוב את השיעור של גדלות, שיש לו. אלא אפילו שיהיה הקטנות הכי קטנה, ואם זה מאיר לנצחיות, נקרא זה ש"זכה לדביקות תמידית". מה שאם כן מי שמשתוקק ליותר גדלות, נקרא זה "מותרות".

וזה סוד "וכל עצב יהיה מותר". היינו, שהעצבות המגיע להאדם, היא בסיבת שמשתוקק למותרות. וזה סוד, כשבא ישראל לקבל התורה, ויוליכך משה לתחתית ההר, כמ"ש "ויתצבו בתחתית ההר", (הר פירוש הרהורים), שמשא הולכין לסוף המחשבה, והבנה, ושכל, שאין מדרגה למטה הימנו.

ורק אז, שהסכימו על מצב כזה, ללכת בו בלי שום נדנוד ותנועה, אלא להשאיר במצב כזה, כאילו היה להם גדלות הכי גדולה, ולגלות על זה שמחה. שזה סוד "עבדו ה' בשמחה". היינו, כי בזמן הגדלות, לא שייך לומר, שנותן להם עבודה שיהיה בשמחה. כי בזמן הגדלות, השמחה בא מאליה. אלא על הזמן הקטנות ניתן להם עבודה של שמחה. ואז, בזמן הקטנות, שיהיה להם שמחה, אעפ"י שהם מרגישים קטנות. זהו עבודה גדולה.

וזה נקרא "עיקר אצילות של המדרגה", שהוא בחינת קטנות. ובחינה זו צריך להיות בקביעות. והגדלות הוא רק תוספת. וצריכים להשתוקק על העיקר, ולא על התוספות.

To understand limitation is to limit the situation he is in and not wants *Gadlut* (Greatness). Instead, he wants to remain in his present state forever and this is called eternal *Dvekut* (Adhesion). To be prepared to stay forever in eternity *לנצחיות* (*be kvijut*). This is named the eternal merging *דביקות תמידית* (*dvikut tmidit*).

Regardless of the measure of *Gadlut* he has, even if he has the slightest *Katnut* (1) (Smallness), if it shines forever, it is considered having been imparted eternal *Dvekut*. However, when he wants greater *Gadlut*, it is called luxury *מותרות* (*motróť*)

(1) *This is the condition where the inner being (kelim the hashpa'a) experience he is in the vague area with the outer being, this is named the lowest situation because now there is no consideration with his outer being (kelim the Kabbalah).*

This is the meaning of, "any sorrow will be surplus," meaning sadness comes to a person because he wants luxuries. This is what is meant when Israel came to receive the Torah, Moses brought forth the people to the bottom of the mount, as it is written, "and they stood at the nether part of the mount."

(A mountain (Heb: *Har*) means thoughts (Heb: *Hirhurim*)). Moses led them to the end of the thought and the understanding and the reason, the lowest degree there is. Only then they did agree to such a state, to walk in without any wavering and motion, but to remain in the state as if they had the greatest *Gadlut*, and to be happy for it.

This is the meaning of, *עבדו ה' בשמחה* "Serve the Lord with gladness." Meaning during the *Gadlut* it is irrelevant to say He gives them work to be in gladness, because during the *Gadlut*,

gladness comes by itself. Instead, the work of gladness is given to them for the time of *Katnut*, so they will have joy although when they feel *Katnut*, **(2)** and this is a great work.

(2) Only when you are in an emptiness of high light created by yourself, in the condition of shortcoming, the joy for the work will be experienced. But is it possible to stay in this emptiness and experience the joy? In a way yes because the light never leaves the kli completely. The light only leaves the kli when there are evil deeds on a lower step. When you want to become in agreement of quality with a higher step, you want to ascent at the spiritual ladder to a higher step (light considering the lower step) the high light will always leave behind a weak radiation (reshimo) to give you the possibility to correct your deeds and stimulate your strivings. A higher step wishes always the good for the lower step.

This is called the main part of the degree, which is a discernment of *Katnut*. This discernment must be permanent בקביעות (*kvijut*), and the גדלות *Gadlut* is only an addition תוספת (*tosefet*). Also, one should yearn for the main part, not for the additions.

53. A. The Matter of Limitation

The essence of a limitation is to reduce the present situation and without a wish to go further but to stay in such a condition more often. This is named a constant merging. The level of growing is irrelevant even if the level is increasing. As long the aim is pointed at eternity he is granted a constantly merging. If you wish more you are wishing for unnecessarily luggage.

It is very important for a human being, even on an artificial way, to be constantly at the correct line and to be satisfied without wishes for the better or for the greater. Then one is in merging with the Creator, in agreement to quality considering the giving because the Creator hasn't also a wish for improvement. When one is in the condition of correction you have to be constantly in a situation of enough is enough and without wishes for better or greater.

This solves any grief because one is grieving through the thirst to want more. When Israel was at the feet of the mountain to receive the Torah it was at the most lowest step. They understood and there was no resistance to follow Moshe and to stay in that situation if it was the highest and to have joy in it.

When you are in the situation of uplifting it isn't necessarily to stay in joy because joy is already there. Only when one is in the state of falling there must be joy and this is very hard for mankind. At the moment when you are in the condition of falling, limitation is necessarily and you have to be aware of it constantly. Upliftings are only additions. There must be a wish for the permanent thing and not for the additions things. How can you be in the lowest and worst situation and think you are in the highest and the best one and experience joy and pleasure? As a person you must not be afraid to fall.

There has to be a wish for corrections and the agreement to quality with the Creator and not for the wish of 'kelim the Kabbalah' because you wish according your corrections. It is enough to be in a state of joy when you are falling because then you will receive independently from him. The most important thing is to stay in balance in the condition of Katnut. Katnut is a condition of unsatisfaction with what you did received, of bitterness and inner emptiness.

Neglect these situations and stay forever in cheerfulness and satisfaction. This remarks fullness. It demands however great effort. To say there is nothing in my hands, heart or soul. It doesn't mater. You are cheerful because you don't want anything, the most important is to be one with the Creator and demand nothing. Just as an embryo in the womb of the mother. When my action is in this way I am in agreement with the Creator because He hasn't either kelim the Kabbalah. And when there should be an addition at my kelim of *al mnat lehashpia* (for the giving) it is complete. In this way you must think.

Constantly annul the kelim the Kabbalah that is awakened and in this you receive the light for the sake of the Creator, leading to the goal of the Creation. How can a person behold the condition of Katnut? Keep always in your mind 'it will not disturb the merging with the Creator'. The awareness of the suffering and the pleasure will change. There are two objects: Creator and Creation. There is suffering when the Creation isn't in agreement with the qualities of the Creator. One is suffering considering the lack in this world. When we give our strivings at the Creator we suffer under the absence of the Creator because the thoughts were dwelling far away.

Consequently suffering has many faces. This is the same for joyfulness. I can be cheerful because my pocket is filled or because I am filled with the Creator. All depends if you are concerned with the Creator or not. The physical suffering stops as soon there is an observation for the Creator and this *redeems* the absence of the light. The most important thing is, do not forget the Creator and always think ‘there is no one else besides Him’.

Question: how far has the technical evolution to go before man loses his interests? Everything is created to discover the Creator. Every time we wake up to fulfill new wishes. But all the new inventions and technology won’t bring happiness. Do you think cave dwellers were unhappy? The new will never ending. It is an ongoing quest. When a new kli is formed it will be empty. In every spiritual deed there are material embeddings.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The striving for unnecessarily things, because their will always be a shortcoming and sadness about it.	Set for yourself a limitation and don’t wish more. Contrary, be prepared to stay forever in the situation you are in now. Don’t think about greater, better situations (gadlut), experience the lowest condition, keep in mind if you are already in the most perfect situation and feel joy.	The light of this condition will give you the awareness of eternity.	To become worthy of the eternal merging.

54. The Purpose of the Work

נד. מטרת העבודה

מה ששמעתי ט"ז שבט תש"א

זהו ידוע, שעיקר העבדות הוא להשפיע נחת רוח ליוצרו. אבל צריך לדעת, מהו הפירוש של להשפיע, היות שדבר זה מורגל בפי כל. וידוע, שההרגל מפיג את הטעם. לכן צריכים לבאר היטב, מה ענינו של מלת **להשפיע**.

והענין הוא, שברצון להשפיע של התחתון, נכלל גם כן הרצון לקבל (אלא שהרצון לקבל יכולים לשמש עמו עם תיקונים). כי לולי זה, אין קשר בין הנותן להמקבל. שאין זה מן הנמנע, שאחד יתן והשני לא נותן שום דבר בחזרה, שיהיה מציאות של שותפות. שרק בזמן, ששניהם מגלים אהבה זה לזה, אז יש קשר וידידות בין שניהם. אבל אם אחד מגלה אהבה, והשני לא מראה שום תגובה, אין לאהבה כזאת שום מציאות וזכות קיום.

וחז"ל דרשו על הפסוק **"ולאמר לציון עמי אתה"** (ישעיה נ"א), "אל תקרו עמי אלא עמי אתה, למהוי שותפא עמי" (בראשית זהר דף ה'). היינו, שהנבראים הם בשותפות עם הבורא. נמצא לפי זה, בזמן שהתחתון רוצה להשפיע להבורא, אז גם התחתון צריך לקבל מהבורא. אז נקרא שותפות, שהתחתון נותן וגם העליון נותן.

אבל הרצון לקבל צריך להיות להשתוקק להדבק בו יתברך, ולקבל שיפעו וחיותו וטובו. וזה היתה מטרת הבריאה, שהוא להטיב לנבראיו. אמנם ע"י השבירה, שהיתה בעולם הנקודים, נפלה הרצון לקבל לרשותו של הקליפות, שעל ידי זה נעשה בהכלי ב' בחינות:

א) שנעשה בה יחס לתענוגים של פירוד, שהעבודה לצאת מרשות הקליפה זו, נקרא "עבודת הטהרה".

ובחינה הב' שנעשה ע"י השבירה הוא, להתרחק מתענוגים רוחניים, היינו שהאדם מתרחק מרוחניות, שאין לו שום תשוקה לרוחניות. והתיקון לזה הוא נקרא "קדושה".

שסדר העבודה הוא, להשתוקק לרוממות יתברך, אז הבורא ית' מאיר לו בהכלים האלו. אבל צריכים לדעת, שבשיעור שיש לו כלים דבחינת **טהרה**, שנקרא בחינת "שנאו רע", כן באותו שיעור הוא יכול לעבוד בבחינת **הקדושה**, כמ"ש "אוהבי ה' שנאו רע".

היוצא מזה, שיש ב' בחינות: א' טהרה, ב' קדושה.

שקדושה נקרא הכלי, שהוא ההכנה לקבל את טובו ית' מבחינת להטיב לנבראיו. אבל הכלי הזו מתיחסים להתחתון. היינו שזהו בידו לתקן, דהיינו שבידו להשתוקק אל הטוב. שזהו שמרבה לעסוק ברוממותו ית' ובשפלות עצמו.

מה שאם כן השפע שצריך להתגלות בהכלי **דקדושה**, הוא בידו הבורא ית', שהוא המשפיע את השפע להתחתון. ואין בידי התחתון לעזור לזה כלום, וזה נקרא "הנסתרות לה' אלוקינו".

וכיון שמחשבת הבריאה, הנקראת "להטיב לנבראיו", מתחלת מאין סוף ברוך הוא, לכן אנו מתפללים לאין סוף ברוך הוא. היינו להקשר שיש להבורא עם הנבראים. וזה פירוש מה שכתוב בכתבי האר"י ז"ל, שצריכים להתפלל לאין סוף, כי לעצמותו ית' אין שום קשר עם הנבראים. כי תחילת הקשר מתחיל באין סוף, ששם נמצא בחינת "שמו", שהוא שורש הבריאה.

וזה סוד מה שכתוב בירושלמי, שהמתפלל, יתפלל בשם. היינו כנ"ל, ששם יש בחינת שמו. ובחינת שמו ואין סוף נקרא בלשון אגדה **"מגדול מלא כל טוב"**. לכן מתפללים לשם, שהוא בכדי שנקבל את ההטבה שהוכן לנו מראש.

לכן הכתר נקרא "רצונו להטיב לנבראיו". וההטבה בעצמה נקרא בשם "חכמה", שהוא עצמות השפע. לכן נקרא הכתר בשם "אין סוף" ובשם "מאציל". אבל החכמה עוד לא נקראת בשם נאצל. כי בחכמה עדיין לא נמצא בחינת כלי, ונבחנת לאור בלי כלי. לכן גם חכמה נבחנת לבחינת מאציל,

מטעם שאין השגה באור בלי כלי. וכל ההפרש בין כתר לחכמה הוא, ששם מגולה יותר שורש להנאצלים.

It is known the most important servitude is to bestow contentment upon the Only Creating Strength – להשפיע נחת רוח ליוצרו *lehashpa'a náchat roeach*. What does this mean to bestow - להשפיע *lehashpa'a* - the Only Creating Strength? In the will to give is incorporated the wish to receive pleasure – לקבל הרצון *ratson lekabbel taanug*. When there is the intention for the sake of the Creator it is a correction – תיקונים *tikun*. Without correction of the wish to enjoy there is absolutely no connection with the Only Creating Strength. Also when a person doesn't use his wish in the corrected state there will be no correlation between the Giver and the receiver. To have a real partnership both have to give to each other, the love for each other has to be equal.

It is said: Love has to come from both sides. The prophet Jeshajáhu (Isaiah) says: “and the Creator asked at Tsion ‘With whom are they?’ ולאמר לציין עמי אתה “Who is your Partner?” the creatures have to be in partnership with the Only Creating Strength. When lower creatures have the wish to give at the Creator this will be the partnership. As the Creator gives, so gives the human being. Every person has to have the wish and the striving to merge with the Only Creating Strength so he can receive His Light and Life because the aim of the act of creation is to pleasure the creatures.

As a consequence of the breaking of the kelim in the world of Nekudim all the wishes felt in the power of the egoism, the klipot. From this two discernments were developed:

- 1) The striving to enjoy separate from the Only Creation Strength תענוגים של פירוד *taanugim shel perud*) and
- 2) The work to set oneself free from the power of the klipa (unclean strength) this is named purifying עבודת הטהרה *tahará*.

To remove oneself from the spiritual contentment is to be seeing as a lack at spiritual striving. This correction is named קדושה *Kedusha* – deity and this is only to be reached through the striving you make for His greatness. The measure wherein the *kelim* the *tahara* (pure kelim (1) are present, is שנאו רע *sinát ra* (hate for the evil, egoism,) and then he can work in Kedusha as it is written, אוהבי ה' שנאו רע “ye that love the Lord, hate evil.”

(1) *Once he has achieved kelim the hashpa'a by way of working with the prescription of 'not doing' – lo taase.*

It follows there are two discernments: **the first** is purity – טהרה *tahará* and the **second** is Kedusha הקדושה. A kli in the Kedusha is the preparation for the receiving of the abundance from the Creator that has to be in agreement with His intention to give pleasure to His creatures. This kli belongs to the Creation. The human being has the obligation to purify oneself and to strive for the good. The way to do this is by occupying your self with the greatness of the Only Creating Strength and to analyze your own lowness and smallness. (2)

(2) *The achievement of kelim the hashpa'a through working with the prescriptions of 'doing' – ose.*

Yet, the abundance that should appear in the *kli* of *Kedusha* is in the hands of the Creator.

He is the One who imparts the lower one with abundance; the lower one has in no way any influence on this process. This is named: “The secret things belong unto the Lord our God” הנסתרות לה' אלוֹקֵינוּ (*hanistarót le Hashem elokéjnu*). The only thing a person has to do is to make oneself receptive by learning the Kabbalah.

The thought of Creation, named להטיב לנבראיו “to do good to His creatures”, begins from *Ein Sof* (No End). For this reason we pray to *Ein Sof*, meaning to the connection existing between the Creator and the creatures. This is the meaning of what is written in the writings of Ari that we have to pray to *Ein Sof* and not to Atsmuto (His Essence) because there is absolutely no bond between Atsmuto and the creatures. The bond between the Creator and the creatures begins in the *Ein Sof* where we can find His Name, *kli*, the root of the creation. This Name, *kli* in the *Ein Sof* is named מגדול מלא כל טוב ‘*migdál male kol tuv*’ – the tower filled with abundance.

This is why we pray (our inner being that reach out for the Higher) to the Name, to receive everything what is in Him, and what He has prepared for us.

Now we can understand the name of Keter: His desire to do well to His creatures: infinity, the Only Creating Strength. The abundance itself is named Chokmah – wisdom. Chokmah isn't the Creation because in her is only light without a *kli*. We can see Chokmah as the Only Creating Strength because there is no attainment in the Light without a *kli*. The difference between Keter and Chokmah is; in Chokmah the root of the Creation will be more revealed.

56. Torah is Called Indication

נו. תורה נקרא יורה

שמעתי א' בשלח תש"א

תורה נקרא "יורה" מלשון "יָרָה יִרְרָה", שכוונתו, שבזמן שהאדם עוסק בתורה, בשיעור השתדלותו בתורה, באותו שיעור הוא מרגיש את התרחקותו.

היינו, שמראים לו את האמת, שפירוש, כי מראים לו את שיעור האמונה שלו, שזה כל היסוד של האמת. שבשיעור שיש לו האמונה, על זה נבנה כל היסוד של הקיום של תורה ומצות. כי אז נגלה לעיניו, שכל היסוד שלו נבנה רק על בחינת החינוך שנתחנך. כי החינוך מספיק לו לקיים תו"מ בכל דקדוקיה ופרטיה. וכל מה שבאה מבחינת החינוך נקרא "אמונה בתוך הדעת".

ואף על פי שהוא כנגד השכל. דהיינו, השכל מחייב, לפי מה שהוא מוסיף בתורה, בשיעור זה הוא צריך להרגיש, שהוא יותר מקורב לה'. אבל כנ"ל, שהתורה מראה לו תמיד יותר את האמת.

וזהו בזמן שהאדם מחפש את האמת, אז התורה מקרבת אותו יותר אל האמת, ורואה את שיעור אמונתו באמונת השם ית'. וזהו בכדי שהאדם יוכל לבקש רחמים, ולהתפלל לה' שיקרבהו אליו ית' באמת, שהוא, שיזכה לאמונת ה'. ואז יוכל ליתן שבח והודאה לה', על מה שהוא זוכה, שהוא קירב אותו אליו.

מה שאם כן, כשאין האדם רואה את שיעור התרחקותו, וחושב שהולך ומוסיף תמיד, נמצא שבונה כל הבנינים על יסוד רעוע, ואין לו מקום להתפלל לה', שיקרב אותו אליו. נמצא, שאין לו מקום להתיגע על זה, שיזכה לאמונה שלימה. כי אין האדם מתיגע, אלא על דבר שחסר לו.

לכן כל זמן שאינו ראוי לראות את האמת, אז הוא להיפוך: כמה שהוא מוסיף בתו"מ, הוא מוסיף במידת שלימותו, ואינו רואה שום חסרון לעצמו.

אם כן אין לו מקום לתת יגיעה ותפילה, שיזכה לאמונת ה' באמת. כי שהוא מרגיש קלוקל, שייך לומר תיקון. אבל בזמן שהוא עוסק בתו"מ על דרך האמת, אז התורה מורה לו האמת. כי סגולה זה יש בהתורה, לראות באמת את מצבו האמיתי של שיעור אמונה שלו (וזה סוד "או הודע").

ובזמן התעסקותו בתורה ורואה את האמת, היינו שיעור התרחקותו מרוחניות, ורואה איך שהוא בריה כל כך שפילה, שאין אדם יותר גרוע מכדור הארץ, אז הס"א באה אליו בטענה אחרת, שהאמת היא, שהגוף שלו מכוער מאוד, שבאמת אין אדם מכוער בעולם יותר ממנו בעולם, בכדי שיבוא לידי יאוש, היא אומרת לך כך.

כי היא מפחדת, שמא ישים אל לבו ויבוא לתקן את מצבו. לכן היא מסכימה, למה שהאדם אומר, שהוא איש מכוער. ונותנת לו להבין, אם הוא היה נולד בכשרונות יותר נעלים ובמידות יותר טובות, אז הוא היה יכול להתגבר על רשע שלו ולתקן אותו, והיה יכול להגיע לדביקות ה'.

ועל זה יש להשיב לה, שענין זה, מה שהיא אומרת לו, מובא במסכת תענית דף כ', שבא ר' אלעזר בר ר' שמעון ממגדל גדור מבית רבו, והיה רכוב על החמור, ומטייל על שפת נהר, ושם שמחה גדולה. והיתה דעתו גסה עליו, מפני שלמד תורה הרבה. נזדמן לו אדם אחד, שהיה מכוער ביותר. אמר לו: "שלום עליך, רבי". ולא החזיר לו. אמר לו: "ריקא, כמה מכוער אותו האיש, שמא כל בני עירך מכוערין כמותך?" אמר לו: "איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשאני, כמה מכוער כלי זה שעשית". כיון שידוע בעצמו שחטא, ירד מן החמור.

ועם הנ"ל נבין, שכיון שלמד תורה הרבה, זכה על ידי זה לראות את האמת, איזה מרחק יש בינו לבין השם ית'. זאת אומרת, שיעור התקרבותו ושיעור התרחקותו. וזה שאומר, ש"דעתו גסה עליו", דהיינו שראה את הצורה השלימה של הבעל גאה, שהוא הרצון לקבל שלו. ואז נזדמן לו לראות את האמת, שהוא בעצמו אדם מכוער ביותר. ואיך ראה את האמת? על ידי זה שלמד תורה הרבה.

אם כן, איך יהיה לו אפשרות להתדבק בו ית', כיון שהוא אדם כל כך מכוער? לכן שאל, אם כל בני אדם מכוערין כמותו, או שרק הוא מכוער, אבל שאר בני העולם אינם מכוערין? ומה היה התשובה? - "איני יודע". פירוש הדבר, שהם לא מרגישים, לכן לא יודעים. ומדוע לא מרגישים? הטעם הוא פשוט, מפני שלא זכו לראות את האמת, מפני שחסר להם תורה, שהתורה יגלה להם האמת.

ועל זה השיב לו אליהו: "לך לאומן שעשאני". כיון שראה, שבא למצב, שאין הוא יכול לעלות מהמצב שבו נמצא, נתגלה אליהו ואמר לו: "לך לאומן שעשאני". פירוש, כיון שהבורא ית' ברא אותך כל כך מכוער, בטח שידע, שעם הכלים האלו יכולים לבוא לשלימות המטרה. לכן אל תדאג, ולך קדימה, ותצליח.

Torah is called יורה "indication" from the words «לָרָה יִרָה» "shot through"². It means when a person is engaged in the Torah, to that extent he feels his remoteness. In other words, he is shown the truth, meaning he is shown the measure of his faith and this is the whole foundation of the truth.

The foundation of the existence of Torah and *Mitzvot* is in the measure of his faith, because then it appears to him that his whole foundation is only the upbringing he received. This is because rearing is sufficient for him to keep Torah and *Mitzvot* in all its intricacies and details, and everything that comes from the rearing is called **faith within reason**. (1)

(1) During the time a person receives an education he makes a boundary between his inner and outer being and a layer with earthly images and rules that has nothing to do with the spiritual. These are all varieties of the wish of the outer being that wants to receive (kelim the Kabbalah). This cultural upgrade can be religion (faith under knowledge) superstition, delighted flavor and the moral of an academic or the ruthless of an evildoer. It doesn't matter.

This goes against his ratio. In other words, the reason necessitates that according to his addition in the Torah he should feel closer to the Creator. The Torah always shows him the truth. When he searches for the truth (2), the Torah brings him closer to the truth and he sees his measure of faith in the Creator.

(2) His inner being.

This is be done so he would be able to ask for mercy and to pray at the Creator to bring him genuinely closer to Him, then he will be able to give praise and gratitude to the Creator for having been granted being brought closer to Him.

However, when he doesn't see the measure of his remoteness and thinks he is in perpetual progression there is no necessity for a prayer at the Creator that He will near him. It seems to him there is no place for an effort to get full faith. A person only does make some efforts when he feels a lack.

As long he isn't worthy to see the truth everything happens diverse.

When he is learning the Torah and the *Mitzvot* he feels himself more in wholeness, he doesn't notice any lack. For this reason he undertakes no actions nor prays to the Creator to ask Him to become worthy because only they who feel their shortcomings, feel the need for correction.

---

² In Hebrew the same word is used for shooting and for indicating something.

As soon he is engaged in the Torah and *Mitzvot* in truth, the Torah indicates the truth to him because the Torah has סגולה *sgula*, a special quality to bring him to a special attention to see the truth, the measure and the true condition of his faith.

The Torah shows him his true condition **(3))** meaning his measure of remoteness from spirituality and he sees he is such a low creature there is not a worse person on earth than he, together with the *Sitra Achra* – the impure forces leads him to depressives, strengthlessness and disappointments.

(3) To become worthy to look through the rough curtains of his cultural upgrade at his inner being. These rough curtains hindered his quest for the truth lying in the Creator.

These *Sitra Achra* fears, after seeing his own habits and condition, he starts to wish to correct himself. So the impure egoistic forces agree with what the person says namely, yes you are small, worthless and you have no qualities for the spiritual otherwise he could have overcome his evil and correct it and would have been able to reach *Dvekut* (Adhesion) with the Creator.

These arguments of the impure forces we have to overcome and say the same what is written in the Talmud namely in the tractate Taanit (fasting):

“Rabi Elazar, the son of Rabbi Shimon bar Jochaj went home. He was invited to a great (*light Chokmah*) house (*Kli*) of his *rav*. (*Rabi – my teacher ‘rav’*) in others words he could reach a great spiritual level. He was riding on a donkey (*donkey = chamor what comes from the word chomer – material*) and he was controlling the donkey with the intention for the sake of the Creator. He went along the riverside (*the stream of light, of wisdom – riverside is ‘safa’ from the word edge, border.*) So Rabi Elazar reached the outer limit of the wisdom. He was in great joy. His self-image was rude and filled with pride because he had learned a lot of Torah.

On his way he met a very ugly person. In truth he saw his true qualities. He said to Rabi Elazar: “shalom, rebbe!” but Rabi Elazar didn’t greet him back but said: “what are you awful in your deformity! Is everyone in town as ugly as you are?” and he answered, “I don’t know ask my Maker. Tell Him what an awful *Kli* He had made”. At that moment Rabbi Elazar saw he had sinned ...he came down from his donkey...”. Because he had learned the Torah he became worthy to know in truth how far he was from the Creator. That’s why it is said his opinion over himself was rude. He only saw his pride, the wish to receive pleasure so he was ready to meet the most ugly person in the world – his egoistic deformity. **(4) How did he reach this? Through learning a lot of Torah!**

*(4) He learned the Torah through his inner being, disconcerted from the false, earthly images in the form of layers of cultural inventions or education ‘in knowledge’. Now he could see the Creator at the background of his revealed revelation: he was the most selfish person on earth, great in his misfortune. With his cultural upgrade and strange gods (*Elokim acherim*) he couldn’t see what he was lacking. He cherished an observation. He is adding a larger lacking at his lack he already has. He is as a king with a lot of flattering workers.*

How will he be able to cleave with Him since he is such an ugly person (egoistic) and in opposite with the Creator? This is the reason he asked if all the people were as ugly as him, or was he the only absolute selfish person in town?

What was the answer? “I don’t know.” It means they do not feel, hence they do not know. And why can’t they feel? It is for the simple reason they lack the Torah because the Torah shows to every one of us, our truth.

So Elijah replied: “go to the Craftsman who made me,” because he saw he had come into a situation from which he could not ascend. For this reason Elijah appeared and told him, “go to the Craftsman who made me.” In other words, since the Creator created you so ugly, He must have known that it is with these *Kelim* that the goal can be attained, so do not worry, go forward and succeed.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
There is no notice of the removal with the Creator and he thinks he is improving.	To keep yourself busy with the Torah makes clear the real situation: the removal of the spiritual namely now you see how selfish you are. There is no lower creature created by the Creator.	To become worthy to know the true distance between himself and the Creator.	If the Creator created in him the awful selfishness, He also knows exactly how to work with the kli: how to reach the perfect goal in the spiritual work in oneself namely the merging with the Creator.

57. Will Bring Him as a Burned Offering to His Will

נז. יקריב אותו לרצונו

שמעתי א' יתרו תש"ד

על פסוק **"יקריב אותו לרצונו"** דרשו חז"ל: **"הכיצד? כופין אותו, עד שיאמר, רוצה אני"**. וכן יש להבין, מה שאנו מתפללים **"יהי רצון"**. הלא **"יותר משהעגל רוצה לינוק, הפרה רוצה להניק"**. אם כן, בשביל מה אנו צריכים להתפלל **"יהי רצון למעלה"**?

הנה ידוע, בכדי להמשיך שפע מלמעלה, צריכים להקדים אתערותא דלתתא. יש לשאול: **בשביל מה צריכים אתערותא דלתתא? ומשום זה אנו מתפללים "יהי רצון למעלה"**, זאת אומרת, שאנחנו צריכים לעורר, שיהיה רצון למעלה, בכדי להשפיע למטה. שעוד לא מספיק בזה, שיש לנו רצון, אלא שצריך להיות רצון טוב גם מצד המשפיע.

ואף על גב שיש למעלה רצון כללי להטיב לנבראיו, מכל מקום הוא מחכה לרצון שלנו, שיעורר את הרצון שלו. היינו, שאם אין ביכולתנו לעורר את הרצון שלו, זהו סימן, שהרצון מצד המקבל אינו עדיין בשלימות. לכן, דוקא על ידי זה שאנו מתפללים **"יהי רצון למעלה"**, מתרקם הרצון שלנו, שיהיה רצון אמיתי, שיהיה כלי ראוי ומוכשר לקבלת השפע.

ויחד עם זה אנו צריכים לומר, שכל המעשים שלנו, בין הרעים ובין הטובים, נמשכים הכל מלמעלה (שזה ענין השגחה פרטית), שהכל עושה הקב"ה. ויחד עם זה יש להצטער על מעשים הרעים, אף על פי שגם זה נמשך מלמעלה. והשכל מחייב, שאסור להצטער, אלא להצדיק את הדין, שמגיעים לנו את המעשים רעים. מכל מקום להיפוך, אנו מוכרחים להצטער, מטעם שלא נותן לנו לעשות מעשים טובים. ובטח שזהו מטעם עונש, היינו שאין אנו ראויים לשמש את המלך. אם הכל בהשגחה, מה שייך לומר, שאין אנו ראויים, כיון שאין שום מעשה למטה. ובשביל זה נותנים לנו מחשבות ורצונות רעים, שזה מרחק אותנו מעבודת השי"ת, שאין אנו כדאים לשרת אותו. לכן בא על זה תפילה, שזה מקום תיקון, שנהיה ראויים ומוכשרים לקבל את עבודת המלך.

ובזה יתבאר לנו, איך שייך תפילה על איזה צרה חס ושלום. הלא בטח שהצרה בא מטעם עונש. וענין עונשים בטח הוא תיקונים, כי יש כלל, כי העונש הוא תיקון. אם כן, איך מתפללים, שה' יבטל את התיקונים שלנו, כדרשת חז"ל על פסוק **"ונקלה אחיך לעיניך"**. כי שנלקה אחיך הוא.

אלא, שצריכים לדעת, **שהתפילה מתקנת את האדם עוד יותר מעונשים**. ומשום זה, כשמתגלים תפילה במקום העונש, אז מסירים היסורים, ונותנים את התפילה במקומה, שיתקן את הגוף. וזה ענין מה שאמרו חז"ל **"זכה, ע"י תורה. לא זכה, ע"י יסורים"**. וצריכים לדעת, שדרך תורה הוא דרך יותר צלחה, ומביאים יותר רווחים מדרך יסורים, מטעם שהכלים שיהיה ראויים לקבל אור עליון נרחבים יותר, שבסגולתם יכולים לזכות לדביקות בו ית'.

וזה ענין **"כופין אותו עד שיאמר, רוצה אני"**. היינו, שהשם ית' אומר **"רוצה אני במעשי תחתונים"**.

וענין תפילה הוא מה שאמרו חז"ל **"נתאוה הקב"ה לתפילתן של צדיקים"**, שעל ידי התפילה מכשירים את הכלים, שהשם ית' יכול אח"כ להשפיע את השפע, משום שיש כלי מוכשרת לקבל את השפע.

It is written: **‘יקריב אותו לרצונו**’. Literally the poem says: **“Bring him to sacrifice, perform a sacrifice according his own wish”**. The word **‘kurban’** – sacrifice means **‘karov’**, nearing: to sacrifice his egoism for to near the Creator. How can we bring the egoism to the opposite quality so he would say surprisingly **“do I wish that?”** We pray: **“in your wish,”** but it is said, **‘a cow want to feed the calf more than the calf can drink’**. Why do we have to pray the wish should be at the Creator? **(1)**

(1) With or without his request the outer being is given the most necessarily equipment according the next principle: 'a cow wants to feed more than a calf can drink'. Just as a baby needs milk is milk for us a parallel for lightly nurturing till the time he receives the intellect and faith. The difference between the outer and the inner being is the inner being has to strive for a true, corrected and perfect wish. Only in that case the high light can be received in a fully consciousness condition.

It is known that in order to extend abundance from above, he must precede an awakening from below **אתערותא דלתתא** (*hitaruta the letata*).

בשביל מה Why has to come the wish from the human being while the Creator has the wish to give to His creatures, a wish so much greater than the Creation can receive? Why pray 'let it be your wish?' **יהי רצון למעלה** to wake up from above the wish to give at us?

It is not enough to have a desire, but there has to be a good will on the part of the Giver too. Even though there is a general desire to do good to His creatures, He still awaits for our desire to awaken His desire.

Only when we are genuinely prepared to receive the High light our wish becomes true, corrected and perfect. By a true prayer our wish receives this quality. At the same time we must know, all our deeds, the good and the bad one (the so called **פרטית השגחה** 'Private Providence) comes from the Creator while we have to feel sorrow the Creator is sending us these bad deeds.

The mind necessitates we must not regret but justify the judgment because we deserve the bad deeds. Nevertheless, it is to the contrary; we must regret not being permitted to do good deeds, which is certainly as a result of a punishment, meaning that we are unworthy of serving the Creator.

If every thing is guided how can we say we are unworthy since there is no act below? We are given bad thoughts and desires that distance us from the work for the Creator, we are not worthy of serving Him. They separate us from the work of correction because we aren't worthy yet. Therefore is given the prayer as a correction so we may become worthy to do the work the Creator gives at us. All our suffering comes from above, from the Creator. It is a punishment but in a way it is a correction too. There is a law saying every punishment is a correction. Why should we pray to the Creator to undo our correction? A prayer is a more effective correction than punishment **שהתפילה מתקנת את האדם עוד יותר מעונשים**. When a person prays he annuls suffering and punishment. The prayer is the correction of his body – wishes.

Our sages said about the verse, "then thy brother should be dishonored before thy eyes" etc. when prayer appears in a place of punishment, the affliction is lifted and the prayer is placed in its place, to correct the body.

This is the meaning of what our sages said, **זכה, ע"י תורה**, "Awarded through the Torah; was not awarded through affliction **ע"י יסורים**, **לא זכה**." We must know the path of Torah is a more successful way that yields more profit than the path of pain. This is because the *Kelim* (Vessels) will be fit to receive the Highlight are broader, and can yield *Dvekut* (Adhesion) with Him.

This is the meaning of, רוצה אני, שיאמר, עד כופין אותו "He is coerced until he says, 'I want.'
It means that the Creator says, רוצה אני במעשי תחתונים "I want the deeds of the lower ones."

The meaning of prayer is what our sages said, "The Creator craved the prayer of the righteous," where by the prayer the *Kelim* are made fit for the Creator to later give the abundance, because there is a fit *Kli* to receive the abundance.

57. A. Will Bring Him as a Burned Offering to His Will

The most important to pray for is a wish. But the cow wishes to feed more than the calf can drink. Why do we have to pray for a wish? There may come from above only a pleasure when there has been from below a pleading. But to wish is not enough. From above there has to be a good wish although the fact the common wish of above is to pleasure the creatures. He is waiting till we have wake up with our wish His wish and when we don't have enough strength to wake up the wish from above; it is a sign the wish of the receiver isn't accomplished yet. The prayer to receive from above gives at our wish a perfect form. It makes a kli ready and suitable to receive the shefa (light, abundance). And yet, all our deeds, the bad and the good ones come from the Creator. Besides it is at us to regret our bad deeds. But it is our intellect that says otherwise.

Therefore we have to justify the judgment because it has influence at our bad deeds. But we must feel sorry we didn't receive the strength to do good actions. Of course it is a punishment. Bad thoughts and wishes remove us from the Creator. In this way we are not worthy to serve Him. And this is where we have to pray for, to become worthy and to purify ourself so we can receive the work for the sake of the Creator. There is no punishment only correction. (1)

A prayer has to be a correction of the body; the correction has to follow the path of the Torah and not the path of suffering. The path of the Torah brings happiness and blossoming and has the specialty to make you worthy for the merging with the Creator.

(1) The process of correction has two interpretations: 1 – the outer being experiences it as a punishment. He feels if someone is taking something away from him. 2 – for the inner being every form of correction is welcome, independent of his observation. The way of suffering means he wants to pleasure his outer being. There the way of the Torah means one chooses to work for the sake of the Creator; 'the wish to pleasure Him' by agreement in qualities

Try hard to wake up the wish in your heart to receive the Shefa from above. All the bad situations and deeds come from above; they are needed to wake up, through the suffering so there will be a longing to return to the Creator. There is only correction when the suffering is very deep, only then a person cries for help. Only then the suffering disappears. Remember this, we are not guilty what is coming down at us from above. They are signals. Never think there will be punishment after a bad deed.

Ask at the Creator to correct your kelim so you can receive the shefa. When a bad deed doesn't wake us up we get more suffering. But when we see the true understanding of the suffering, know where it comes from and knowing the why, we shorten our way of suffering. This is named: "he neared Him by wish", meaning he knows the true wish to near Him. Don't make any conclusions. The Creator Himself did everything what had happened. That's it. We have to go forwards by faith beyond knowledge and the past is only a supporting part in it.

Birur means a person has to come out of his awareness and to step in the intellect, to go the way from the heart to the brains and without emotion verify his situation, only looking what is happening. Look if it is for someone else. Do what the brains have decided.

For example: you want to sleep now. You lock every opening in your head and lie down, no thinking at all till I am better. Speak to yourself if you are speaking with another; cheer up, be awake, shame yourself **(2)** etc.

***(2)** The inner being is speaking with the outer being over the right attitude in the spiritual work, as someone in a higher position learns a lower.*

Then returns to your observations and try to do what you have to do. Sometimes the brains aren't agreed with what you want to do because the heart influences them. Occupy yourself with something different. Go to the fitness club; wash the dishes etc. all to make us stronger. The Creator gives at you only for you to learn and to make you stronger. It is His decision that you experience Him, your reaction is not important, He already know!!

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The lack to wake ups the wish from above.	To make the wish completely by the inner prayer. It gives the wish authenticity and makes it fit to receive the shefa	To purify oneself to receive the work for the sake of the Creator.	To go the path of the Torah and to receive sgula: a very special working to realize the merging with the Creator.

58. Joy is a "Reflection" of Good Deeds

נת. השמחה היא בחינת "מראה" ממעשים טובים

שמעתי ד' דחזה"מ סוכות

הנה השמחה היא בחינת "מראה" ממעשים טובים: אם המעשים הם של קדושה, אז מתגלה על ידי זה שמחה. אבל צריכים לדעת, שיש גם כן בחינת קליפה. ובכדי לדעת, אם זה קדושה, הבירור הוא ב"דעת", שבקדושה יש דעת, מה שאם כן בס"א אין דעת, כי "אל אחר אסתרס ולא עביד פירי". לכן, כשמגיע לו שמחה, הוא צריך לעיין בדברי תורה, בכדי שיתגלה לו דעת התורה. עוד צריכים לדעת, שהשמחה הוא בחינת הארה עליונה, שמתגלה על ידי מ"ן, שהוא מעשים טובים. והשם ית' דן את האדם "באשר הוא שם". דהיינו, שאם האדם מקבל על עצמו עול מלכות שמים לנצחיות, תיכף על זה שורה הארה עליונה, שהיא גם כן בחינת נצחיות. ואפילו שגלוי וידוע לפניו, שתיכף יפול האדם ממדרגתו, מכל מקום דן אותו "באשר הוא שם". היינו, אם אדם החליט עכשיו בדעתו, שמקבל עליו עול מלכות שמים לנצחיות, נבחן זה לשלימות. מה שאם כן, אם האדם מקבל על עצמו עול מלכות שמים, ואינו רוצה שישאר אצלו המצב הזה לנצחיות, אם כן אין הדבר והמעשה זו נבחן לשלימות, ממילא אינה יכולה לבוא ולשרות עליו אור עליון, משום שהוא שלם ונצחי, ואינו עומד להשתנות, מה שאם כן האדם רוצה, אפילו המצב שבו הוא נמצא, לא יהיה לנצחיות.

Joy is a reflection of good deeds. If the deeds are of *Kedusha* (Sanctity), not for thy self but only for the Creator, joy appears. (1)

(1) *He experiences an uplifting in his working through the inner being.*

However, we must know there is also a discernment of a *Klipa* (Shell). (2) In order to know if it is *Kedusha*, the examination here is reason "in the mind" of *Kedusha*, whereas there is no reason (3) in the *Sitra Achra* (Other Side), because another god is sterile and does not bear fruit אל אחר אסתרס ולא עביד פירי.

(2). *There is hilarity too in the outer being through the receiving of the impure forces.*

(3) *Who is cheerful: the outer or the inner being?*

When a person feels hilarity he has to learn the Torah so the wisdom, the opinion and the knowledge of the Torah will be revealed to him.

We must also know gladness is discerned as sublime luminescence that appears by *MA'N*³, which is good deeds. The Creator observes what a person is doing. In other words, if one takes upon himself the burden of the Kingdom of Heaven for eternity, there is an immediate sublime luminescence on that. Only by them who have constantly the wish to do well the light can shine. Although the Creator knows he will fall every moment of his spiritual step He judges the act he has undertaken.

It means that if one has now made up one's mind to take upon himself the burden of the Kingdom of Heaven for eternity, it is considered wholeness.

However, if one takes upon him the burden of the Kingdom of Heaven and does not want this state to remain in him forever, it won't be considered as wholeness and the High Light can't

3 Abb. for *Mayin Nukvin* – lit. Female Waters.

shine in him. The High Light is whole and eternal and it is not about to change while a person even in his present state has no wishes for eternity.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
There is difficulty to distinguish between hilarity in a pure and an impure wish.	By deepening oneself in the Torah, wisdom will be revealed and the opinion and the knowledge of the Torah will be of help to verify with understanding where the hilarity comes from. Does it come from the Ma’N: a request to do well or is it only the pleasure to receive for oneself.	There is constantly a wish for the good.	For always and forever see the Creator in every wish.

59. About the Rod and the Serpent

נט. ענין מטה ונחש

שמעתי י"ג אדר תש"ח

"ויען משה ויאמר, והן לא יאמינו לי וכו'. ויאמר אליו ה', מה זה בידך. ויאמר, מטה. ויאמר, השליכהו ארצה ויהי לנחש. וינס משה מפניו" (שמות ד').

ויש לפרש, שאין יותר מב' מדרגות: או קדושה, או ס"א. ומצב של בנתיים אין. אלא, מאותו המטה בעצמו נעשה נחש, אם משליכין אותו לארץ. ובכדי להבין את זה, נקדים מאמר חז"ל, ש"השרה שכינתו על עצים ואבנים". ש"עצים ואבנים" נקראים דברים של למטה בחשיבות. דוקא ובאופן זה השרה שכינתו.

וזה ענין השאלה: "מה זה בידך?" כי יד פירושו השגה, מלשון "כי תשיג יד". מטה. היינו שכל השגותיו בנויים על בחינת מטה בחשיבות, שהוא סוד אמונה למעלה מהדעת.

(שבחינת אמונה נבחן לעיני האדם לבחינת מטה בחשיבות, לבחינת שיפלות. ואדם מחשיב את הדברים שמתלבשים בתוך הדעת. מה שאין כן, אם השכל של האדם אינו משיגו, אלא שהוא מתנגד לדעתו של האדם, והאדם צריך אז לומר, שהאמונה הוא למעלה בחשיבות מהדעת שלו, נמצא שמשפיל אז דעתו, ואומר, מה שהוא מבין בתוך הדעת, שהוא מתנגד לדרך ה', אז האמונה נמצא אצלו למעלה בחשיבות מהדעת שלו.

כי כל השכליות, שהוא בסתירה לדרך ה', הוא שהשכל הזה כלום לא שוה, אלא "עינים להם ולא יראו, אזנים להם ולא ישמעו". היינו, שמבטל את כל מה שהוא שומע ורואה. זה נקרא, שהולך למעלה מהדעת. וכך נראה להאדם לבחינת שיפלות וקטנות.

מה שאם כן אצל הבורא, אינו נבחן בחינת אמונה לשיפלות. כי אצל האדם, שאין לו עצה אחרת, ומוכרח ללכת בדרך אמונה, נראה לו האמונה לשיפלות. מה שאין כן לגבי הבורא, שהוא היה יכול להשרות שכינתו, לאו דוקא על עצים ואבנים, אלא שבחר דוקא על דרך זה, הנקרא אמונה, בטח שבחר זה מטעם, שזה יותר טוב ויותר הצלחה. נמצא, אצלו ית' לא נקרא אמונה למטה בחשיבות, אלא להיפוך, שדוקא לדרך זה יש לו מעלות רבות, אלא לעיני הנבראים נקרא זה בחינת מטה). ואם משליכין את המטה לארץ, ורוצים לעבוד עם בחינה יותר גבוהה, היינו בתוך הדעת, ומבזים את בחינת למעלה מהדעת, שנדמה עבודה זו לבחינת שיפלות, תיכף נעשה מהתורה והעבודה שלו בחינת נחש, שהוא סוד נחש הקדמוני.

וזה סוד "כל המתגאה, אומר לו הקב"ה, אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד". והטעם הוא כנ"ל, שהשרה שכינתו על עצים ואבנים. לכן, אם הוא משליך בחינת מטה לארץ, ומגביה את עצמו לעבוד עם מדה יותר גבוהה, זהו כבר נחש. ואין בחינת בנתיים. אלא או נחש או קדושה. מטעם, שכל התורה והעבודה שלו, שהיה לו מבחינת מטה, הכל נכנס עכשיו לבחינת נחש.

וידוע, דאין להס"א אורות. ומשום זה גם בגשמיות, אין להרצון לקבל רק חסרון, ולא מלוי חסרון. והכלי קבלה נשאר תמיד בחסרון בלי מלוי. כי מי שיש לו מנה, רוצה מאתיים וכו'. ואין אדם מת וחצי תאוותו בידו. וזה נמשך מכח השורשים העליונים. ששורש הקליפה הוא סוד הכלי קבלה. ובשיתא אלפי שני אין להם תיקון. ועליהם שורה הצמצום. לכן אין להם אורות ושפע.

ולכן הם מפתים לאדם, שימשוך אור למדרגתם. וכמה אורות, שהאדם קבל ע"י היותו דבוק בקדושה, כי בקדושה מאיר השפע, לכן כשהם מפתים לאדם, שימשוך שפע לבחינתם, אז הם מקבלים את האור הזה. ועל ידי זה יש להם שליטה על האדם, היינו שנותנים לו הספקה, בזה המצב שבו הוא נמצא, שלא יזוז מכאן.

לכן ע"י שליטה זו אין האדם יכול ללכת קדימה, מטעם שאין לו צורך למדרגה יותר גבוהה. וכיון שאין לו צורך, אינו יכול לזוז ממקומו אף תנועה קלה. ואז אין באפשרותו להבחין, אם הוא הולך בקדושה או להיפוך, משום שהס"א נותן לו כח לעבודה ביתר שאת וביתר עז, כיון שעכשיו הוא נמצא בתוך הדעת. לכן יש לו מקום לעבודה לא בבחינת שיפלות, ולפי זה האדם היה נשאר כך ברשות של הס"א.

ובכדי שהאדם לא ישאר ברשות הס"א, עשה הקב"ה תיקון, שאם האדם עוזב את בחינת ה"מטה", תיכף נופל לבחינת "נחש", ותיכף הוא הולך במצב של כשלונות. ואין לו שום כח להחזק, אלא אם כן יקבל שוב את בחינת האמונה, הנקרא שופלות. נמצא לפי זה, שהכשלונות בעצמם הם גורמים, שהאדם יקבל על עצמו שוב הבחינת מטה, שהוא בחינת אמונה למעלה מהדעת.

וזה פירוש מה שאמר משה: "והם לא יאמינו לי", שפירושן, שלא ירצו לקבל עליהם את הדרך לעבוד בבחינת אמונה למעלה מהדעת. אז אמר לו ה': "מה זה בידך מטה?" השליכוהו ארצה. אז תיכף "ויהי לנחש". היינו שבין מטה לנחש אין מצב של בנתיים. אלא שהוא בכדי לדעת, או שהוא נמצא בקדושה, או בהס"א.

נמצא, ממילא שאין להם עצה אחרת, אלא לקבל עליהם את בחינת אמונה למעלה מהדעת, הנקרא "מטה". והמטה הזה צריך להיות ביד, ולא לזרוק את המטה. וזה ענין מה שכתוב "ופרח מטה אהרן", היינו שכל הפריחות, שהיה לו בעבודות ה', היה על בסיס מטה אהרן דוקא. שזה ענין, שרצה לתת לנו סימן, בכדי לדעת, אם הוא הולך על דרך האמת, או לא חס ושלו. נתן לנו סימן להכיר רק בהיסוד של העבודה, היינו על איזה בסיס הוא עובד. אם היסוד שלו הוא מטה, זהו קדושה. ואם הבסיס שלו הוא בתוך הדעת, אין זו דרך להגיע לקדושה.

אבל בעבודה בעצמו, היינו בתורה ותפילה, אין שום היכר בין "עבדו ללא עבדו", כי שם הוא להיפוך. אם היסוד הוא בתוך הדעת, היינו על יסוד ידיעה וקבלה, אז הגוף נותן חמרי דלק לעבודה, ויכול ללמוד ולהתפלל ביותר התמדה וביותר התלהבות, כיון שזהו על יסוד בתוך הדעת.

מה שאם כן בזמן מי שהולך בדרך הקדושה, שהבסיס שלו הוא אמונה והשפעה, אז הוא צריך הכנה רבה, שהקדושה תאיר לו. וסתם בלי הכנה, אין הגוף נותן לו כח לעבודה. וצריך תמיד להתאמצות יתירה, כיון ששורש האדם הוא בחינת קבלה ובתוך הדעת.

לכן אם עבודתו הוא על יסוד הארציות, יכול הוא תמיד להיות בסדר. מה שאם כן אם היסוד של עבודתו הוא על בחינת השפעה ולמעלה מהדעת, הוא צריך תמיד להתאמצות, שלא יפול לשורשו של קבלה ולתוך הדעת. ואסור להסיח דעת לרגע, אחרת הוא נופל לשורשו של ארציות, המכונה בחינת "עפר", כמ"ש "כי מעפר באת ואל עפר תשוב". וזה היה לאחר חטא עץ הדעת.

ונותן בירור, אם הוא הולך בקדושה או חס ושלו להיפוך, הוא כי "אל אחר אסתרס ולא עביד פירי". סימן זה נותן לנו הזה"ק, שדוקא על בסיס של אמונה, הנקרא בחינת מטה, זוכים לפריה ורביה בתורה, כנ"ל. וזה סוד "ופרח מטה אהרן", שהפריחה והגדילה באה דוקא ע"י המטה.

אי לזאת, בכל יום, כמו שהאדם קם ממטתו, והוא רוחץ את עצמו לטהר גופו מזוהמת הגוף, כן צריך לרחוץ את עצמו מזוהמת הקליפה. שיבדוק את עצמו, אם בחינת ה"מטה" שלו הוא בשלימות אצלו. ובדיקה זו צריכה להיות בתמידיות. ואם הוא רק מסיח דעת ממנו, תיכף נופל לרשותם של הסטרא אחרא, הנקרא קבלה עצמית. ותיכף הוא נעשה משועבד להם. כי ידוע שהאור עושה את הכלי. לכן כפי מה שהוא עובד בעמ"נ לקבל, בשיעור זה הוא נצרך רק השתוקקות לקבלה עצמית, ונתרחק מענינים השייכים להשפעה.

ובזה יובן לנו המאמר חז"ל "מאד, מאד הוי שפל רוח". ומהו הרעש הזה שאומר "מאד, מאד". אלא כנ"ל, כיון שהאדם נעשה נצרך לבריות, על ידי זה שנתנו לו פעם כבוד, ומתחילה קיבל את הכבוד לא מטעם חס ושלו שרצה להנות מהכבוד, אלא מטעמים אחרים, מטעם כבוד התורה

וכדומה. והוא בטוח בחשבון זה, כיון שהוא יודע בעצמו, שאין לו שום תשוקה לכבוד. ולפי זה הסברה נותנת, שמותר לו לקבל את הכבוד. מכל מקום אסור לקבל, מטעם שהאור עושה את הכלי. לכן, לאחר שקיבל את הכבוד, כבר נעשה נצרך להכבוד. והוא כבר נמצא ברשותו, וקשה להשתחרר מהכבוד. ועל ידי זה הוא נעשה למציאות בפני עצמו, וכבר קשה להתבטל לה', משום שע"י הכבוד הוא נעשה למציאות בפני עצמו. ובכדי לזכות לדביקות, אדם צריך להתבטל מכל מציאותו. לכן "מאוד, מאוד": "מאוד" הוא, שאסור לקבל כבוד לצורך עצמו. ו"מאוד" השני הוא, אפילו שאין כוונתו לצורך עצמו, גם כן אסור לקבל כנ"ל.

“And Moses answered and said: 'but, behold, they will not believe me, etc.’” “And the Lord said to him: 'What is that in thy hand?' And he said: 'A rod.' And He said: 'Cast it on the ground...' and it became a serpent; and Moses fled from before it” (Exodus 4).

We must understand there is nothing more than two degrees, either *Kedusha* (Sanctity), purity, altruism, the will of the Creator, or *Sitra Achra* (Other Side), egoism, selfishness. There is no intermediary state; the same rod itself becomes a serpent, if thrown to the ground.

The Shinah (the appearance of the Creator) reveals herself always in simple and modest wishes that look irrelevant for a person.

In order to understand this we will precede with the words of our sages, that He had put His Divinity on trees and rocks. Trees and rocks are called things of inferior importance, and in this manner He placed His Divinity. This is the meaning of the question, “What is that in **thy hand**?” A **hand** means attainment, from the words, “and if a hand attains.” And Moshe answered: “A **rod**”. Rod is in Hebrew מטה ‘maté’ what means low to relevance.

A **rod** means that all one’s attainments are built on the discernment of inferior importance, which is faith beyond reason. Faith beyond reason is regarded as having inferior importance and as lowness. One appreciates only the facts based on knowledge. He believes in knowledge. If a person can’t understand or contradicts his understanding his faith has to be more relevant and higher than his knowledge, his understanding of consciousness.

It follows that at the time he lowers his mind he notices his understanding resists the path of the Creator, that faith is more important than his mind. This is because all the concepts that contradict the path of the Creator are worthless concepts.

It isn’t relevant in his eyes. It is said: “their eyes don’t see, their ears don’t hear.” A person analysis everything he hears and sees what isn’t in agreement with the path leading to the Creator, this is named ‘faith beyond reason’.

A person sees this as lowness and smallness but for the Creator belief is very significant. A human being has no other possibility than this path. He is obligated to go in faith beyond reason.

The Creator had chosen for us specifically the path of faith beyond reason; it is our base and the best for the spiritual path. He must have chosen this because it is better and more successful.

If the rod is thrown to the ground and he wants to work with a higher discernment, meaning within the reason, degrading the path of beyond reason and see this work as low, one’s Torah and the work immediately become a serpent. It is said: “The Creator tells to everyone who is pride they can’t be together. ‘He and I can not dwell in the same abode.’”

We can find the Shinah in the most irrelevant things for a human being, in faith, in the giving, in simplicity. When a person throws his rod on the ground and raises his self to work with

higher, more valuable qualities, this is already a serpent, pride. It is or the rod, deity, Kedusha or the serpent, impurity. There is no other choiche.

The Torah and the work of the human being fills their selves or with the rod or with the serpent. It is known that the *Sitra Achra* has no Lights. In the material, in the egoism therefore are only one wish but no pleasure. The pleasure stays unfulfilled. He who receives 200 or more wishes he dies with all his unfulfilled wishes.

This extends from the Upper Roots. The root of the *Klipa* (Shell) is the vessel of receiving *zimtzum* (Restriction) and this is placed upon them and they have no correction in the six thousand years. Hence, they do not have Lights and abundance and this is why they have a prohibition of the first zimtzum (Ts'A).

Because these wishes are empty and they seduce us. They are whispering in our ears to draw the light to our degree. Through this the impure, egoistic forces withdraw the whole strength of life, all the light a person had received in working for the good side, the giving. In this way the klipa has power over the human being, this gives a person 'nurturing' and hinders him to go forwards.

It takes away the need to uplift oneself out of his situation. And without a wish there is no movement. When he is in the middle of such a condition he can't know when he act right or wrong. The impure force takes away all the strength to work harder. Now he is 'within reason'. He is working with his intellect and there is the chance to stay in the slavery of the impure forces forever.

In order for one to not remain in the authority of the *Sitra Achra*, the Creator had made a special correction. When he leaves the condition of the rod, immediately he falls in the condition of the serpent. Now there are no forces that strengthen him. When a person takes again the path of the faith (sheflut – the path of unimportant situations – the rod) failures will bring him to accept the new steps of 'faith beyond knowledge'.

This is the meaning of what Moses had said, "But, behold, they will not believe me." It means that they will not want to take upon themselves the path of working in faith beyond reason.

In that state the Creator had asked him: "What is that in thy hand?" – 'rod' - "Cast it on the ground," immediately "it became a serpent." It means that there is no intermediary state so you have to know there is *Kedusha*, or the *Sitra Achra*.

It turns out that in any case, because we don't have another choice than to take upon them the discernment of faith beyond reason, called a rod. This rod should be in the hand; the rod should not be thrown. This is the meaning of the verse, "The rod of Aaron was budded."

It means all the budding one had in serving the Creator was based specifically on Aaron's rod, meaning He wants to give us a sign to know if we are walking on the path of truth or not. He gives us a sign to know the base of the work, meaning what base one is working on. If one's base is the rod, it is *Kedusha*, and if the base is within reason, this is not the way to reach *Kedusha*.

However, in the work itself, meaning in the Torah and in the prayer, there is no distinction between one who serves Him and one who does not serve Him. This is because it is the opposite there: if the base is within reason, meaning based on knowing and receiving, the

Faith and knowledge

Draw. 5

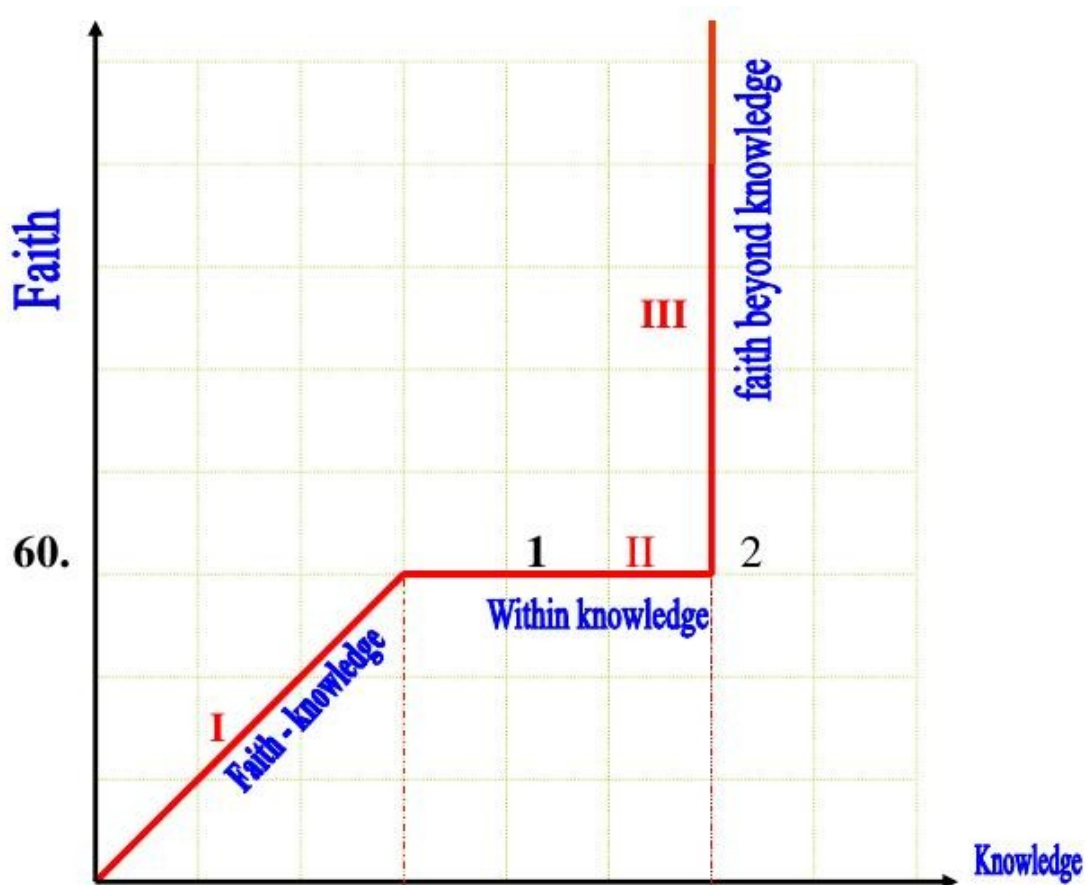
I – faith and knowledge walk together: he observes together with the growing of his knowledge also his observation of faith grow in the same measure. (He experiences this as a condition of uplifting.)

p. 1 – the beginning of the period of “within knowledge”, when he experiences his knowledge grows but he doesn’t believe he goes forwards (He experiences this as a condition of falling.)

II - Period of “within knowledge,” with the growing awareness of falling.

p. 2 – the outmost point of the period of “within knowledge;” he surrenders his own intellect at the High Intellect.

III – behind p. 2 he comes at faith beyond knowledge.

I – Condition “The sons of Israel were fruitful and spread themselves. They multiplied themselves and became many, the land was filled with them”.

τ. 1 – Condition “and then there came a new farao in Egypt unknown for Josef.”

II - Period “and then the Egyptian made the life of the sons of Israel bitter to let them work hard in slavery with loam...” **p. 2** – the outmost point of the period of arduous work to the climax “and then the sons of Israel cried because of this arduous work”. **III** – behind the p. 2 one comes to a qualitative change: at the condition “and the Creator answered their crying”. And this is why they became worthy to come out of slavery by way of faith beyond knowledge.

Body gives fuel for work, and one can pray and study more persistently and more enthusiastically, since it is based on within reason.

However, when one takes the path of *Kedusha*, whose base is bestowal and faith, one requires great preparation so that *Kedusha* will shine for him. Without the preparation, the body does not give him the strength for work and he must always exert extensively since man's root is reception, and within reason.

Hence, if one's work is based on materialism (for oneself), one can always be all right. If one's base for the work is on the discernment of bestowal and beyond reason, one needs perpetual efforts for not to fall into one's root of reception and within reason.

He may not be neglectful for a minute otherwise he will fall into one's root of materialism, called "dust", as it is written, "for dust thou art, and unto dust shall thou return," and that was after the sin of the Tree of Knowledge (ets haDaat).

One examines if one is advancing in *Kedusha* or to the contrary, because another god is sterile and does not bear fruit. The Holy Zohar gives us that sign, specifically on the base of faith, called "a rod" is one imparted, "be fruitful and multiply" in the Torah. This is the meaning of "the rod of Aaron was budded," as the budding and growing come specifically through the rod.

Therefore, as one rises from one's bed daily and washes oneself to purify one's body from the filth of the body, so one should wash oneself from the filth of the *Klipa*, to check oneself if one's discernment of rod is in completeness. This should be a perpetual examination, and if one is distracted from it, one immediately falls to the authority of the *Sitra Achra*, called self-reception.

One becomes immediately enslaved to them, as it is known the Light makes the vessel, hence, as much as one works in order to receive, to the extent one needs only a desire to receive for self and becomes remote from matters concerning bestowal.

Now we can understand the words of our sages, "Be very, very humble." What is that fuss that it says, "very"? It is because one becomes needy of the creatures, by having been honoured once. At first one receives the honour not because he wanted to enjoy the honour, but for other reasons, such as the glory of the Torah etc. One is certain of this scrutiny since one knows about him that he has no desire for honour whatsoever.

It follows it is reasonable to think that one is permitted to receive the honour. However, it is still forbidden to receive because the Light makes the vessel. Hence, after one has received the honour, one becomes needy of the honour and one is already in its dominion and it is hard to break free from the honour.

As a result, one acquires one's own reality and it is now hard to annul before the Creator, since through the honour, one has become a separate reality, and in order to obtain *Dvekut* (Adhesion) one must annul one's reality completely. Hence the "very." "Very" is that it is forbidden to receive honour for oneself, and the other "very" is that even when one's intention is not for the self, it is still forbidden to receive.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Not in the way to comprehend there is contradiction in his understanding.	Reduce the interest in your intellect. Come to the understanding faith is more important and higher than knowledge, understanding and awareness. Try to annul everything what is on your path to the Creator.	To take the path of belief: shiflut. The path of irrelevant situations; Stick. Through the way of failures a person constantly goes to higher steps by faith beyond knowledge.	To bend in every situation for the Creator.
The dependency of the surrounding according the rule: 'the light makes the kli'. The wanting for honour. Be aware for the power of honour.	By analyzing continuously the path of 'stick': to be in wholeness so the impure strengths have no power.	One can annul all personal wishes so they won't rule anymore. They are from the outer being.	To reach the merging with the Creator.

60. A Mitzva that Comes through Transgression

ס. מצוה הבאה בעבירה

שמעתי א' תצוה תש"ג

ענין "מצוה, הבאה בעבירה" פירוש, באם האדם מקבל עליו את העבודה בעמ"נ לקבל תמורה, אז מתחלק זה לשני דברים:

(א) קבלת העבודה, והוא נקרא מצוה.

(ב) הכוונה, שהוא לקבל תמורה. נקרא עבירה, מטעם שקבלה מעביר אותו מקדושה לס"א. וכיון שכל היסוד והסיבה, שנתן לו כח לעבודה, היתה התמורה, לכן "מצוה הבאה", שפירוש, שהביאו אותו לעשות המצוה, הוא העבירה. לכן נקרא זה "מצוה הבאה". מי שמביא את המצוה, הוא העבירה. שהוא רק התמורה.

והעצה לזה הוא, שיעבוד את עבודתו בבחינת "ותו ולא אחמוניה", רק כל כוונתו של עבודתו הוא שיהיה, כדי שיתרבה כבוד שמים בעולם, שזה נקרא, שעובד בעמ"נ לאוקמא שכינתא מעפרא. וענין "לאוקמא שכינתא" הוא, שהשכינה הקדושה נקראת כללות הנשמות. שהיא המקבלת השפע מהבורא ית', ומשפעת להנשמות. והמשפיע והמעביר השפע להנשמות נקרא "יחוד קוב"ה ושכינתא", שאז נמשך שפע להתחתונים. מה שאם כן כשאין יחוד, אז אין המשכת שפע לתחתונים. וביותר ביאור הוא, כיון שרצה הקב"ה להנות לנבראיו, אם כן כמו שחשב על השפעת השפע, כמו כן חשב על קבלת השפע. היינו, שהתחתונים יקבלו את השפע. ושניהם היו בבחינת כח. דהיינו, אח"כ יבואו נשמות, והמה יקבלו את השפע בפועל.

והמקבל השפע בבחינת כח נקרא בחינת "שכינת הקדושה", כיון שמחשבתו ית' הוא מציאת שלומה, ואינו צריך לבחינת מעשה. לכן התחתון (אין המשך)

The matter of a *Mitzvah* that comes through transgression means if a person takes upon himself the work in order to receive a reward, it is divided in two parts:

A. The reception of the work, which is called a *Mitzvah* מצוה.

B. The intention to receive a reward, which is called עבירה a sin, since reception moves one from *Kedusha* (Sanctity) to *Sitra Achra* (Other Side).

The whole foundation and the reason that gave him the power to work was the reward, hence, a *Mitzvah* 'that comes', meaning that he was brought to perform the *Mitzvah*, this is the transgression. This is why it is called a *Mitzvah* **that comes**: that which brings the *Mitzvah* is the transgression, for only that is the reward.

The advice for it is to do his work in the form of, "without seeing more," that his whole aim of the work will be to increase the glory of heaven in the world. This is called working in order to raise Divinity from the dust.

The matter of raising Divinity means the Holy Divinity is called the collective of the souls. It receives the abundance from the Creator, and dispenses to the souls. The administrator and what transfers the abundance to the souls is called "the unification of the Creator and divinity," at which time the abundance extends to the lower ones. However, when there is no unification, there is no extension of abundance to the lower ones.

To make it clearer, because the Creator wanted to delight His creatures, He therefore thought of dispensing the abundance, just as He thought of the reception of the abundance. In other words, the lower ones would receive the abundance and both would be in potential. This means that afterwards the soul will come and will receive the actual abundance.

Also, the receiver of the abundance in potential is called Holy Divinity, since the thought of the Creator is an entire reality and He does not need an actual deed. Hence with the lower one there is no continuation.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To fulfill the tasks that have come through your own sin. The wish for rewarding because that makes a task impure.	To avoid this think that you are doing it for the honour of the Creator.	In this way you get the holy sparkles out of the Klipa.	To help the Shinah to come out of the dust.

61. Round About Him it stormeth Mightily

סא. וסביביו נשערה מאד

שמעתי ט' ניסן תש"ח

על פסוק "וסביביו נשערה מאד" דרשו חז"ל, שהקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה. ושאל: "מדוע מגיע להם עונש גדול, אם הם צדיקים באופן כללי"?

והענין הוא, שכל הגבולים, שמדברים במציאות העולמות, הכל הוא בערך המקבלים. היינו ע"י שהתחתון עושה לעצמו איזה הגבלה וצמצום, נשאר כך למטה. משום שכך מסכימים למעלה, לכל מה שהתחתונים עושים, בשיעור זה נמשך השפע למטה. לכן התחתון, עם המחשבה דיבור ומעשה שלו, גורם שכך מלמעלה ימשך השפע למטה.

נמצא לפי זה, אם התחתון, על מחשבה דיבור מעשה קלה, נחשב אצלו כאילו עשה מעשה גדולה. למשל, על הפסק רגע בדביקות ה', נחשב אצלו כאילו עבר על איסור דאורייתא, החמור שבחמורות. אזי גם למעלה מסכימים לדעתו של התחתון. ונחשב זה למעלה, כאילו הוא עבר באמת על איסור חמור. נמצא לפי זה, שהצדיק אומר, שהקב"ה מדקדק עמו על חוט השערה. וכפי שהתחתון אומר, כן מסכימים עמו למעלה.

ובזמן שהתחתון לא מרגיש איסור קל, שיהיה חמור כמו איסור חמור, גם כן מלמעלה לא מחשיבין את הדברים הקלים, שעובר עליהם, שיהיו נחשבים לאיסורים גדולים. נמצא, שעם אדם כזה נוהגים עמו כאילו הוא היה אדם קטן. היינו המצות שלו הם נחשבים לבחינת קטנים, וכמו כן העבירות שלו נבחנים לקטנים. ששניהם נשקלים במשקל אחד, והוא בכלל נבחן לאדם קטן.

מה שאין כן מי שחושב את הדברים קלים, ואומר שהקב"ה מדקדק עליהם כחוט השערה, הוא נבחן לאדם גדול, שהן העבירות שלו הם גדולים, והן המצות שלו הם גדולים. ולפי התענוג שהאדם מרגיש בעשיית המצוה, באותו שיעור הוא יכול להרגיש יסורים בעשיית העבירה.

ואמר על זה משל: לאדם שעשה איזה עבירה חמורה נגד המלוכה, ודנו אותו לעשרים שנות מאסר עם עבודת פרך, ומקום המאסר הוא מחוץ להמדינה, באיזה מקום נידח בעולם. ותיכף הוציאו לפועל את הפסק דינו, ושלחו אותו למקום נידח בקצה תבל.

ושם מצא עוד אנשים, שנחייבו מצד המלוכה להיות שם כמוהו. אבל הוא נחלה במחלת השכחה, ושכח, שיש לו אשה, וילדים, ואנשים ידידים, ומכירים. והוא חושב אז, שכל העולם אינו יותר מכפי שרואה את המקום נידח ועם האנשים שנמצאים שמה, וכך נולד שם. ויותר הוא לא יודע. נמצא, שהאמת שלו היא לפי הרגשתו, מה שהוא מרגיש עכשיו, ואין לו שום התחשבות עם המציאות האמיתית, רק לפי ידיעתו והרגשתו.

ושם למדו עמו חוקים ודינים, בכדי לדעת שעוד הפעם לא יעבור על חוקים, וישמור את עצמו מכל אלו העבירות שכתוב שם בהחוקים, ולידע איך לתקן מעשיו, בכדי שיוציאו אותו משם. וכשהוא למד בספרי חוקי המלך, ראה, שמי שהוא עובר על עבירה זו למשל, שולחים אותו לארץ גזירה רחוק משוב העולם. והוא מתפעל מהעונש החמור הזה, ויש לו תרעומות, מדוע נתנו עונשים כל כך גדולים.

אבל אף פעם לא יעלה בדעתו, שהוא בעצמו, הוא מהעובר על חוקי המדינה, וכבר דנו אותו בחומר הדין, וכבר הוציאו את פסק דינו לפועל. וכיון שהוא חלה במחלת השכחה, אף פעם לא ירגיש את מציאותו האמיתית.

וזה פירוש "וסביביו נשערה מאד", שהאדם צריך לעשות חשבון נפש על כל צעד ושעל, שהוא בעצמו עבר על מצות המלך, וכבר גרשוהו מהישוב.

וע"י רבוי מעשים טובים, מתחיל לפעול אצלו מה הזכרון. ומתחיל להרגיש, איך שהוא נתרחק כל כך ממקום ישוב העולם. ומתחיל לעסוק בתשובה, עד שמוציאים אותו משם ומחזירים אותו למקום ישוב. והרגשה זו בא דוקא ע"י עבודת האדם. ומתחיל להרגיש, איך שהוא נתרחק ממקום מקורו ושורשו, עד שזוכה לדבקות ה'.

Our sages said about the verse, “and round about Him it stormed mightily,” שהקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, that the Creator is particularly meticulous with the righteous. He asked: If they are generally righteous, why do they deserve a great punishment?

The thing is all the limits we speak of in the worlds are from the perspective of the receivers, meaning the lower limit and they restricts themselves to some degree, so they stay below. Above, they agree to everything the lower ones do, hence, to the extent the abundance extends below. Hence, by their thoughts, words and actions, the lower ones induce the abundance to come down from above.

It turns out if the lower one regards a minor act or word as if it is an important act, such as considering a momentary cessation in adhesion with the Creator as breaking the most serious prohibition in the Torah, then there is consent above to the opinion of the lower one and it is considered breaking a serious prohibition. Thus, the righteous says the Creator is particularly meticulous with him, and as the lower one says, so it is agreed above.

When the lower one does not feel a slight prohibition as a serious one, from above they also do not regard the trifle things he breaks as great prohibitions. Hence, such a person is treated as though he is a small person, meaning his precepts and his sins are considered small. They are weighed as the same and he is generally considered a small person. However, one who regards the trifle things and says that the Creator is very meticulous about them is considered a great person and both his sins and his precepts are great.

One can suffer when committing a transgression to the extent he feels pleasure when performing a good deed. There is a parable about this: A man did a terrible crime against the kingdom and was sentenced to twenty years imprisonment with hard labor. The prison was outside the country in some desolate place in the world. The sentence was executed right away and he was sent to the desolate place at the end of the world.

Once there, he'd found other people who were sentenced by the kingdom to be there as he was, but he became sick with amnesia and forgot he had a wife and children, friends and acquaintances. He thought the whole world was nothing more than meets the eye in the desolate place with the people who are there; and that he was born there and did not know of other things. Thus, his truth is according to his present feeling and he has no regard for the actual reality, only to his knowledge and sensations.

There he was taught rules and regulations so he would not break the rules once more, keep himself from the felonies written there, and know how to correct his actions so as to be brought out of there. In the books of the king he had learned he who breaks this rule, for example, is sent to a cut off land far from any settlement. He is impressed by the harsh punishment, and that such harsh punishments are given.

Yet, he would never think he himself is one who broke the rules of the state, that he has been sentenced harshly and the verdict has been executed. In addition, since he became sick with amnesia, he will never feel his actual state.

This is the meaning from “and round about him it stormed mightily”: One must consider his every move, that he himself had already broken the king’s commandment and has already been banished from the settlement. Now, through many good deeds, his memory begins to work and he begins to feel how far he has become from the settled place of the world.

He begins to engage in repentance until he is delivered from there and brought back to the settled place (1) and this work come specifically by his work. He begins to feel that he has grown far from his origin and root until he is endowed adhesion with the Creator. (2)

(1) The return of the observation of the outer being.

(2) Through the observation of the inner being._

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
There is none experience of the true reality.	Think about every step you make. When he is working for the Creator the process of correction is started and he experiences how far he is from his Roots, the true world.	To become slowly worthy to return to your Source.	To become worthy of the eternal merging with the Creator

62. Descends and Incites, Ascends and Complains

סב. יורד ומסית עולה ומקטרג

שמעתי י"ט אדר א' תש"ח

"יורד ומסית עולה ומקטרג". האדם צריך לבדוק את עצמו תמיד, אם התורה והעבודה שלו לא יורדים לעמקי התהום, כי מדת גדלותו של האדם נמדדת בשיעור הדביקות בה', היינו בשיעור התבטלות לה'. היינו, שאהבה עצמית אינו עולה אצלו בשם, אלא שהוא רוצה לבטל את עצמויותו לגמרי.

כי מי שעובד בעל מנת לקבל, כפי שיעור עבודתו, כך שיעור גדלות עצמותו של האדם. ונעשה אז בחינת יש ועצם ורשות בפני עצמו, וקשה לו אז להתבטל לה'.
מה שאם כן כשהאדם עובד בעמ"נ להשפיע, וכשגומר את עבודתו, היינו שתיקן את כל בחינת כלי קבלה לעצמו, ממה שיש לו מבחינת שורש נשמתו, אז אין לו כבר עוד מה לעשות בעולם. נמצא, שרק על נקודה זו צריך להיות כל רכוז מחשבה, על בחינת זו.
והסימן לזה, אם האדם הולך על דרך האמת, הוא יכול לראות, אם הוא בבחינת "יורד ומסית". היינו שכל עבודתו הוא בבחינת ירידה. ונמצא האדם אז ברשות הסטרא אחרא. אז הוא "עולה ומקטרג", היינו שמרגיש את עצמו בבחינת עליה, ומקטרג על אחרים.
מה שאם כן מי שעובד על דרך הטהרה, אינו יכול לקטרג על אחרים. אלא תמיד הוא מקטרג על עצמו, ועל אחרים הוא רואה אותם במדרגה יותר טובה, משהוא מרגיש את עצמו.

Descends and incites, ascends and complains. A person always has to examine himself, if his Torah and work do not descend to the abyss. This is because his greatness is measured by his measure of *Dvekut* (Adhesion) with the Creator, meaning in his measure of annulment before the Creator.

In other words, his self-love does not merit reference, but he wishes to annul himself completely. This is because he who works in order to receive the measure of his work is the measure of the greatness of his self. At that time he becomes a being, an object and a separate authority. In this state it is difficult for him to annul before the Creator.

However, when he works in order to bestow and when he completes his work, meaning he has corrected his entire vessels of reception for himself from what he has from the root of his soul, then he has nothing more to do in the world. It follows that he should think and concentrate on that point only.

One can see the sign he is walking on the path of truth if he is in the form of "descending and inciting," meaning his entire work is in a state of descent. In that state he is in the authority of the *Sitra Achra* (Other Side) and then he ascends and complains, meaning he feels himself in a state of ascent and complains about others. Yet, he who works in purity always complains about himself and sees others in a better degree than he feels himself.

Don't have thoughts about wishes to receive, contrary have thoughts for to give – *al mnat lehashpia*. We are on the right path when we experience in this stage falling and the seemingly stagnation: when we are in the *Sitra Achra*. When we ascend we accuse others. When he is purifying himself from the evil he can't accuse others only himself. He always sees other on a higher level than he is.

This stage is named falling when the eyes of a person look down, in his kelim the Kabbalah. When he comes to merging with the Creator he sees others are better than he is. He can't do any evil and makes himself smaller than others. The higher a person ascends, the greater and nearer he sees the Creator and less from himself. He doesn't accuse others; he speaks with them as if it were from the side of the Creator. He can point their true condition; he can help them without evil or accusation. It is painful for him to see their situations.

The human being consists of two opposite points: Keter and Malchut. In which condition he is in, there is Kli and light (*or*). The measure of his comprehending depends from the *or* chozer – the reflecting light and from the measure of his knowledge of the evil. He can be on the level of falling. He knows his value and can be on a higher step because he is working in the giving aspect.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
To find oneself in the power of the impure strengths: to be in the condition of falling and setting up. His work is in the falling aspect. He rises and accuses. He feels oneself in uplifting and accuses others.	Start to blame yourself. See others on a higher step than you are.	By working for the giving his I am is easier to reduce for the face of the Creator. There is no interest in personal profit and all the selfishness is gone.	To grow in the merging with the Creator.

63. I was Borrowed on, and I Repay

סג. לוו עלי ואני פורע

שמעתי מוצש"ק תרצ"ח

להבין מאמר חז"ל "לוו עלי ואני פורע".

פירוש, הנה תכלית מעשה שמים וארץ הוא אור השבת, שאור הזה צריך לבוא לידי גלוי לתחתונים, והתכלית הזו מתגלה ע"י תו"מ ומעשים טובים. וגמר התיקון נקרא, כשהאור הזה יתגלה בשלימותו ע"י אתערותא דלתתא, היינו בהקדם תו"מ. מה שאם כן טרם גמר התיקון, יש גם כן בחינת שבת, הנקרא "מעין עולם הבא", שהאור השבת מאיר בין בפרט ובין בכלל כולו. ואור השבת הזה בא בהקפה, היינו בלי הקדם יגיעה. אלא אח"כ יפרע את כל הקפות. היינו, שאח"כ יתן את כל היגיעה, מה שהיה צריך לתת מקודם, שזכה להאור, הוא משלם אח"כ. וזה פירוש "לוו עלי". היינו, תמשיכו את האור השבת בהקפה. "ואני פורע", מלשון "ופרע את ראש האשה". היינו, שהשם ית' יגלה את האור הזה רק שעם ישראל ילוו, היינו שימשיכו, אף על פי שעדיין אינם ראויים, מכל מקום בהקפה יכול להמשיך.

Understand what our sages said, "I was borrowed on, and I repay." It means the purpose of making the heaven and earth is the Light of the Shabbat. This Light should come to disclosure to the lower ones and this purpose appears through Torah and *Mitzvot* and good deeds.

Gmar Tikun גמר התיקון (end of correction) means when this Light appears in its completeness through an awakening from below *אתערותא דלתתא* (*hitaruta the letata*), meaning preceded by Torah and *Mitzvot*. Yet, before *Gmar Tikun* there is also a discernment of Shabbat, called "A likeness of the next world," *מעין עולם הבא* (*mi'ejn ha'olam habá*) when the Light of Shabbat shines in both the individual (1) and the public as a whole.

This light descends without any effort beforehand from the souls her below. Then the obligations of the souls return and give at the souls the necessarily efforts they had to be done earlier, *before* they became worthy of the perfect light.

(1) *From the outer being sparkles of light ascent when one is in the condition of Shabbat in the inner being whereby the influence of the klipot are eliminated. Through this he experiences a remarkable observation that is named ' a parallel with the future world'.*

It is said: לוו עלי ואני פורע 'lavu aláj ve ani poréa' — 'lend from Me (receive the light of Shabbat today) and I will pay him back'. The Creator reveals the lights of Shabbat, in other words only when Israel borrows, or wish to receive although they aren't worthy yet. In this way Israel can (not directly) receive.

64. From Lo Lishma to Lishma

סד. מתוך שלא לשמה באים לשמה

שמעתי ויחי י"ד טבת תש"ח בסעודת שחרית

"מתוך שלא לשמה באים לשמה".

ויכולין להגיד, אם משימין לב ביותר, שבזמן השלא לשמה הוא הזמן יותר חשוב, מטעם שיותר קל ליחד את המעשה להשם ית'. מטעם שבלשמה, אז הוא אומר, שהוא עשה את המעשה הטוב הזו, משום שהוא עובד ה' בתכלית, וכל מעשיו לשם שמים. נמצא, שהוא הבעל מעשה.

מה שאם כן בזמן שעוסק שלא לשמה, אז המעשה הטוב הוא לא עושה לשם ה'. נמצא, שהוא לא יכול לבוא אליו ית' בטענה, שמגיע לו שכר. נמצא, שהשם ית' לא נעשה אצלו מחויב. ובשביל מה עשה המעשה הטוב הזה? הוא רק מטעם שהשם ית' הזמין לו איזה הזדמנות, שהס"מ הזו יחייב אותו ומכריחו לעשותו.

למשל, אם באו אנשים לביתו, והוא מתבייש להיות יושב בטל, אזי הוא לוקח איזה ספר ולומד תורה. נמצא, בשביל מי הוא לומד תורה? לא בשביל מצות ה', זאת אומרת, שימצא חן בעיני השם ית', אלא בשביל האורחים שבאו לרשותו, למצא חן בעיני האדם. ואיך אפשר אח"כ לבקש שכר מהשם ית' על התורה הזו, שעסק עבור האורחים. נמצא, שאצלו אין השם ית' נעשה מחויב, אלא שהוא יכול לחייב את האורחים, שהם ישלמו לו שכר, היינו שיכבדו אותו בשביל שהוא לומד תורה. אבל אינו יכול לחייב בשום אופן את הבורא ית'.

ובזמן שנותן לעצמו חשבון הנפש, ואומר, שסוף כל סוף אני עוסק בתורה, וזורק את הגורם, היינו את האורחים, ואומר, שעובד עכשיו רק לשם השם, אזי תיכף ומיד הוא צריך לומר, שהכל מתנהג מלמעלה. זאת אומרת, שהבורא ית' רצה לזכותו, שיעסוק בתורה, ולתת לו גורם של אמת, אין הוא ראוי לקבל את האמת. לכן, הקב"ה ממציא לו גורם של שקר, שע"י השקר הזה יעסוק בתורה.

נמצא, שהבורא ית' הוא הפועל ולא האדם. ואזי אדרבה, שהוא צריך לתת שבח להשם ית', שאפילו במצב השופלות שנמצא, גם כן ה' לא עוזב אותו, ונותן לו כח, היינו חמרי דלק, שירצה לעסוק בדברי תורה.

נמצא, שאם הוא משים לב על המעשה הזו, אזי הוא שהשם ית' הוא הפועל, בסוד ש"הוא לבדו עושה ויעשה לכל המעשים". אבל האדם אינו נותן בהמעשה טוב שום פעולה. הגם שהאדם עושה המצוה הזאת, אבל הוא לא עושה זה בשביל מצוה, רק בשביל גורם אחר (שהאדם), שהגורם נמשך מפרודא חס ושלום.

והאמת הוא, שהשם ית' הוא הגורם והוא הסיבה שמחייב אותו. אבל הבורא ית' מלובש אצלו בלבוש אחר ולא בלבוש של מצוה, אלא בשביל יראה אחרת או אהבה אחרת. נמצא, שבזמן השלא לשמה יותר קל ליחס המעשה טוב, ולומר שהשם ית' הוא העושה המעשה טוב ולא האדם. וזה פשוט מטעם, שהאדם לא רוצה לעשות את הדבר בשביל מצוה, אלא בשביל גורם אחר.

מה שאם כן בלשמה, שהוא יודע בעצמו, שהוא העובד מטעם המצוה, זאת אומרת שהוא בעצמו היה הגורם, היינו מטעם מצוה, אבל לא מטעם שהשם ית' נתן לו בלבו את הרעיון והרצון לעשות את המצוה, אלא הוא בעצמו בחר בזה.

והאמת, שהכל עשה השם ית', אבל אי אפשר להשיג להשגחה פרטית, מטרם שמשיגים את הענין שכר ועונש.

From *Lo Lishma* a person comes to *Lishma*. מתוך שלא לשמה באים לשמה (*Mi toch she lo Lishma baim Lishma*). If we pay close attention we can say the period of *Lo Lishma* is the more important period since it is easier to unite the act with the Creator.

This is so because in *Lishma* the person says he did this good deed because he serves the Creator in wholeness and all his actions are for the Creator. It follows he is the owner of the act.

However, when a person engages in *Lo Lishma*, he does not do the good deed for the Creator. It turns out he cannot come to Him with a complaint that he deserves a reward. For him the Creator is not in debt.

Hence, why did he do a good deed? Only because the Creator provided him an opportunity that this *SAM* would compel him and forces him to do it.

For example, if a person come to one's house, and he is ashamed of being idle, he takes a book and studies Torah. Thus, for whom is he studying the Torah? It is not for the *Mitzvah* of the Creator, to be favored in the eyes of the Creator, but for the guests that have come into his authority, to find grace in the eyes of man. How can one seek reward from the Creator for this Torah that he engaged in for the guests?

It follows that for him, the Creator did not become debited and instead, he can charge the guests they would pay him a reward, meaning honour him for studying Torah. However, one cannot debit the Creator in any way.

When he performs self-examination, and says that finally, I engage in the Torah, tosses off the cause, meaning the guests, and says that now he is working only for the Creator, then he should immediately say that everything is conducted from above. It means the Creator wanted to grant him engagement in the Torah and he is not worthy of receiving an element of truth, to receive the truth, hence the Creator provided him a false cause and through this cause he engages in the Torah.

It follows the Creator is the operator and not the individual. Then, moreover, he should praise the Creator that even in a state of lowness he is in, the Creator does not leave him and gives him power, meaning fuel to want to engage in words of Torah.

You find that if he pays attention to this act, he notices the Creator is the operator, in the form of, "He alone does and will do all the deeds." הוא לבדו עושה ויעשה לכל המעשים (*Hu levadó osé ve jaasé le kol hama'asim*). Yet, he does not put any action in the good deed. Although he makes *Mitzvah*, he does not do it for a *Mitzvah*, but for another cause, man, the cause extended from the separation.

The truth is the Creator is the cause and He is the reason that compels him, but the Creator is clothed in him in another robe, not in a robe of a *Mitzvah*, but for another fear or another love. It follows that during the complete *Lo Lishma*, it is easier to attribute the good deed and say the Creator is the doer of the good deed, and not man.

This is simple, because he does not want to do the thing for a *Mitzvah*, but for another cause. However, in *Lishma*, he knows in himself he is working because of the *Mitzvah*.

This means he himself was the cause because of a *Mitzvah* but not because the Creator did not place the idea and the desire to make the *Mitzvah* in his heart, but he himself chose it. The truth is the Creator did it all. It is impossible to understand the personal Providence (*hashgachá pratit*) פרטית before the human being (the step) learns to understand the providence of reward and punishment שכר ועונש (*shar ve ónesh*).

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
He works for the Creator 'lo Lishma': with the intention for oneself.	Analyzing your deeds and say you are busy with the Torah and don't ask for the why: not even for a reward but for the sake of the Creator.	The understanding everything comes from above, the Creator wishes him to correct him self so now he can do the work of Torah. Through this he becomes aware of 'the conduction through reward and punishment' and accordingly the step of 'the personal conduction'.	To praise the Creator. He will never leave us, not even in our lowest situation, He always sends us strengths; there is the wish to be constantly occupied with the Torah.

65. The revealed and the hidden

סה. ענין נגלה וענין נסתר

שמעתי כ"ט טבת תש"ב ירושלים

כתוב "הנסתרות לה' אלקינו, והנגלות לנו ולבנינו עד עולם, לעשות את כל דברי תורה הזאת". וצריך לשאול: מה בא הכתוב להשמיענו, שהנסתרות לה' ואין לומר, שענין נסתר פירוש בלתי מושג, וענין נגלה היינו בחינת המושג. הלא אנו רואים, שיש אנשים, שיש להם ידיעה בחלק הנסתר. וכמו כן יש אנשים, שאין להם ידיעה בחלק הנגלה. ואין לומר, שהכוונה, שיש יותר אנשים, שיש להם ידיעה בחלק הנגלה מבחלק הנסתר (אם כן נתת דבריך לשיעורין). והענין הוא, שאנו רואים בעולמנו זה, שיש מעשים שמגולה לעינינו לעשות, היינו שיד האדם משמשת בהם. ויש מעשים, שאנו רואים שהדברים נעשים, אבל אין האדם יכול לפעול שם מאומה, אלא כח נסתר פועל שם.

כדוגמת מה שאמרו חז"ל: "ג' שותפים יש באדם, הקב"ה ואביו ואמו". הנה חלק הנגלה הוא מצות פרו ורבו, שמעשה זה נעשה על ידי הוריו. ואם ההורים עושים מעשיהם בסדר, אז הקב"ה נותן נשמה בהולד. היינו, שהוריו עושים את חלק הנגלה, שרק את המעשה הנגלה יש ביכולתם לעשות. אבל חלק הנסתר, שהוא לתת נשמה בהולד, בזה אין ההורים יכולים לפעול שום מעשה, רק הקב"ה בעצמו עושה את הדבר ההוא.

וכמו כן במעשה המצות, אין לנו לעשות יותר מחלק הנגלה, שרק כאן אנו יכולים לעשות, שהוא לעסוק בתורה ומצות בבחינת "עושה דברו". אבל חלק הנסתר, היינו בחינת הנשמה שבעשיית תורה ומצות, אין האדם יכול לפעול שם מאומה. ובזמן שמקיימים התורה ומצות בבחינת עשיה, הנקרא "לעשות", צריכים להתפלל לה', שהוא יעשה את חלק הנסתר, היינו שיתן בחינת נשמה בחלק המעשה שלנו.

וחלק המעשה נקרא "נר מצוה", שזה רק נרות. וצריכים להדליקם ע"י "ותורה אור". שהאור תורה מדליק את המצוה, ונותן בחינת הנשמה והחיות בחלק המעשה, כנ"ל בדוגמת הולד שיש בו ג' שותפים.

וזה פירוש "הנגלות לנו". היינו שעלינו מוטל לעשות בבחינת "כל אשר בידך ובכחך לעשות עשה". ורק כאן אנו יכולים לפעול. אבל להשיג בחינת הנשמה והחיות, זה תלוי ביד הקב"ה. וזה פירוש "הנסתרות לה' אלקינו". שהשם ית' מבטיח לנו, שאם אנחנו נעשה את חלק מה שמגולה לנו, לעשות בתנאי תורה ומצות בחלק העשיה, אז הקב"ה נותן בה נשמה בהעשיות שלנו. מה שאם כן, מטרם שזוכין לבחינת הנסתר, הנקרא "נשמה", אז חלק הנגלה שלנו כגוף בלי נשמה. אלא צריכים לזכות לחלק הנסתר, שזהו רק ביד ה'.

הנסתרות לה' אלקינו, והנגלות לנו ולבנינו עד עולם, לעשות את כל דברי תורה הזאת
"What is hidden is for our (2) Creator (1). What is revealed is for eternity, for us and our children so we can fulfill what is written in the Torah". What is the reason for this sentence, we already know what is hidden (3) we can't comprehend and the revealed is to comprehend. There are people who know the hidden part of the Torah and there are people who don't know the revealed part. (4)

(1) For the inner being it is easy to be devoted at the Creator. Through the study of Torah (Kabbalah) and our good deeds (the inner spiritual work) we can make windows to our inner being.

(2) 'Our' is as well the inner as the outer structural part of the human being. Working for the Creator, His inner Torah is for now only possible through the inner part. (According to the agreement at quality and the closeness to the Creator).

(3) 'The hidden for the Creator', the inner being that annuls oneself for the Creator is hidden for the outer being. It belongs to the strengths of the inner being and it is predestined to know the hidden part of the Torah.

(4) The outer being doesn't even know the revealed Torah although he is occupied with it. Without any connection of the inner being, with the group study of Torah it is impossible for the outer being to understand the revealed part. Therefore it is said: ".... The revealed is for us and for our children forever".

In our world everyone can enter the deeds that are open for us and there are deeds that happens but the human being has no influence on it. These are unseen strengths within a deed. It is said: "with three people a new being is created, the Creator, the father and the mother. The revealed prescription says: 'be fruitful and become many', is the deed for the parents when they handle in a correct way the Creator gives the fetus a soul. The parents are doing the revealed part because this is the only thing what is revealed. But in the hidden part, the transmission of the soul to the fetus, the parents have no influence at all; this is the act of the Creator Himself.

In the performance of the prescriptions we only do the open part, we do what we can and may do namely to be occupied with the Torah: making a Prescription – *osé dvaró*. The hidden part, the soul of the performance is not for the human being to control. **(5)** Therefore you have to pray to the Creator during the performance of a deed so He will take part, in other words; he brings the spirit in our deeds. This deed is named: "the candle of a Prescription" – *ner mitzvah*, the candle has to be lighted through 'the light of the Torah', the activation of the Soul.

*(5) The open part is the inner work; the purifying and the forming of the kelim by man him self. 'Only **this** we can do'. While 'the hidden part, the performances of the soul can't be controlled by man. This is the 'sheva' descending upon us from the Creator when we are in agreement.*

It is said: "the open part is for us." We have to do everything what is within our power and only within this we can act. To comprehend the soul depends from the will of the Creator. This is named 'the hidden part is at the Creator'. The Creator gives us the guarantee when we are in agreement with our deeds and with the Torah and the Prescriptions, the Creator will bring spirit in the act. As long we are not worthy the hidden part, the soul, all our deeds are as a dead body. You can see it is very important to become worthy of the hidden part of the Creator.

66. The presenting of the Torah

סו. עניין מתן תורה

שמעתי בסעודת ליל שבועות תש"ח

עניין מתן תורה, שהיה במעמד הר סיני. אין הפירוש, שאז נתנה התורה פעם אחת, ואחר כך נפסקה הנתינה. אלא, אין העדר ברוחניות, כי רוחניות זה עניין נצחי, שאינו נפסק. רק מפני שמצד הנותן אין אנו מוכשרים לקבל התורה, אנו אומרים, שהפסק הוא מצד העליון. מה שאין כן אז, במעמד הר סיני, היו הכלל ישראל מוכנים לקבלת התורה, כמ"ש: "ויחן העם תחת ההר, כאיש אחד בלב אחד". שהיה אז הכנה מצד הכלל, שהיה להם רק כוונה אחת, שהיא מחשבה אחת על קבלת התורה. אבל מצד הנותן אין שינויים והוא תמיד נותן, כמ"ש בשם הבעל שם טוב, שהאדם מחויב כל יום לשמוע את עשרת הדברות על הר סיני. התורה נקראת סם החיים וסם המוות. ויש להבין, איך שייך לומר שני דברים הפוכים בנושא אחד.

יש לדעת, שאין אנחנו יכולים להשיג שום מציאות כפי שהיא לעצמה, אלא הכול אנו משיגים רק לפי הרגשותינו. והמציאות, איך שהיא לפי עצמה, לא מעניינת אותנו כלל. לכן התורה, כשלעצמה, אין אנו משיגים כלל, רק אנו משיגים הרגשות שלנו. וכל ההתפעלות שלנו היא רק לפי הרגשותינו. לכן בזמן שהאדם לומד תורה והתורה מרחיקה אותו מאהבת ה', בטח שהתורה הזו נקראת "סם המוות". וכן להיפך, אם התורה זו שהוא לומד מקרבת אותו לאהבת ה', בטח שהיא נקראת "סם החיים". אבל התורה בעצמה, זאת אומרת מציאות התורה כשלעצמה, בלי חשבון התחתון שהוא צריך להשיגה, נבחנת לאור בלי כלי, שאין שם שום השגה. לכן כשמדברים מהתורה, אז הכוונה על הרגשות שהאדם מקבל מהתורה, שרק הן קובעות את המציאות אצל הנבראים. ובזמן שהאדם עובד לתועלת עצמו, נקרא זה שלא לשמה. אבל מתוך שלא לשמה באים ללשמה. לכן, אם האדם עדיין לא זכה לקבלת התורה, אז הוא מקווה שיזכה לקבלת התורה בשנה הבאה. אבל לאחר שהאדם זכה לבחינת השלמות של לשמה, כבר אין לו עוד מה לעשות בעולם הזה, כיון שתיקן את הכול, שיהיה בשלמות הלשמה.

ולכן, בכל שנה ושנה יש זמן קבלת התורה, מטעם שהזמן הוא מוכשר לאתערותא דלתתא (התעוררות מלמטה), משום שאז מתעורר הזמן, שהיה מגולה אצל התחתונים האור של מתן תורה. לכן יש התעוררות למעלה, שנותנת כוח לתחתונים, שיוכלו לעשות פעולת ההכשרה לקבלת התורה, כמו שהיו אז מוכנים לקבלת התורה.

אי לזאת, אם האדם הולך על דרך, שהשלא לשמה יביא לו את הלשמה, אז הוא הולך על דרך האמת. והוא צריך לקוות, שסוף כל סוף יזכה לבוא לשמה. ויזכה לקבלת התורה. אבל צריך להיזהר, שהמטרה תהיה תמיד לנגד עיניו, אחרת הוא ילך בקו הפוך. משום ששורש הגוף הוא בחינת מקבל לעצמו. לכן הוא מושך תמיד לשורשו, שהוא דווקא בעל מנת לקבל, שהוא הפוך מהתורה, שנקראת "עץ חיים". לכן התורה נבחנת אצל הגוף, לבחינת סם המוות.

The presenting of the Torah on the mountain of Sinai wasn't in the past but right now. The torah was presented one time according the rule: "nothing disappears in the spiritual", in the spiritual everything is forever and for eternity. Because of the fact we aren't worthy to receive the Torah, the presenting stops seen from the point of view from the Creator. When the Torah was presented at the mount Sinai the whole nation of Israel was prepared. 'At the feet of the mountain they collected themselves as *one* being with *one* heart'. There was only *one* intention, *one* thought: to receive the Torah.

From the point of view from the Creator there are no changes. He presents the Torah always. As Baal Shem Tov said: “the human being has to hear every day the Ten Commandments of the mount Sinai.” The Torah can be a fruit of life – סם החיים *sam hachaim* – but also a deadly poison – סם המוות *sam hamávet*. How is this possible? It is hard for us to understand. The Torah isn’t to comprehend with our earthly intellect. We understand our conceptions. Our impression depends from our conceptions. When the study of the Torah removes us further away from the Creator it is a deadly poison (1) and diverse, when we come near to the Creator, it gives us Life (2).

(1) *When he descends by way of the steps of the spiritual uplifting.*

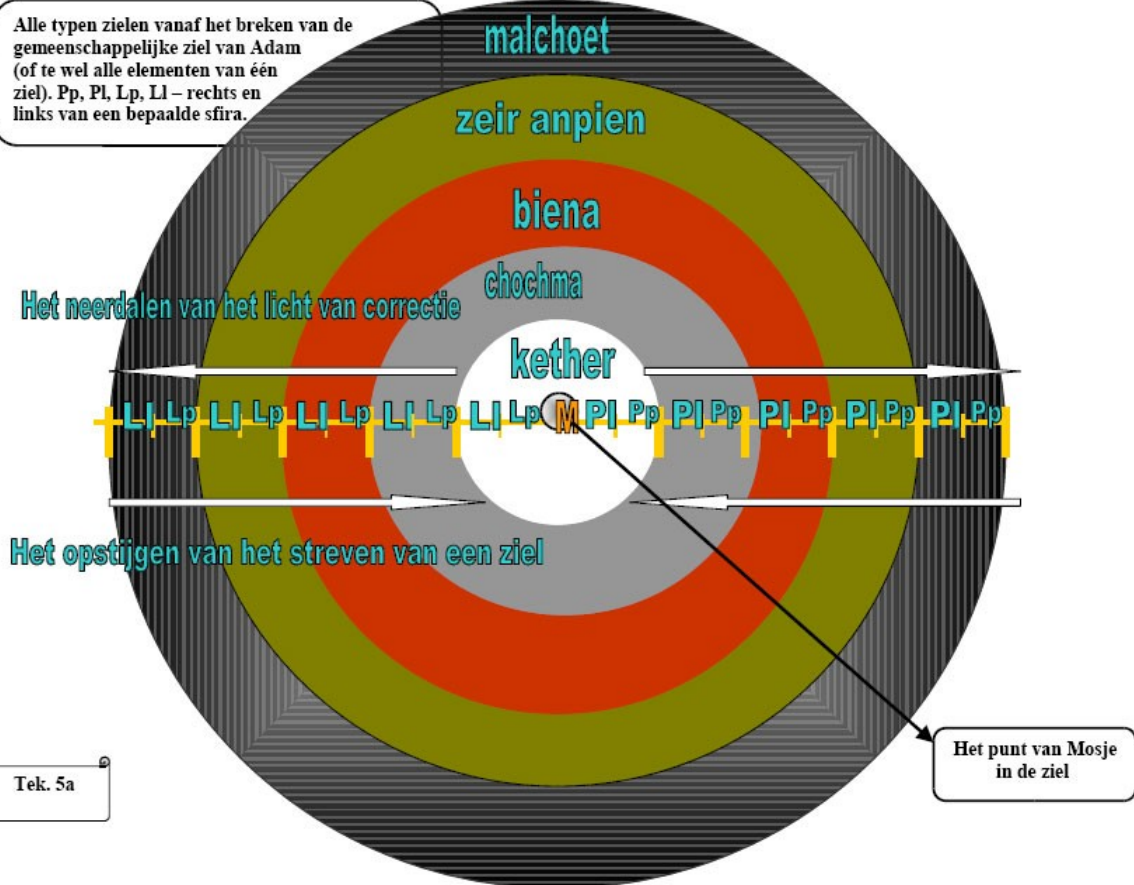
(2) *When he ascends by way of the steps of the spiritual uplifting.*

Without a Kli the light within the Torah can’t be comprehend. When we are speaking over the Torah meant is our observations, our awareness of the reality a person receives from the Torah. When a person works for oneself it is named ‘Lo Lishma’. When a person starts to correct himself he will gradual reach the condition of ‘Lishma’, for the Creator. If he doesn’t receive the Torah this year he hopes to receive her next year. As soon a person has reached wholeness meaning the correction ‘for the Creator’, he has nothing the do in this world, he has done all his correction to do everything with the intention ‘for the Creator’.

Now you may understand why there is every year the presentation of the Torah. This is a very special moment for ‘the wish from below’ – *hitaruta the letáta*. During this peticular moment the time, at present when the Torah was revealed, will be wake up again. Hence there is a stimulation from above to give at the lower so they can do the necessarily corrections to receive the Torah as it was then.

When a person goes via the path ‘for oneself’ to the path ‘for the Creator’ he goes the right way. There is hope for him he will become worthy to receive the Torah although he has to be aware always, to keep the aim in the eye so he won’t go another path because the body is the wish for to receive and this drags him all the time to his roots, to receive for oneself which is the opposite of ‘the Tree of Life. That’s why the Torah is for the body a ‘deadly poison’.

Alle typen zielen vanaf het breken van de
gemeenschappelijke ziel van Adam
(of te wel alle elementen van één
ziel). Pp, Pl, Lp, Ll – rechts en
links van een bepaalde sfira.

Tek. 5a

67. Withdraw yourself from the evil

סז. סור מרע

שמעתי אסרו חג סוכות תש"ג ירושלים

צריכים להזהר ב"סור מרע". לשמור את הד' בריתות.

א) ברית עינים, שהוא להזהר מהסתכלות בנשים. והאיסור מלהסתכל הוא לאו דוקא משום שיכול לבוא לידי הרהור. והראיה לזה הוא, שהרי האיסור חל גם על זקן בן מאה שנים. אלא הטעם האמיתי הוא, משום שזה נמשך משורש עליון מאד, שהזהירות הזו היא, שאם לא יהיה נזהר, יכול לבוא חס ושלום להסתכלות בהשכינה הקדושה. ודי למבין.

ב) ברית הלשון, היינו שיהיה נזהר באמת ושקר. שענין הברורים, שישנם כעת, לאחר חטא אדם הראשון, הוא ברור של אמת ושקר. מה שאם כן טרם חטא עץ הדעת, היה הברורים בענין של מר ומתוק. מה שאם כן כשהברור הוא באמת ושקר, הוא אחרת לגמרי. שיש לפעמים, שתחילתו מתוק וסופו מר. לכן יוצא, שיש מציאות של מר, אבל מכל מקום זהו אמת.

לכן צריכין להזהר, שלא לשנות בדיבורו, הגם שהוא חושב, שהוא משקר רק לחבירו. אבל צריכים לדעת, שהגוף הוא כמו מכונה, כפי שהיא רגילה ללכת, כך היא ממשכת ללכת. לכן, כשמרגילין אותה בשקר ורמאות, אז אי אפשר לו ללכת בדרך אחרת. ומשום זה האדם בינו לבין עצמו גם כן מוכרח ללכת בשקר וברמאות.

ולפי זה יוצא, שהאדם מוכרח לרמאות את עצמו, ובשום אופן אין הוא מסוגל לומר לעצמו את האמת, משום שאין הוא מוציא טעם מיוחד בהאמת.

ואפשר לומר, מי שחושב שמרמה את חברו, אינו אלא שמרמה להשם ית', משום שחוץ מגופו של האדם נמצא רק השם ית'. כי מעיקר הבריאה, שהאדם נקרא נברא, הוא רק בערך עצמו. שהקב"ה רוצה בכך, שהאדם ירגיש את עצמו למציאות נפרד הימנו ית'. אבל חוץ מזה, הכל הוא "מלא כל הארץ כבודו".

לכן כשמשקר לחבירו, הוא משקר להבורא ית'. וכשמצער לחבירו, הוא מצער את הקב"ה. לכן אם האדם רגיל לדבר אמת, זה יביא לו תועלת לגבי הקב"ה. היינו אם הבטיח משהו להקב"ה, אז הוא ישתדל לשמור את הבטחתו, משום שהוא לא רגיל לשנות בדיבורו. ועל ידי זה יזכה ל"ה' צלך". שאם האדם יקיים, מה שהוא אומר הוא עושה, גם הקב"ה יקיים כנגדו. "ברוך אומר ועושה".

ויש סימן בשמירת הלשון, שלא לדבר על כל שאפשר, משום שע"י דיבורו הוא מגלה את מצפונו לבו, ועל ידי זה יש אחיזה לחיצונים. מטעם, כי כל זמן שאין האדם נקי בתכלית, וכשהוא מגלה משהו מפנימיותו, אז יש כח לסטרא אחרא לקטרג למעלה ולהתלוצץ מעבודתו. ואומרת, איזה עבודה הוא נותן למעלה, הלא כל כוונתו בעבודה זו היא רק למטה.

ובזה יתורץ קושיא עצומה, הלא ידוע ש"מצוה גוררת מצוה", ולמה אנו רואים שהרבה פעמים שאדם בא לידי נפילה מעבודתו?

אלא כנ"ל, משום שהסטרא אחרא מסטנת ומקטרגת על עבודתו. ואח"כ היא יורדת ונוטלת את נשמתו. היינו, לאחר שכבר הסטינה למעלה, ואמרה שאין עבודתו נקיה, אלא שעובד בבחינת קבלה לעצמו, אז היא יורדת ונוטלת את נשמת חיים שלו, בזה שהיא שואלת להאדם: "מה עבודה הזאת?". לכן, אפילו שכבר זכה לאיזה הארה של נשמת חיים, הוא מאבד את זה חזרה.

והעצה לזה- "הצנע לכת". שהיא לא תדע מעבודתו, בסוד "מליבא לפומא לא גליא". שאז גם הס"א לא יכולה לדעת מעבודתו, משום שהיא לא יודעת, רק מה שמגלים על ידי דיבורים ומעשה, בזה היא יכולה להתאחז.

וצריכים לדעת, שעיקר יסורים ומכאובים באים על ידי המקטרגים. לכן עד כמה שאפשר, צריכים להזהר מלדבר. ויותר מזה צריכים לדעת, אפילו כשמדברים דבורי חול, גם כן מתגלה מצפוני לבו. וזה סוד "נפשי יוצאה בדברו". וזהו ברית הלשון, שצריכים להזהר. ועיקר השמירה צריך להיות בזמן עליה, כי בזמן הירידה קשה ללכת בדרגת ושמירת גדולות.

Remove yourself from the evil and maintain the four treaties (treaty – brit)

1 – ברית עינים – 'brit ejnaim', the treaty of the eyes. Be careful when you look at a woman (intellect – physical body). Don't think this prohibition is only for young man; it is for elderly too. Why? This stems from a very high root and the meaning of the warning is; when you look at women you wake up the wish to look at the Holy Shinah. (1)

(1) When this happens he can't annul himself for the Creator and reach the treaty with Him – agreement in quality. What is the common (mutual) between 'looking at women' and 'looking at the Holy Shinah? In both cases he wishes as well in the branch as in the root, the egoistic spreading of the light Chokmah (eyes). 'The treaty of eyes' is the analysis of thoughts, that there won't be a wish in the head – rosh, to enjoy oneself. This treaty is reflected in this world with the prohibition 'don't look at women', a prohibition to look at your own egoistic selfish longings. To look at is already a sin and it takes away a lot of strength.

2 – ברית הלשון – 'Brit lashon', the treaty of the tongue. Be careful for the analysis of 'truth – untruth', which became the most important after the sin of Adam while before the sin of Adam the analysis was in 'bitter – sweet'. These 2 analyses are completely different. At the start it can be sweet and at the end bitter, still the whole time it could have been the truth. Here we see the need of the language (tongue) for not to change (that we don't change the bitterness in a lie or the sweet not to see in the truth). Even when someone does act unfair with his friend you have to know the body is only a machine. (2)

(2) The treaty of the tongue'; the tongue pronounce words. Words consist of letters (otihot) – kelim, bodies of a partsuf (spiritual object). The light entering the body of a partsuf – the inner being – comes not from the eyes but from the mouth – pe. Qualitative it isn't the light Chokmah but steam – 'hevel' spreading oneself in the egoistic selfish kelim. 'The treaty of word' is the analysis of the wishes of the body (ChaGa'T NHJ'M). This treaty is practical reflected by the attention of the tongue, attention for the words a person pronounce, as a prohibition 'the evil tongue' – a huge sin taking the strength of a person away.

67. A. A bad habit

Stop bad habits and be watchful with the four treaties.

1 – The treaty of the eyes. This treaty is there to avoid the wish for to receive. Everything what could lead to pleasure or selfish receiving is a prohibition to see, to prevent disappointments. When we fight with this prohibition the process of struggling will deepen.

2 – The treaty of the tongue. This is a warning so we will be careful with what is truth and untruth. This analyzing appears after the fall of Adam haRishon (the First Being). Before him there was the surch for the bitter and the sweet. These two analysis don't look at another, e.g. in the reality there can be bitterness. Our body is as machinery. It works as it is made. A person who is used to cheat and to lie will do this again and again.

To distinguish truth of untruth there has to be fulfilling either to oneself or to all others notwithstanding the bitterness of the sweetness. A person betrays oneself in the lie. In a way we could say when you betray your friend you betray the Creator because only the Creator exists – *ejn od milwado* – there is no other than He. To be true brings you closer to the Creator. When he promises something to the Creator he keeps his word. The Creator will keep His promise considering you too. There is a principle; never be sincere so your heart won't be naked because if you do so you give he possibility at the Sitra Achra (the impure strength) to cleave at the deity.

Modesty is the perfect way out, the Sitra Achra don't get the chance to become aware of the work a person is doing, she will not know the truth and can't break the spiritual work. Within the person everything is aloud but he has to reveal his inner side in such a way he keeps the purity in the spiritual work. The nagging comes from the one who always complains. So avoid speaking evil even in your daily work because then too we lay our consciousness open, all the time it is aware of you're thinking and doing. We are the most valuable during the period of ascending because when we are falling it is difficult to follow the path of the great. During this period he has no control, the Sitra Achra already controls him.

Be careful with the eyes and the tongue so you can be truthful. Never walk with a lie, ban it out. Every being has to search for oneself what he feels in his heart for the Creator. May be he doesn't experience Him, may be He isn't relevant for him or He is a lie for him. He understands the truth is different but for now he can't experience. But remember; always speak in truth to others, to wake up the relevancy and the greatness of the Creator. He who looks to desirable things will search for it and through this he makes his time for correction longer. Do you now understand the prohibition 'don't look at women'? **(3)**

(3) *They are his left side – his egoistic desires.*

Hence, when a person suppress his feeling the Creator will send him more beautiful women **(4)** so his eyes can't avoid it, till there are so many beautiful women there is no way out **(5)** than to pray and ask for help at the Creator. When he shortens his wishes he accelerates the time for correction and the speed of the correction.

(4) *Because now he has the strength to resist a less beautiful woman.*

(5) Till the moment He sends him the most beautiful woman – the most deformed and most powerful side of his uncorrected wishes.

Never, and I mean never reduce your wish to look at women. You have to use this wish in another way; correct this wish after you have received masach to change the intention for ‘oneself’ to ‘for the Creator’. And please understand this in the right way. To squeeze your eyes has no point or you look when the woman is passing (6), you don’t achieve anything with this attitude as long your action is not in agreement with the goal.

(6) This is an action of the outer being.

When people squeeze their eyes ‘for the Creator’ he works with the wish to receive not for himself but for the Creator. The nature of the woman is the wish- and the seduce aspect so we can correct our self.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The cheating of oneself to conceal the truth because the <i>outer being</i> is not interested.	Make it a new habit to speak the truth in this way you can point yourself at your inner being.	It will bring you the true relevance considering the Creator.	And the Creator will show you His truth considering you.
To speak with everyone in honesty and lay your heart open. Through this you give the Sitra Achra the chance to cleave at the deity.	Follow the path of modesty so the Sitra Achra will know nothing about your work. When she doesn’t know the truth, she can’t destroy the spiritual. Avoid scandals. The awareness of the heart will be opened even when you are discussing common things. Always pay attention. The greatest danger is during the ascending because during the falling it is already heavy to follow the part of the great. But always speak with a true voice to wake in you and in others, the relevance and the greatness of the Creator.	To keep purity in the work.	To speed up the time of correction and to shorten the correction.

68. The connection between man and the sephirot

סח. קשר האדם אל הספירות

שמעתי י"ב אדר תש"ג

קודם החטא של אדם הראשון:

היה גופו מבינה דמלכות דמלכות דעשיה.

והיה לו נר"ן מבריא, ונר"ן מאצילות.

ואחר שחטא

נפל גופו לבחינת משכא דחויא, שהוא הקליפה דבחינה ד', המכונה עפרא דעולם הזה. ובתוכו מלוכש גוף הפנימי מקליפת נוגה, שהוא חציו טוב וחציו רע. וכל המעשים טובים, שהוא עושה, הוא רק עם גופו דנוגה. וע"י העסק בתורה ומצות, הוא מחזיר את גוף הזה, שיהיה כולו טוב. והגוף של משכא דחויא מתפרד ממנו.

ואז הוא זוכה לנר"ן דקדושה, לפי מעשיו.

קשר נר"ן של האדם אל הספירות.

עצם הנר"ן של האדם הוא מבחינת מלכות של ג' הספירות: בינה וזו"ן, שבכל עולם מאבי"ע.

ואם הוא זוכה לנר"ן דנפש, הוא מקבל מג' בחינות מלכות דבינה וזו"ן דעשיה.

ואם הוא זוכה לנר"ן דרוח, הוא מקבל מג' בחינות מלכות דבינה וזו"ן דיצירה.

ואם הוא זוכה לנר"ן דנשמה, הוא מקבל מג' בחינות מלכות דבינה וזו"ן דבריא.

ואם הוא זוכה לנר"ן דחיה, הוא מקבל מג' בחינות מלכות דבינה וזו"ן דאצילות.

וזהו מה שאמרו חז"ל, שאין אדם מחשב אלא מתוך הרהורי לבו, שכל הגוף נחשב לבחינת לב.

והגם שהאדם כלול מד' בחינות דצח"מ (דומם, צומח, חי, מדבר), אבל כולם נרשמים בהלב.

והיות שאחר החטא נפל גופו של אדם הראשון למשכא דחויא, שהוא הקליפה דבחינה ד',

המכונה "עפרא דעולם הזה". לכן כשהוא מחשב, כל מחשבותיו הם של לבו, היינו גופו מבחינת

משכא דחויא.

וכשהוא מתגבר על ידי התעסקותו בתורה ומצות, שזהו הסגולה היחידה, אם הוא מכוון בכדי

להשפיע נחת רוח ליוצרו, אז התו"מ מזככים את גופו. פירוש, שהמשכא דחויא מתפרד ממנו.

והפועל הקודם של תו"מ, הנקרא "קליפת נוגה", שהוא בחינת גוף הפנימי, שהיה מחצה טוב

ומחצה רע, נעשה עכשיו לכולו טוב, שענינו הוא, שבא עכשיו להשתוות הצורה.

ואז זוכה לנר"ן דקדושה, לפי מעשיו. היינו בתחילה הוא משיג נר"ן דנפש מעולם העשיה.

ואח"כ, כשהוא מברר את כל הבחינות ששיכים לעולם העשיה, אז הוא זוכה לנר"ן דרוח דעולם

היצירה. עד שמשיג נר"ן דחיה דאצילות. היינו שבכל פעם נעשה לו בנין אחר בליבו. זאת אומרת,

במקום שהיה לו מקודם גוף פנימי מקליפת נוגה, שהיה חציה טוב וחציה רע, נעשה עכשיו הגוף

הזה, על ידי הזיכוך שקבל מתורה ומצות, לבחינת שכולו טוב.

נמצא לפי זה, כי בזמן שהיה לו גוף מבחינת משכא דחויא, היה מוכרח לחשוב ולהשכיל

מושכלות רק מתוך הרהורי לבו. שפירוש, כל מחשבותיו היו רק איך למלאות הרצונות, מה

שהקליפה מחייבת אותו, ולא היה לו שום עצה לחשוב מחשבות ולכוון כוונת, רק מה שנתיישב על

לבו. והלב שלו היה אז בחינת משכא דחויא, שהוא הקליפה הגרוע ביותר.

לכן יוצא שכמו כן, בזמן שזוכה על ידי התעסקותו בתו"מ אפילו שלא לשמה, אלא שהוא דורש

ומבקש מה', שהשם ית' יעזור לו על ידי התעסקות בתו"מ בבחינת "כל אשר בידך ובכחך לעשות

עשה", ומצפה לרחמי שמים, שה' יעזור לו להגיע על ידי זה לשמה, שכל השכר מה שהוא דורש

מה' עבור עבודתו, שיזכה לעשות בעמ"נ להשפיע נחת רוח ליוצרו. כמו שאמרו חז"ל "המאור שבה

מחזירו למוטב".

אז מזדכך הגוף דמשכא דחויא, היינו כנ"ל, שנפרד ממנו הגוף הזה וזוכה לבנין אחר לגמרי, דהיינו לבנין דנפש דעשיה. וכמו כן הוא מוסיף והולך, עד שמשגי בנין מנפש ורוח דבינה וז"א ומלכות דאצילות. וגם אז אין לו שום ברירה לחשוב מחשבות אחרות, אלא לפי מה שהבנין דקדושה מחייבת אותו. היינו שאין לו מקום לחשוב מחשבות נגד הבנין שלו, אלא הוא מוכרח לחשוב ולעשות מעשים רק על הכוונה להשפיע נחת רוח ליוצרו, כפי שהבנין שלו דקדושה מחייבת אותו.

היוצא מכל הנ"ל, שאין בידי אדם לתקן את המחשבה, אלא רק הלב יש לכוון, שלבו יהיה ישר לשם השם ית'. ואז ממילא כל מחשבותיו יהיו רק להשפיע נחת רוח ליוצרו. וכשמתקן את לבו, שיהיה לב ורצון דקדושה, אז הלב הוא הכלי להשרות בו אור עליון. וכשהאור עליון מאיר בתוך הלב, אז הלב מתחזק. ובכל פעם הוא מוסיף והולך.

וזה נוכל לבאר מאמר חז"ל "וגדול התלמוד, שמביא לידי מעשה". שפירוש, שע"י אור התורה הוא בא לידי מעשה, שהמאור שבה מחזירו למוטב. וזה נקרא בבחינת מעשה. זאת אומרת, שהאור התורה עושה לו בנין חדש בהלב. וזהו כנ"ל, שהגוף הקודם, שבא לו ממשכא דחויא, נפרד ממנו, וזוכה לגוף קדוש. שהגוף הפנימי, הנקרא קליפת נוגה, שהיה חציו טוב וחציו רע, נעשה כולו טוב. ובו שורה עכשיו הנר"ן, מה שהוא משיג ע"י מעשיו, במה שהוא מוסיף והולך.

ומטרם שזכה לבנין חדש, אף על פי שהוא משתדל לזכך את לבו, מכל מקום הלב בעינה עומדת. ואז נבחן, שהוא בבחינת "עושי דברו". אבל צריכים לדעת, שהתחלת העבודה מתחלת דוקא בבחינת עושי דברו. אבל אין זה שלימות, משום שאין הוא יכול לטהר את מחשבותיו במצב הזה, כי אינו יכול להנצל מהרהורי עבירה, מטעם שלבו הוא מגוף של קליפה, ואין אדם חושב אלא מתוך הרהורי לבו, כנ"ל.

אלא רק המאור שבה מחזירו למוטב. שאז הגוף החוצץ מתפרד ממנו. והגוף הפנימי, שהוא קליפת נוגה, שהיה חציו רע, נעשה לכולו טוב. ואז נמצא, שהתורה מביאו לידי מעשה, שהוא ע"י עשייתו בנין חדש. וזה נקרא מעשה.

Before the fall of man the body (wishes) of Adam was formed out or defined through Binah and Malchut the Malchut from the world Assiah, it was filled with the light of NaRa'N of the world Briah and NaRa'N of the world Atzilut. **After the fall of man** the body (wishes) of Adam fell in 'mishcha the chivieha', klipa the Bchinah dalet, afar (dust, wishes of this world) (1)

(1) *The outer being.*

Within this body (egoistic wishes) we can find the inner body (spiritual wishes) of the 'klipa noga' and this consists of half good wishes and half bad wishes. In a way this are neutral wishes they can be used either for the spiritual or for the egoistic body. All the good deeds the human being does stem from the body of 'klipa noga'. (2)

(2) *Within the outer being we see an inner part of the outer being (klipat noga) and this cleaves to the real inner being (tsura)*

When a person occupied his self with the Torah and the prescriptions (Kabbalah) for to reach the goal to come in merging with the Creator, he redeems slowly his body noga (neutral wishes) back to the complete good conditions by using it for the Creator (3) while the body of 'mishcha the chiviah' (his egoistic, uncorrected wishes) leaves him (4). Because of his efforts to redeem his egoism he becomes worthy of the light NaRa'N (Nefesh, roach and Neshamah).

(3) Then he cleaves at the inner being.

(4) He separates the corrected wishes from his outer being. He proceed the act of 'havdalah.'

The connection between the lights NaRaNCha"J of man and the sephirot:

The light of NaRa'N of man comes from Malchut from the 3 sephirot: Binah, Z"A and Malchut from each of the worlds ABiJ"A:

First – when he becomes worthy of NaRa'N of the light **Nefesh** he receives this light out of 3 malchut namely: malchut the Binah, malchut the Z"A and malchut the malchut of the world **Asiah**.

Second – when he becomes worthy of NaRa'N of the light **roach** he receives this light out of 3 malchut namely: malchut the Binah, malchut the Z"A and malchut the malchut of the world **Yetzirah**.

Third – when he becomes worthy of NaRa'N of the light **Neshamah** he receives this light out of 3 malchut namely: malchut the Binah, malchut the Z"A and malchut the malchut of the world **Briah**.

Fourth – when he becomes worthy of NaRa'N of the light Chaya he receives this light out of 3 malchut namely: malchut the Binah, malchut the Z"A and malchut the malchut of the world **Atzilut**.

The doubt from human beings comes from his heart. The whole body is seen as the heart. There are 4 characteristics wishes in man: the lifeless, vegetable, animal and human wishes. All of them belong to 'the heart' of a human being. **(5)**

(5) The whole correction belongs to the body (Zo'N) and not at the higher partsufim.

Because of the fall of man the body of Adam fell in '*mishcha the chiviah*' or klipa or bchina dalet or in other words 'the dust of the world'. When a human being makes a decision or when he thinks, his thoughts are coming from his heart, from '*mishcha the chiviah*'. By learning of the Torah, the prescriptions or through the study of Kabbalah and by his working at himself he purifies himself and the *mishcha the chiviah* leaves him. **(6)**

(6) From that moment he can associate himself completely with the body of his inner being because all his thoughts comes from rosh (head) where is no klipa.

The klipa noga was till that moment half good and half bad, the inner body **(7)** was pushing him to the Torah and the Prescriptions and now it has become completely good. Now he achieves the likeness with the Creator and becomes worthy of the light NaRa'N accordingly his acts. First he has NaRa'N from the light Nefesh from the world Asiah. Then, when he had corrected all the wishes of the world Assiah he receives the light roach from the world Yetzirah etc. till he reaches the light of Chaya from the world Atzilut.

(7) From his outer being.

Again and again new constructions rise from the heart of the human being. At the place where was before the inner body of klipa noga – half good – half bad, there exists a new clear body (wishes), purified by the Torah and the Prescriptions. The Torah is the outcome of the light. The Prescriptions are the efforts against all the obstructions.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The thinking of your not corrected being and the decisions coming from your heart: from the outer body of the outer being, 'ishcha the chiviah'.	To live according the Torah and the Prescriptions, the study of Kabbalah and the spiritual work at your self.	The purifying of the body (wishes) and 'mishcha the chiviah' leaves him.	To become worthy in your act the similarity with the Creator and the light NaRa'N. First the wishes of Asiah, then Yetzirah etc. till the light of Chaya from the world Atzilut.

69. The correction of the whole world

ס.ט. מקודם יהיה תיקון העולם

שמעתי סיון תש"ג

אמר, שמקודם יהיה תיקון העולם, ואח"כ יהיה הגאולה השלימה, שהוא סוד ביאת המשיח, שהוא סוד "והיו עיניך רואות את מוריד" וכו', "ומלאה הארץ דעה". שזה ענין מה שכתב, שמקודם יתוקן פנימית העולמות ואח"כ חיצוניות העולמות. אבל צריכים לדעת, שחיצוניות העולמות, שיתקנו, זהו מדרגה יותר גדולה מתיקון הפנימיות.

וישראל, שורשן מפנימיות העולמות, שזה סוד "כי אתם המעטים מכל העמים". אלא שעל ידי זה שמתקנים את הפנימיות, אז יתוקן גם החיצוניות. רק חלקים קטנים, וכל פעם ופעם מתוקני החיצוניות יתוקן (עד שפרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון), עד שיתוקן את כל החיצוניות.

ועיקר הבנה בין פנימיות לחיצוניות, הוא על דרך כשאדם עושה איזה מצוה, אז לא כל האברים מסכימים לזה. וזה דומה כאדם היושב בתענית, שאז אומרים, שרק הפנימיות שלו הסכים על התענית, אבל החיצוניות שלו יש לו אי נעימות מהתענית, שהגוף הוא תמיד בהתנגדות להנשמה. שרק בערך הנשמה יש להבחין בין ישראל לאומות העולם. אבל בערך הגוף הם שוים, שגם הגוף של ישראל דואג רק לתועלת עצמו.

לכן, כשיתקנו הפרטים בדרך כלל ישראל, ממילא יתוקנו כללות העולם. נמצא, בשיעור שאנו מתקנים את עצמנו, בשיעור הזה יתוקן אומות העולם. וזה סוד מה שאמרו חז"ל: "זכה, מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות". ולא אמרו: "מכריע את כלל ישראל", אלא כי "ואת העולם כולו לכף זכות". היינו כנ"ל, שהפנימיות יתקן את החיצוניות.

First you receive the correction of the world, then the complete liberation (*ge'ulah shilemah*) or the coming of the Messiah, this is the condition of 'and your eyes will see the Reign' (ruler) מוריד 'And the earth will be full of knowledge of the Creator' דעה. ומלאה הארץ דעה. Everything will be in agreement with the law, the first part of the inner part of the worlds are corrected and afterwards the outer part since the outer part is a higher step. (1)

(1) In the corrected condition. The greater the corrected condition avihut will be, the higher it ascends. This is also because the or makif is greater than or pnimi.

Jisrael belongs to the inner part of the worlds. As we have said: 'and thou are the smallest of all nations'. (2) After the correction of the inner part the outer part will be corrected in small steps. Over and over again the outer part will be corrected. And all the parts will be collected till the outer part is completely corrected. (3)

(2) Through the small avihut (the thickness of the wish). The inner part of the human being is much smaller than the outer part.

(3) As in the worlds M'A and Bo"N. M'A hachadash with a small avihut corrects in small steps the former world Bo"N which is a product of Sa'G that has a larger avihut. That's why M'A hachadash is the inner part considering the uncorrected Bo"N. When the outer part of Bo"N is corrected it becomes the inner part, a higher step considering M'A hachadash. And this is the condition of the complete liberation – ge'ula shlemah.

We can understand the actions between the inner and the outer part only when we live according the prescriptions. For example when the inner part wants to fast the outer part sufferings. The body always is in contradiction with the soul. They are not on speaking terms with each other. (4)

(4) The fasting is a correction method above the wishes of the outer being. The inner being doesn't use the wishes of the outer wishes till he can resist the strengths coming from above. In this condition he receives the attitude 'for the giving'.

It is in the soul we can see the difference between Jisrael and the nations of the world. In the body (5) they are identical because the body of Jisrael wants to take care only for her self.

(5) In the wishes of the outer being.

The more Jisrael corrects herself; the nation of the world will be corrected too. As the great wise men said: "when he becomes worthy, not only corrects and justify himself but also the whole world". It is not written 'correctets and justify Jisrael' but 'the whole world', because the inner part corrects the outer part.

70. A rule: there is no violence in the spiritual

ע. ביד חזקה ובחימה שפוכה

שמעתי כ"ה סיון תש"ג

להבין מה שכתוב "ביד חזקה ובחימה שפוכה אמלוך עליכם". ויש להבין, הלא יש כלל, אין כפיה ברוחניות, על דרך "לא אותי קראת יעקב, כי יגעת בי ישראל". וידוע הפירוש של המגיד מדובנא ז"ל. אם כן מהו הפירוש "ביד חזקה ובחימה שפוכה אמלוך עליכם?".

אמר, כי צריכים לדעת, כי מי שרוצה לכנס בעבודת ה', בכדי להדבק בו באמת ולהכנס בהיכל המלך, אז לא נותנים להכנס כל אחד ואחד. אלא בודקין אותו, אם אין לו רצון אחר, אלא רצון של דביקות. אותו נותנים להכנס.

ואיך בודקין את האדם, אם אין לו אלא רצון אחד? זהו שנותנים להאדם הפרעות, היינו שולחים לו מחשבות זרות ושליחים זרים, בכדי להפריע לו, שיעזוב את דרך זה וילך בדרך כל הארץ.

ואם האדם מתגבר על כל הקשיים, ופורץ כל הגדרים, שעושים לו מחסומים, ועם דברים קטנים לא יכולים לדחותו, אז הקב"ה שולח לו קליפות ומרכבות גדולות, שיטעו את האדם מלהכנס להדבק רק בה' ולא בדבר אחר. וזה נקרא "ביד חזקה הקב"ה דוחה אותו". כי אם הקב"ה לא יגלה יד חזקה, קשה לדחות אותו, משום שיש לו רצון גדול להדבק רק בה', ולא בדברים אחרים.

אבל במי שאין לו כל כך רצון חזק, כשהשם ית' רוצה לדחותו, בדבר קל הוא מדחה אותו, כשנותן לו תאוה גדולה לגשמיות. כבר הוא עוזב את כל עבודת הקודש. לא צריכים לדחותו ביד חזקה.

מה שאם כן כשהאדם מתגבר על הקושיים וההפרעות, אז לא בקלות יכולים לדחות אותו, אלא ביד חזקה. ואם האדם מתגבר גם על היד חזקה, ובשום אופן לא רוצה לזוז ממקום הקדושה, ורוצה דוקא להדבק בו ית' באמת, ורואה שדוחים אותו, אז האדם אומר, ש"חימה שפוכה עליו", אחרת היו נותנים לו להכנס, אלא ש"חימה שפוכה עליו" מצד ה', לכן לא נותנים לו להכנס להיכל המלך ולהדבק בו ית'.

נמצא, שמטרת שהאדם לא רוצה לזוז ממקומו, אלא הוא מתפרץ ורוצה להכנס, לא שייך לומר שמרגיש, ש"חימה שפוכה שורה עליו". אלא אחרי כל הדחיות, שדוחים אותו, והוא לא זז ממקומו, היינו שכבר נגלה עליו את היד חזקה וחימה שפוכה, אז יקויים "אמלוך עליכם". כי רק ע"י התפרצות והתאמצות גדולה, מתגלה אליו את המלכות שמים, וזוכה להכנס פנימה בהיכל המלך.

What means: "with a tough hand and in tempestuousness I will rule over you"? There is no violence in the spiritual we have said. Baal HaSulam says: "not everyone who wants to work for the Creator receive the possibility at once to merge with Him and to enters His palace. At beforehand he will be controlled if there are other wishes." How does a persons be controlled? He sends the person al kind of hindrances, strange thoughts and al kinds of envoys will be send to him to hinder him and to lead him from the true road to a sideway (1) where the majority is walking.

(1) If a person is on the true road of the inner spiritual work, He is sending him hindrances, strange thoughts and all kinds of envoys. These are quite different structural hinders than for the progression and grow of the cultural 'upper class' of the majority which the Creator protects and substitutes. This 'upper class' was building in former time by his outer being and the company around him.

When a person can handle all these difficulties he destroys them. When a small hindrance hinders not enough a bigger one will be sent to him, a larger klipot which will convince him to dive in the spiritual so there will be only one wish, to merge with the Creator. This is named ‘with tough hand the Creator brings him to the sideway.’ Should the Creator not be severe it would be heavy for the person to change him from his mind to merge with the Creator because his wish is very large. For the Creator it is easier to bring people to the sideway who have large material wishes. Then He doesn’t need a strong hand.

The idea ‘strong hand and in tempestuousness’ means the Creator let the person not become near in the spiritual but diverse. He persuades him to do otherwise. He gives him the free choice, to come near or to remove oneself from the Creator. In this way you most interpreted the law “there is no violence in the spiritual’. No one drags us with violence to the spiritual but diversified; He attempts the one who have a big wish to choose otherwise. And the weak receive the desire to animal pleasure in a way that they let lose the spiritual. When a person can handle these difficulties and hindrances it is not easy for Him to change his mind, than you need a severe hand.

When a person tries harder to become one with the Creator it seems the Creator does use more violence. But the Creator is only hard minded with them who have a huge wish and are determined. Only to them He shows the entrance of His palace. **(2)** First he pushes away a person through physical suffering and the problems of the world. When a person can handle this ‘free choice’ of suffering He gives him more severe spiritual hindrances. The difficulty is slowly built up, you can compare this with a child that learns to walk and gradual he learns to overcome the difficulties.

In a way he receives a kind of suffering he can handle. Once connected with the Creator there is no suffering anymore. He is glad when he experience one because now he knows every rejections makes in him the wish bigger to merge with the Creator. The Creator wishes man will starts to feel and to understand so he will know that without Him, without His strengths, without His presence man can’t do anything. The aim of the Creator is to teach the human being to become equal in quality with Him.

***(2)** From the beginning to the end of this article the Rabbi points in the most general and full form the principle and the sequence of stadium in the spiritual work, to the outcome of the merging with the Creator.*

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
When there is a small wish to correct oneself the Creator needs only a weak hindrance to reject him, He doesn’t need a strong hand and the person leaves the spiritual work.	First he has to overcome the weak and later the more heavy hindrances without leaving the wish to become one with the Creator.	Accepts in cheerfulness the severe Hand of the Creator. Only through great efforts the power of the Creator will be revealed to him.	To become worthy to enter His Palace, to enter in the spiritual and to merge with the Creator.

71. In darkness CRY

עא. במסתרים תבכה נפשי

שמעתי כ"ה סיון תש"ג

"במסתרים תבכה נפשי, מפני גאווה, מפני גאותן של ישראל". ומקשה: "והאיכא בכיה קמיה קוב"ה, והלא "עוז וחדוה במקומו"? וצריך להבין ענין בכיה למעלה. שענין בכיה הוא במקום, שאינו יכול לעזור לו בעצמו, אז בוכים, שהשני יעזור לו. וענין "במסתרים" פירושו ההסתרות. והסתירות, שמתגלה בעולם. וזה פירוש "במסתרים תבכה נפשי": כי "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". ועל זה אמרו חז"ל: "בבתי גואי יש בכיה". שפירוש, שבזמן שהאור מופיע רק בפנימיות ואין גלוי אור לחוץ, משום שחסר כלים לתחתונים, שיוכלו לקבל, אז יש בכיה. מה שאם כן בבתי בראי, כשהאור יכול להתגלות לחוץ, כשנגלה להתחתונים התפשטות השפע למטה, אז "עוז וחדוה במקומו", רואים הכל. מה שאם כן כשאנו יכול להשפיע לתחתונים, זה נקרא בכיה, משום שצריך לכלים דתחתונים.

'In darkness cry my soul because I am a pride person.' The darkness comes as a consequence of the audacity of Jisrael (1). But it is said about the Creator: "strength and pride are in Him", so what is the meaning of 'cry' in the spiritual?

(1) Pride and audacity comes from the outer being. He cries because 'the light fills only the inner part of a kli and isn't revealed to the outside'. This is possible when there is no kli in the outer being to receive the light. The outer being is filled with selfishness and he can't annul for the Creator, to create in him a space of emptiness wherein the 'shefa' can be spread. If so he would observe the strength and the peace and the crying would stop.

There is a crying when there is no possibility to help him and he hopes someone will help him (2). 'In darkness' means the opposite, in concealment, in lack of understanding, the confusion he is exposed to.

(2) The outer being counts at help from the outside. He hasn't any hope in the Creator nor believes in Him. Only when there is full disappointment he will follow the path of the inner being and relies complete on the Source of Life and starts to wish He would help him.

This is the meaning of 'in darkness cry' my soul'. Everything is in the hand of the Creator accepts the awe for the Creator. It is said: "you can find the crying in the house of the deceased". As long the light only fills the outer part of the kli it won't be revealed to the outside because there is no kli that can receive. Then there is the crying. **While 'in the house of enjoyment'** when the light shines at the outside and at the lower, there is strength and pride in Him visible. When there is no possibility to give at the lower it is named 'crying'. We need a lower kli.

72. Security is a clothing of the light

עב. הבטחון הוא הלבוש להאור

שמעתי י' ניסן תש"ז

הבטחון הוא הלבוש להאור, הנקרא חיים. כי יש כלל "אין אור בלי כלי". נמצא, שהאור, הנקרא אור החיים, אינו יכול להתלבש, אלא שמוכרח להתלבש באיזה כלי. והכלי, שאור החיים מלובש, נקרא בדרך כלל "בטחון". שפירושו, על כל דבר קשה, הוא רואה שבידו לעשות.

נמצא, שהאור ניכר ומורגש בהכלי של בטחון. ומשום זה מודדים את החיים שלו, בשיעור שמדת הבטחון, מתגלה שם. כי הבטחון שיש בו, בזה הוא יכול למדוד שיעור גדלות החיים שבו. ומשום זה האדם יכול לראות בעצמו, שכל זמן שהוא נמצא בהרמת החיים, הבטחון מאיר לו על כל דבר ודבר, ואינו רואה שום דבר, שיכול להפריע לו על מה שהוא רוצה. וזהו מטעם, שאור החיים, שהוא כח מלמעלה, מאיר לו. שיש בידו לעשות בכוחות על אנושיים, היות שהאור העליון אינו מוגבל, כמו כוחות גשמיים.

מה שאם כן כשהאור החיים מסתלק ממנו, שזה נקרא שירד מרמת החיים שהיה לו, אז הוא נעשה לחכם וחוקר. ועל כל דבר הוא מתחיל לחשוב את הכדאיות שלו, אם כן כדאי לעשות את הדבר או לו. ונעשה מתון, ולא תוסס ובווער, כמו מטרם שהתחיל לרדת מרמת חיים שלו.

אבל אדם, אין לו שכל שיגיד, שכל החכמה והפקחות שזכה עכשיו לחשוב על כל דבר, הוא מטעם שנאבד לו רוח החיים, ממה שהיה לו אז. אלא הוא חושב, שעכשיו הוא נעשה פיקח. ולא כמו שהיה מטרם שנאבד לו אור החיים. אלא אז הוא היה פזיז, על דרך "עמא פזיזה".

אמנם הוא צריך לדעת, את כל החכמה שהשיג עכשיו, היא באה לו מחמת שנאבד לו רוח החיים, מה שהיה לו מקודם. שאור החיים מה שהקב"ה נתן לו אז, הוא היה המודד לכל המעשים. אבל עכשיו, שהוא בזמן הירידה, לכן יש עכשיו כח להסטרא אחרא לבוא אליו, עם כל הטענות הצודקות שלהם.

והעצה לזה, שהאדם צריך לומר: "עכשיו אני לא יכול לדבר עם הגוף שלו ולהתוכח עמו". אלא שיגיד: "עכשיו אני מת, ואני מצפה לתחית המתים".

ויתחיל לעבוד למעלה מהדעת, היינו שיגיד להגוף שלו: "כל מה שאתה טוען, אתה צודק, ולפי השכל אין לי מה לענות לך, אבל אני מקוה, שאני מתחיל לעבוד מחדש, ועכשיו אני מקבל עלי תו"מ, ועכשיו אני נעשה גר, וחז"ל אמרו "גר שנתגייר כקטן שנולד דמי", ועכשיו אני מצפה לישועת ה', ובטח הוא יעזור לי, ואני שוב אכנס לדרך הקדושה. וכשיהיה לי כח דקדושה, אז יהיה לי מה לענות לך. אבל בינתיים אני מוכרח לילך למעלה מהדעת, כי עדיין חסר לי דעת דקדושה. אם כן, אתה יכול לנצח עם השכל שלך. ועלי, אין לי מה לעשות, אלא להאמין באמונת חכמים, שאמרו, שאני צריך לקיים תו"מ באמונה למעלה מהדעת. ובטח עלי להאמין, שבכח האמונה נזכה לסיוע מן השמים, כמו שאמרו חז"ל "הבא לטהר מסייעין אותו".

Safety בטחון (*bitachon*) is a clothing of the light named 'life'. There is no light outside the kli. The light of life can only shine after having filled a kli or a wish. The kli filled with light is named 'safety'. (1) This means, he notice he can perform each heavy act or deed. The light of safety fills the wish. The measure of life depends of the measure of awareness of this safety, the measure of light shining in the kli. The safety within the person defines the measure of life within him.

(1) 'Soul' is the enclosing of the light within the kli of an inner being.

At the moment a person becomes aware of the life within him, safety is in every act and he doesn't see there is something to help him to achieve the wish. The reason for this is the light of life; the strength from above shines upon him and gives him the higher strengths. These are the 'superhuman' strengths because the high light is unlimited in all his possibilities.

However, when this light of life disappears from the person **(2)**, what is a loss of strength of life he becomes a clever person and a philosopher. He evaluates every deed. Is it worth to do so? He becomes careful and economical instead of full of life and exuberant just as in former days, before he descended from his high level of life.

(2) When he loses the faith in the Creator and only observes his outer being, he cuts himself off from his roots, from his inner being that is connected with the Creator. This will be experienced as a loss of life strength. Philosophy makes the connection between the person and the source of his life with his roots, loser. It makes him a clever person. Every religion makes him sleepy, unconsciousness and stupid. Only Kabbalah makes the connection with the Source of Life stronger.

A person hasn't the intellect to see his clever redemption makes him separate from the light of life. He thinks he has become cleverer than before the loss of light of life, when he wasn't full of life and alert. All the wisdom he has now is there because the light of life is lost. The light of life given by the Creator was a measuring for all his deeds. While, in this stadium of fallen, there are unclean, selfish strengths making him to believe they are honest. The best advice in such a case is to say to yourself: "I can't talk with my body because I am dead. I am waiting for the uplifting of this body".

But for the moment I start to work 'beyond reason'. I tell to my body what is very demanding complains a lot and accuses me, it is right and with my intellect I have no answer. I hope I can start anew. Only now I accept the heavy burden of the Torah and the Prescriptions over myself namely the spiritual work with the intention 'for the Creator'. Through this I like on a *ger* – proselit. It is said over a *ger*: 'a *ger* looks as a just born child'. I aspect from the Creator who is my savior (of my selfishness), He will help me and let me return to the right path leading to Him.

As soon I have new spiritual strengths I shall have the answer. But for now I have to go beyond knowledge and reason, because I am lacking the deity what means 'for the Creator, the giving'. There is no other way than to believe the wise men said: 'fulfill the Torah and the Prescriptions (the correction by way of giving) by going beyond reason and believe the strength of faith (strength of Binah, the giving) I will become worthy as it is said: "he who comes to purify will be purified."

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The disappearing light of life that will be experienced as a loss of life strength. He becomes a clever person and a philosopher. He evaluates every action if it is worthwhile. He becomes economic and is careful instead of full of life and cheerful just as in former days when he was descending from his strong life level.	You have to say to yourself: “I can’t talk with mine body because I am dead. I wait for the uplifting of this dead body, for now I start to work with ‘beyond reason’. I say to the body you are right in everything you are demanding, complaining and accusationing. There is nothing to say with mine intellect. I hope I can start anew, now I accept the burden of the Torah and the Prescriptions for myself; I start working with the spiritual intention ‘for the Creator’. I aspect He will save me form mine egoism, I am certain he will lead me back to the right path. And when I have again the spiritual strengths I shall now know to answer.	To go beyond knowledge and reason because he has a lack at the ‘holy spirit’ – for the sake of the Creator.	The returning to the right path leading to the Creator.

76. Add a little salt at the sacrifice

עו. על כל קרבנך תקריב מלח

שמעתי ל' שבט בסעודת גמר כריכת חלק שש, טבריא.

"על כל קרבנך תקריב מלח", שפירושו "ברית מלח". שענין ברית הוא כנגד השכל. כי מדרך העולם הוא, כי כששני אנשים עושים טובות אחד להשני, בטח בזמן שאהבה פועלת בין שניהם, לא צריכים אז לכריתת ברית. אבל יחד אנו רואים, שדוקא בזמן שהאהבה פועלת, אז מדרך העולם הוא לעשות כריתת ברית. אז הוא אמר, שהכריתת ברית, שעושים, הוא על לאחר זמן. פירוש הדבר, שעושים עכשיו הסכם, באם שיבוא אח"כ מצב, שכל אחד מהם יחשוב, שאין לבו של כל אחד שלם לחבירו, ואם יש להם הסכם, אז ההסכם הזה מחייב אותם לזכור את הכריתת ברית שעשו ביניהם, בכדי להמשיך גם במצב הזה את האהבה הישנה. וזה פירוש "על כל קרבנך תקריב מלח", היינו, שכל קרבות בעבודת השם ית' צריך להיות על "ברית מלך".

It is written in the Torah: על כל קרבנך תקריב מלח "add a little salt at the sacrifices for Me". What does this mean 'the Treaty of the salt'? It looks illogical. When two people are good for each other, between them is friendship and love, is it necessary to have an agreement or treaty? It is just in this time (1) we see people make an agreement and treaties. It is not for this moment but for the future. If in the future the connection get worse these treaties brings them in memory the love and friendship was forever.

(1) Here we see the ascending of Ma'N and the descending of the Ma'D.

This means: "add salt at all the sacrifices for Me." All the efforts and sacrifices for the Creator should be closed with the words "the treaty of the salt". (2)

(2) Salt persevere decay. In this way too all the efforts and sacrifices in the work has to be for the Creator. It is needed for to persevere 'the treaty of the salt'. When we add salt to the meat it leads to run down of the blood and purifies the meat whereby the meat is fit to eat. It is the same with our intention; to give (sacrifice) purifies the body (wishes). We can only become one with the Creator in equality of quality.

77. The soul teaches man

עז. נשמת אדם תלמדנו

שמעתי ח' אלול תש"ז

"נשמת אדם תלמדנו".

ידוע שכל התורה נלמד בעיקר לצרכי הנשמה, היינו לאותם שכבר זכו לבחינת נשמה. ומכל מקום הם צריכים להשתוקק ולחפש לדברי תורה של משיגים אחרים, בכדי שילמדו מהם דרכים חדשים, מה שהקודמים המציאו מחידושי תורותיהם. ועל ידי זה יהיה בנקל, שגם הם יוכלו ללכת בהמדרגות עליונות, היינו שהם ילכו מדרגה לדרגה על ידם.

אבל יש בחינת תורה שאסור לגלות, מטעם שכל נשמה ונשמה צריכה בעצמה לעשות את הבירור, ולא שמי שהוא יברר בשבילו. לכן מטרם שהם בעצמם עשו את הבירור, אסור לגלות להם את הדברי תורה.

ולכן נוהגים הגדולים להסתיר הרבה דברים מטעם הנ"ל. וחוזן מחלק הזה, יש תועלת גדול להנשמות, על ידי מה שמקבלים מחידושי תורה של אחרים. ו"נשמת אדם תלמדנו", איך ומה לקבל ולהיות נעזר מחידושי תורה של אחרים, ומה שהוא בעצמו צריך לחדש.

A person studies the Torah only for the need of his soul. It is for them who have reached the soul already. (1) Now they most strive and look for what other souls revealed in the Torah: the new roads (for them) presented by old cabbalists in the Torah. Through this way students can ascend by way of the higher steps of comprehension. (2)

(1) *Their inner being.*

(2) *Every soul understands the resemblance with her high root. There are souls of the type of Keter, Chokmah etc. the soul can be from the right, left or from the center. There are 10 sorts of souls of the type of left where the intellect controls the heart and there are 10 sorts of souls of the type of the right where the heart controls the intellect. We have to learn from them who have learned as well from the right and the left side and so reached the center.*

Every soul has the obligation to make independent a choice, to analyze and to correct. It was forbidden to reveal the Torah to them who hadn't accomplished their work. That's why great cabbalist hides their comprehensions. It is worthwhile for souls to learn and to receive the comprehensions of other great cabbalists. The soul learns the person how and what to receive and to use this as help with the revealing written by other cabbalists but also the revealing part in them.

78. The Torah, the Creator and Jisrael are one

עת. אורייתא וקב"ה וישראל חד הוא

שמעתי סיון תש"ג

"אורייתא וקב"ה וישראל חד הוא".

לכן כשהאדם לומד תורה, הוא צריך ללמוד לשמה. שפירושו, שלומד על הכוונה, שהתורה ילמוד את האדם. היינו כשם התורה, שפירושו מורה. וכיון ש"אורייתא וישראל וקב"ה חד הוא", לכן התורה לומד את האדם את דרכי הקב"ה, איך שהוא מלובש בהתורה.

The Torah and Jisrael are one. When you learn the Torah learn it for the Creator – Lishma, with this intention the Torah will teach you. Torah תורה comes from the word מורה Mora – education (the letter T replaces the letter M) that's why the Creator and Jisrael are one. The Torah teaches you the paths of the Creator as the Creator clothed them in the Torah. (1)

(1) The high light of the Creator is embedded in the strengths of the Universe: in the worlds, partsufim and sephirot. The Torah is the Instruction of the Creator, given to us (the lower steps, the creatures) to attract the high light. Jisrael draws by way of the Torah the high light of the Creator and pass it through at the creatures.

81. The ascending of Ma"N

פא. ענין העלאת מ"ן

שמעתי

ידוע, שע"י השבירה נפלו נצוצין דקדושה לבי"ע. ושם בבי"ע אין הם יכולים להתקן. לכן צריכין להעלותם לאצילות. ועל ידי זה שעושים מצות ומעשים טובים בכוונה עמ"נ להשפיע נחת רוח ליוצרו ולא לעצמו, מתעלים הנצוצין הללו לאצילות. ואז הם נכללים במסך דעליון, שבראש המדרגה, ששם נשאר המסך בנצחיותו. ואז יש זוג על המסך בהתכללות הנצוצין. ונמשך אור העליון בכל העולמות, כפי שיעור הנצוצין שהעלו.

וזה דומה כמו בהזדככות הפרצופים דעקודים. שלמדנו, שבעת הזדככותו, שהאור נסתלק בסיבתו, אז המסך דגוף עולה ביחד עם הרשימות לפה דראש. והטעם, משום שבעת שהתחתון מפסיק לקבל, אזי נקרא שנזדכך מעוביותו. לכן יכול המסך דגוף לעלות חזרה לפה דראש. משום שכל ירידתו למדרגת גוף, היתה משום שהאור התפשט מלמעלה למטה, היינו לתוך כלים דקבלה. והראש נבחן תמיד שהוא בחינת ממטה למעלה, היינו בהתנגדות להתפשטות. ומשום בעת שהגוף מפסיק לקבל את האורות מלמעלה למטה, מסיבת חסרון המסך שנזדכך, על ידי הביטוי פנימי ומקיף, נבחן שהמסך דגוף נזדכך מעוביותו, ועולה עם הרשימות להראש.

כמו כן, בעת שהאדם עוסק בתורה ומצות עמ"נ להשפיע ולא לקבל, אז על ידי זה הנצוצין עולין למסך שבראש שבעולם אצילות (והם עולים ממדרגה למדרגה, עד שבאים לראש דאצילות). וכשנכללים במסך הזה, ויוצא קומת האור לפי בחינת גודלו של המסך, ניתוסף אור בכל העולמות. וגם האדם, שגרם את השבח למעלה, מקבל גם כן הארה, בזה שהשביח למעלה בהעולמות.

As a consequence of the breaking of the wishes (*shvirat kelim*), sparkles felt down in the worlds of BieJ'A (1) (these sparkles of the screen and the reflecting light are named *netsutsim*.) but there the fallen sparkles couldn't correct themselves. It is only possible under one condition namely when they ascent at the world Atzilut. (2)

(1) *In the spiritual body of the human being (partsuf) this is named the outer being.*

(2) *In the spiritual body of the human being (partsuf) this is named the inner being.*

The correction finds place when a person does good deeds with the intention for the Creator (the giving through his screen, *masach*) and not for himself. Only then the sparkles can ascent at the world Atzilut. There they will be embedded in the *rosh* (screen of the head) of a higher step that is in constant merging (*zivug*) with the light. As soon the sparkles are embedded in the screen, a *zivug* happens. The light, born out of this *zivug* (the act of merging between the screen and the high light) spreads oneself to below in all the worlds equal to the risen sparkles.

It looks like a revelation process of the screen (weakening of the screen – *hizdachechut masach*) (3). The light within the *guf* – body – disappears because the screen rises with *reshimot* from the *tabur* in pe the *rosh* (from the navel to the mouth). The *masach* the *guf* rises in the *rosh* every time (4) a person stops to receive the light as a consequence of the weakening of the screen – *mizdachech mi avihut*.

(3) *In the world Adam Kadmon.*

- (4) *This can happen on the one hand because of bad deeds, when the light leaves the kli or on the other hand because of the wishes of a lower step to bring oneself in agreement with the qualities (the giving) of a higher step, as a consequence of correction or comprehension.*

As soon the good (screen of the body) stops to receive the light from above to below as a consequence of the lack of the screen, that disappears by '*bitush pnim u makif*', or the masach of the good (screen of the body) liberated oneself from *avihut* (the thickness of a wish, the use of the wish) and ascends with his *reshimot* (prescription of information from former situations). The *netsutsim* (sparkles) ascends to the higher step in the masach the rosh of the world Atzilut, even when a person studies the Torah and the Prescriptions not for himself but for the Creator. When they will be embedded in the masach a partsuf is born and the measure is equal to the screen and in all the worlds light is added. Every person that heightened the light in all the worlds receives his portion of light too.

84. Adam was send away out of the paradise so he couldn't take from the Tree of Life

פד. מהו, ויגרש את האדם מגן עדן, מטעם שלא יקח מעץ החיים

שמעתי כ"ד אדר תש"ד

כתוב "ויאמר לו, איכה וכו', ויאמר, את קלך שמעתי וכו', ואירא כי ערום אנכי ואחבא וכו', ויאמר, פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וכו', ויגרש את האדם".

ויש להבין ענין היראה, שהיה לאדם, עד כדי כך, שהיה צריך להתחבא. מטעם, שראה עצמו, שהוא ערום. והענין הוא, כי מטעם שאכל מעץ הדעת, היה מזונותיו מן בינה, שהוא סוד עלמא דחירות. ואח"כ, כשאכל מעץ הדעת, אז ראה, שהוא ערום. היינו, שהיה מפחד, שמא יקח את האור תורה, וישמש עמו לצורך בחינת "רועי מקנה עבדי לוט".

שענין "רועי מקנה עבדי לוט" פירושו, היות שיש בחינת אמונה למעלה מהדעת, שזה נקרא "רועי מקנה אברהם". כלומר, זה שזכה להשיג את האור תורה, אינו לוקח אותה מטעם שזה יהיה לו בסיס לעבודה. היינו לומר, שעכשיו כבר אינו צריך להתחזק באמונת ה', כי כבר יש לו בסיס של האור תורה, זה נקרא "רועי מקנה עבדי לוט", שהוא בחינת עלמא דאתלטיא, שהיא בחינת קללה, שזהו היפך מהאמונה, שהיא בחינת ברכה.

אלא אמר, הוא אומר, שעתה הוא רואה, שאם הוא הולך בבחינת אמונה למעלה מהדעת, אז נותנים לו מלמעלה בחינת אור תורה, להראות לו, שהוא הולך על דרך האמת. ולא שהוא לוקח זה בתור תמיכה, שיהיה עבודתו בתוך הדעת, שמזה באים לבחינת כלי קבלה, שעליה היה צמצום. לכן נקרא זה "מקום הקללה", שלוט פירושו עלמא דאתלטיא.

ולזה אמר לו ה': "מדוע אתה מפחד לקחת את האורות האלו, מחשש שלא תפגום בהם, מי הגיד לך כי ערום אתה, בטח זה אינו אלא מטעם שאכלת מעץ הדעת, שזה גרם לך הפחד. מה שאם כן מקודם כשאכלת מכל עץ הגן, היינו שהיית משמש עם האורות, בסוד "רועי מקנה אברהם", לא היה לך שום פחד". לכן, ויגרש אותו, מטעם "פן ישלח ידו ויאכל מעץ החיים". והפחד היה, שמא יעשה תשובה, ויכנס לתוך עץ החיים. ומהו הפחד? אלא היות שחטא בעץ הדעת, הוא כבר צריך לתקן את העץ הדעת.

וזה ענין "ויגרש אותו מגן עדן", כדי לתקן את החטא של עץ הדעת. ואח"כ יהיה לו היכולת לכנס לתוך הגן עדן. שענין גן-עדן הוא סוד עליית מלכות לבינה. ומקבלת שם חכמה, שעדן הוא סוד חכמה. ואז מלכות, הנקראת "גן", מקבלת חכמה בסוד "עדן", וזהו "גן עדן".

And the Creator asked at Adam: "Where are you?" and Adam answered: "I heard Your voice and I became afraid because I am naked so I hided myself". And the Creator sends him away out of the Garden of Eden so he couldn't take from the Tree of Life. What was the fear Adam felt when he discovered he was naked and forced him to hide? Before Adam had eaten from the Tree of Knowledge he eat from Binah, the freedom. (1) After he had tasted from the Tree of Knowledge he saw his nakedness. He became afraid he would take the light of the Torah 'for himself, within the knowledge' and not 'beyond reason'. (2)

(1) From the place above chaze (chest) of a partsuf (giving wishes) of his inner being.

(2) That he would take the light under chaze of a partsuf (the receiving wishes) in his outer being.

The difference between 'within knowledge' and 'beyond knowledge: The path 'beyond knowledge' uses the revealed light of the Torah because he needs faith. Faith is a blessing. The light of the Torah is revealed because of he was 'in faith beyond knowledge'. This is confirming the right path. The Creator asked at Adam: "Why are you afraid to take this light?" Is it through doubt, the uncertainty you want to receive for yourself? But who told him he was naked? Because he had tasted of the 'Tree of Knowledge". Had he only tasted from the other trees in the paradise, meaning the light 'for the Creator' he hadn't to be afraid.

And the Creator expelled Adam from the Paradise **(3)** so he couldn't taste again from the fruit of the 'Tree of Life'. The fear was he should do 'tshuva' –repentance, correction and he would come in the 'Tree of Life' without correcting his' sin, the taste of the 'Tree of Knowledge'. He had sinned in the 'Tree of knowledge' and this has to be corrected. **(4)**.

(3) *Expelled from the observation of deity (giving) by his inner being.*

(4) *Meant is to go 'beyond knowledge'.*

The Creator expelled Adam from the Gan Eden (the paradise) so he could correct the Ets haDaat (the Tree of Knowledge) and then he can return to the Gan Eden. The aim of the Gan Eden is the ascending of Malchut at the Binah where the Light Chokmah can receive and that is named Eden. Malchut is the Gan – the garden. Malchut filled with the light Chokmah is named 'Gan Eden'. **(5)**

(5) *To connect the outer being with the observation of the deity.*

When a person becomes worthy and the Torah guards over him he doesn't experience difficulties in the work 'for the Creator'. It is said: "the soul of a person teaches him".

94. Preserve Your Souls

צד. ושמרתם את נפשותיכם

שמעתי תש"ה

בפסוק "ושמרתם את נפשותיכם" עיקר השמירה הוא על נפש הרוחני. מה שאם כן על נפש הגשמי, האדם שומר אותו, אפילו בלי צווי מן התורה. כי זה כלל: כי עיקר היכר מצוה, שפירושו שיהיה ניכר שהוא עושה את הדבר מטעם מצוה, הוא, שאם לא היה מצוה, לא היה עושה דבר זה. אלא מה שהוא כן עושה דבר זה, הוא מטעם מצוה.

לכן בדבר מצוה שהוא עושה, ואם אפילו שלא היה מצוה, גם כן היה עושה דבר זה, אז הוא צריך בדיקה יתירה, למצוא שם איזה מקום, שיהיה לו היכולת לומר, שעושה זה רק מטעם מצוה. אז יכול האור של המצוה להאיר על המעשה המצוה, שהוא עושה. שזה נקרא, שעושה עם המצוה כלי, שיכול לשרות בו אור העליון, לכן עיקר שמירה, הכוונה על נפש הרוחני.

Here is meant to preserve the spiritual soul. The human being doesn't need to preserve his animal-soul, without any indication of the Torah he will experience only his animal-soul. The 620 laws of the Universe or Prescription point him at this task. If there were no one who would point this to him, he wouldn't do it. He does do this because it is a Prescription. In this way a person always has to verify his deeds and actions: 'am I proceeding according the Prescription (1) or am I following my own wish. (2) When we act without the Prescription we have to be very careful and verify we are following the instructions from above and not only for our self without any instruction from above. (3)

(1) *Intended for his inner being.*

(2) *Following his outer being.*

(3) *For example: You decide to eat no pork anymore because you distaste it, you are not following the prescription saying it is forbidden to eat pork but only because you have no taste for it.*

When we act according the instructions from above, on this act, on this Prescription, on this kli the high light can shine and fill. The most important job is the protection of our spiritual soul and not the animal (instinct) in us. (4)

(4) *There is a common rule: when a animal soul (the instinct) does agree with a Prescription, there is no resistance or no need of effort, this deed has no effect, the high light will not shine because there was no action accordingly the Prescription.*

98. The spiritual is the eternal

צת. רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם

שמעתי תש"ח

רוחניות נקרא, מה שלא יתבטל לעולם. לכן הרצון לקבל בהצורה שהוא נמצא, שהוא עמ"נ לקבל, נקרא גשמיות, משום שהוא יתבטל מצורה זו, ויקבל צורה בעמ"נ להשפיע. מציאות מקום ברוחניות נקרא מקום מציאות, מטעם שכל מי שבא לשם, היינו למקום ההוא, רואה אותה צורה כמו השני. מה שאם כן דבר דמיוני אינו נקרא מקום מציאותי, משום שהוא דמיוני. אז כל אחד מדמה לעצמו באופן אחר. ומה שאנו אומרים "ע' פנים לתורה", פירושו שהם ע' מדרגות. ובכל מדרגה מתבאר התורה לפי המדרגה, שבו הוא נמצא. אבל ענין "עולם" הוא מציאות. דהיינו, שכל מי שבא לאיזו מדרגה מן השבעים מדרגות שבאותו עולם, הוא משיג אותה צורה כמו כל המשיגים, שבאו לשם. ומזה נמשך מה שאמרו חז"ל, מה שמבארים את פסוקי התורה. שאומרים "כך היה אומר אברהם ליצחק", וכדומה בשאר מאמרי חז"ל. שהיו אומרים, מה שהיו אומרים, מה שמבואר בהפסוקים. ונשאלת השאלה: מנין היו יודעים את זה, מה שהיה אומר אחד להשני? אלא כנ"ל, משום שאותם, שבאו להמדרגה, ששם היה עומד אברהם, או מי שהוא, אז הם רואים ויודעים, כמו שאברהם ידע וראה. לכן הם יודעים, מה שאברהם היה אומר. וכמו כן בכל הדרשות חז"ל, מה שהיו מפרשים את הפסוקים של התורה, את כל זה היה משום, שגם הם השיגו את המדרגה. וכל מדרגה ברוחניות הוא מציאות, שכולם רואים המציאות. כמו שכולם שבאים לעיר לונדון באנגליה, כולם רואים מה שיש בעיר, ומה שמדברים בעיר.

The spiritual is everlasting. This is the reason why the wish to receive for 'oneself' (pleasure) *gashmi* is material because in this present form it will disappear for a new form namely 'for the Creator'. The existence of a place on the Jacobsladder is a real place only to be seen as it is in truth by them who have reached this place already. Only they who receive the same place will see the same picture. Phantasy is an unrealistic place because phantasy changes every time.

The 70 faces of the Torah mean 70 steps. Whatever step you are the Torah will be revealed to you according the level of that step. 'World' is the existence on one of the 70 steps. Every human being ascending to a particular step experiences the same. Now you can understand why wise man said over others in the Torah e.g.: "And Avraham said to Itschak..." how could they know their mutual connections so precisely? It was because they had reached the same level, the same step where Avraham and Itschak have been.

All steps and situations exist from the beginning. The human being has only to walk through and he himself decides in what speed it will be. This is the spiritual uplifting. Every man decides the speed of his correction and the necessity of his deeds and actions by himself too. There are many situations a person can only go through a certain situation without any action, only the observation – *be koach ve lo be poal*. There is no need to experience them physical. What he can do is to transfer the material suffering, the suffering because there is no connection with the Creator. (1)

(1) *It isn't necessary to be businessmen and a politician and a scientist at the same time. The study of Torah (Kabbalah) gives you the possibility to walk through all these*

observation and transfer them to the spiritual suffering, meaning with love for the alliance with the Creation.

100. The written and spoken Torah

ק. תורה שבכתב ותורה שבעל פה

שמעתי משפטים תש"ג

תורה שבכתב הוא בחינת אתערותא דלעילא. ותורה שבעל פה הוא אתערותא דלתתא. ושניהם יחד נקרא בחינת "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחופשי".
כי עיקר עבודה שייך דוקא במקום שיש התנגדות. ונקרא עלמא, מלשון העלם. שאז, בזמן ההעלם, יש התנגדות, ואז שייך מקום עבודה. וזה סוד מאמר חז"ל "שיתא אלפי שני עלמא וחד חרוב". היינו, שיחרב ההעלמא, ואז אין כבר עבודה. אלא הקב"ה עושה לו כנפים, שזהו בחינת כיסויים, בכדי שיהיה לו עבודה.

The written Torah is the waking up from above: the oral Torah is the waking up from below. Together they are *שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחופשי* "Six years thou shall work and in the seventh year thou will be free". The most important is there will be no resistance. This place is named 'world' – *olam*, from the word *alama* or concealing. Where is concealing there is resistance. **(1)** In any case, there is work to do!

(1) Zo'N is named 'World' – olam. Zo'N is the place where the correction will be find place and not in a higher partsufim. Every lower step is named Zo'N considering the next higher step.

It is said: "6000 years are the days of the world and then one is broken". The breaking means the disappearing of the worlds or in other words the concealments. Every time when concealment disappears, the work is disappearing too. **(2)** But the Creator has a special form of concealment for the righteous so they could work without. This form of concealment is named *-knafaim* – wings.

(2). When we do not experience all the 10 sephirot there is concealment and work to do.

107. Two Angels

קז. ענין ב' המלאכים

שמעתי תצוה תש"ג ירושלים

ענין ב' המלאכים, שמלוין את האדם בערב שבת, מלאך טוב ומלאך רע. מלאך טוב נקרא ימין, שעל ידו הוא מתקרב לעבדות ה'. וזה נקרא "ימין מקרבת". ומלאך רע, הוא בחינת שמאל, מרחקת. היינו, שמביא לו מחשבות זרות, בין במוחא ובין בליבא. וכשאדם מתגבר על הרע, ומקרב את עצמו לה', זאת אומרת שכל פעם הוא הולך ומתגבר על הרע ומתדבק את עצמו לה', נמצא שע"י שניהם התקרב לדביקות ה'. שפירוש, ששניהם עשו תפקיד אחד, היינו שגרמו שיבוא לדביקות ה'. אז אומר האדם "בואכם לשלום". וכשהאדם כבר גמר את כל עבודתו, היינו שכבר הכניס את כל השמאל לקדושה, כמ"ש "לית אתר לאתטמרא מנך", אז אין כבר למלאך הרע מה לעשות, כיון שהאדם כבר התגבר על הקושיים שהרע הביא, ואז המלאך הרע הוא פועל בטל, אז האדם אומר לו "צאתכם לשלום".

The evening before Shabbat, before there is the pronouncing of a blessing over a cup of wine there is the singing: "Come with peace o angels of shalom, Kings of Angels, the Blessed Creator.... and go away with peace o angels of shalom, Kings of Angels, the Blessed Creator". Two angels are guarding a human being at the beginning of Shabbat: the good and the evil. The right angel is the good one and she helps a person in the work to near the Creator. (1) The left angel is the evil one and he obstructs the person to do the work. He wakes up strange thoughts and the resistance in the heart. (2)

(1) *Intended for his inner being.*

(2) *Intended for his outer being.*

When a person overcomes the obstructions of the evil angel and comes nearer to the Creator he goes forwards. Through this victory over the evil he cleaves at the Creator. Both angels are helping us to come near at the Creator. Both angels fulfill their own specific task. They bring the human being (3) to merging with the Creator and than He Says: "Come With Peace."

(3) *In general.*

As soon a person has ended his work, has brought his left side in deity there is no work left for the evil angel. He as overcome by all his efforts all the obstructions and difficulties the evil angels had brought to him according the instructions of the Creator. Then the evil angel leaves him and the person can say: "Go in peace". (4)

(4) *He is staying behind completely in deity. There is no doubt in him anymore: neither inner nor outer parts only he himself - equal to his Creator.*

113. 'Hear O Jisrael'

ק"ג. תפילת שמונה עשרה

שמעתי ט"ו כסלו שבת

בתפילת שמונה עשרה: "כי אתה שומע תפילת כל פה עמך ישראל ברחמים". ולכאורה קשה, מקודם אנו אומרים: "כי אתה שומע תפילת כל פה". היינו, אפילו פה שאינה רצויה, גם כן הקב"ה שומע, כתוב: "כל-פה". אפילו שאינה רצויה משמע. ואח"כ אומר: "עמך ישראל ברחמים". משמע, שדוקא תפילה, שהוא ברחמים, אחרת לא שומעין.

והענין הוא, שצריכין לדעת, שכל הכבידות שישנו בעבדות ה', הוא מסיבת ההפכיות, הנוהג על כל צעד ושעל. למשל, יש כלל, שהאדם צריך להיות שפל. אבל אם נלך בקצה הזה, הגם שחז"ל אמרו "מאד מאד הוי שפל רוח", מכל מקום הקצה הזה אינו משמע שיהיה כלל. כי ידוע, שהאדם צריך ללכת נגד כל העולם, ולא להבטל אחר רבוי הדיעות, הנוהגים בעולם, כמ"ש "ויגבה לבו בדרכי ה'". אם כן, כלל הזה לא נקרא כלל, שנוכל לומר, שיש בו שלימות.

ואם ללכת בקצה השני, שהוא הגיאיות, גם כן לא בסדר, כי "כל המתגאה, אומר הקב"ה, אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד". וכמו כן אנו רואים הופכיות בענין יסורים. אם הקב"ה שולח יסורים לאיזה אדם, ואנחנו צריכין להאמין, שהשם ית' הוא טוב ומטיב, אם כן בהכרח היסורים ששלח הוא לטובת האדם. אם כן, איך אנו מתפללים, שהשם ית' יסיר מאתנו היסורים.

ובענין היסורים צריכים לדעת, כי היסורים באו רק בכדי לתקן את האדם, שיהיה מוכשר לקבלת אור ה'. ותפקיד היסורים הוא למרק את הגוף, כמו שאמרו חז"ל: "מה מלך ממתיק את הבשר, כך יסורים ממרקין את הגוף". וענין התפילה תיקנו, שיהיה במקום יסורים, היינו שגם התפילה ממרק את הגוף. אלא שהתפילה נקרא דרך התורה. לכן התפילה מועיל יותר להמתיק את הגוף מיסורים, לכן מצוה להתפלל על היסורים, מאחר שמזה באה תוספות טובה, להאדם בפרט ובכלל כולו.

ומשום זה, ההופכיות גורם להאדם כבידות והפסקות בעבודת ה'. ואינו יכול להמשיך בעבודה, ומרגיש את עצמו ברע. ונדמה בעיניו, שהוא אינו ראוי, שיוכל לקבל עליו את עול מלכות שמים "כשור לעול וכחמור למשא". ונמצא, שבזמן הזה הוא נקרא "אינו רצוי". אלא, מאחר שכל כוונתו הוא בזה, שרוצה להמשיך בחינת אמונה, הנקרא בחינת מלכות. היינו "לאקמא שכינתא מעפרא", שכוונתו, שיתגדל שמו ית' בעולם, היינו גדלותו ית', שלא תהיה צורה של השכינה הקדושה בבחינת עניה ודלה, אזי "הקב"ה שומע תפילת כל פה". היינו אפילו מאדם שאינו רצוי כל כך, היינו שמרגיש בעצמו, שהוא עדיין מרוחק מעבודת ה'.

וזה פירוש "כי אתה שומע תפילת כל פה". מתי הוא שומע כל פה? בזמן שעמך ישראל מתפללים ברחמים. היינו רחמים פשוטים. שהאדם מתפלל, בכדי "לאקמא שכינתא מעפרא". היינו קבלת האמונה. וזה דומה לאדם, שלא אכל שלשה ימים. ואז, כשהוא מבקש מאדם, שיתן לו משהו לאכול, אינו מבקש שום דברים מיותרים או מותרות, אלא פשוט מבקש, שיתן לו משהו להחיות את נפשו.

וכמו כן בעבודת ה', כשהאדם מוצא את עצמו עומד בין שמים וארץ, אינו מבקש מה' שום דבר מיותר, אלא את אור האמונה. היינו, שה' יאיר את עיניו, שיוכל לקבל עליו את בחינת האמונה. וזה נקרא "לאקמא שכינתא מעפרא". ותפילה זו נקבל מ"כל פה": איזה בחינת מצב שהאדם נמצא, אם הוא מבקש להחיות את נפשו מבחינת אמונה, נתקבל את תפילתו.

וזה נקרא "ברחמים". שתפילתו הוא רק שירחמו עליו מהשמים, שיוכל להחזיק את חיותו. וזה פירוש, מה שכתוב בזוהר, שתפילה, שהוא למסכנא, תיכף נתקבל. היינו, שהוא עבור השכינה הקדושה, תיכף נתקבל.

There is a short prayer: “Hear, o Jisrael.” meaning the Creator hears everyone and has mercy for them who belongs to the nation of Jisrael. The Creator hears everyone even he who shouldn’t be heard. The difficulties in the work for the Creator are the doubts. When a person goes the way of suffering he doesn’t feel wholeness and over the pride one the Creator says ‘He can’t life with him’. There are opposites in the suffering too. Is He sending him suffering and he has faith the Creator is good this suffering shall surely be useful for this person.

Why do we pray to the Creator and ask Him to take away the suffering? In everything there is opposite. Become humble and become pride. Receive the suffering with love and plead He will take it away. How can we see this in the right way? The suffering is only given to the human being for to make corrections so he will be prepared to receive the light of the Creator.

The suffering purifies the body as salt makes the meat ‘*kosher*’ or weak. But the path of the Torah, a prayer purifies better. That’s why he is offered to pray over his suffering so he can receive something and added with the good. The opposite has their contribution in the difficulty of the work. Breaks are leading to a bad mood and to uncertainty but as soon all the intention are on the level of faith, to continue the greatness of the Creator and light up the Shinah from the dust, the Creator hears everyone even he who is far away from Him.

What is the profit of all these opposites and confusions in the work for the Creator? That he will rise up his hands and ask the Creator for help. Only through faith beyond reason and not through his selfish intellect he can go forwards. The Creator hears everyone when the nation of Israel prays for the uplifting of the Shinah out of the dust, the pleading to receive faith. You could compare this with someone who hasn’t eaten for 3 days, he is pleading for food, only food and nothing more, food to keep him alive. It is the same with the work for the Creator, when a person is between heaven and earth he doesn’t need more only the light of believe, may the Creator lighten his eyes.

This is named the uplifting of the Shinah out the dust of the earth and such a prayer will be heard. This is asking for mercy, from above to have mercy with him and to give him life. Don’t make conditions; the Creator will not listen than. The faith itself is the Binah and is always without knowledge. How can we distinguish what is beyond knowledge or lower? Walking in the left line (intellect) and there is the choice for faith it is beyond knowledge. However, is there never a walking on the left side it is faith under knowledge, without the wish to go beyond knowledge is not favorable even when you are prepared to accept the necessities only needed for to stay alive.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The experience of so many difficulties in the spiritual work because there are so many opposites in every situation and step, one can’t proceed: he is feeling awful. The lack of dignity to accept the power of the Creator He has.	Suffering purifies the body but a prayer or the path of the Torah purifies better. That’s the reason a person may pray. He receives something to add with the good. These observations are only sending to him for correction so he can prepare himself to receive the light of the Creator.	To rise up the hands and raise a true plead for help at the Creator. Only by faith beyond knowledge and not through the selfish intellect one can go forwards.	To raise the Shinah out of the dust.

115. The lifeless, the vegetable, the animal and the human being

קטו. ענין דומם, צומח, חי, מדבר

שמעתי ת"ש ירושלים

דומם: הוא בחינת שאין לו רשות בפני עצמו. אלא רשות של בעל הבית עליו. והוא מוכרח למלאות כל חשקו ורצונו של בעל הבית. לכן, היות שהשם ית' ברא את הבריאה לכבודו, כמ"ש "כל הנקרא בשמי וכו' לכבודי בראתיו", היינו שהשם ית' ברא את הבריאה לצורכי עצמו, הטבע של בעל הבית נטבע בהנבראים. היינו, שכל אחד מהנבראים אינם יכולים לעבוד לתועלת זולתו, אלא לתועלת עצמו.

צומח: הוא שכבר יש לו רשות בפני עצמו במקצת. שכבר יכול לעשות דבר, שהוא בהיפוך מדעת בעל הבית. היינו, שכבר יכול לעשות דברים, שאינם לתועלת עצמו, אלא להשפיע. וזהו כבר ההיפוך, ממה שיש ברצון בעל הבית, שהוא הטביע בהתחתונים, שיופעלו רק ברצון לקבל לעצמו. אבל עם כל זה, כמו שאנו רואים בצמחים הגשמיים, אף על פי שהמה בעלי תנועה, שמתפשטים באורך וברוחב, ומכל מקום תכונה אחת יש לכל הצמחים.

זאת אומרת, שאין אף צמח אחד יכול נגד שיטת כל הצמחים, אלא שמחויב לשמור את חוקי הצמחים, ואין לו שום כח שיוכל לעשות נגד בני גילו. זאת אומרת, שאין לו בחינת חיים בפני עצמו. אלא שהוא חלק מחיי כל הצמחים בכלל. זאת אומרת, שלכל הצמחים יש בחינת חיים אחת, שצורת החיים אחת הוא לכל הצמחים כולם, שכל הצמחים דומה לבריה אחת. והצמחים באופן פרטי דומים לאברים של הבעל חי הזה.

וכמו כן ברוחניות, אלו האנשים שכבר יש להם כח להתגבר על הרצון לקבל במקצת, אבל הם משועבדים להסביבה, אבל לעשות בהיפוך מהסביבה, שבו הוא נמצא, אין לו עוד הכח הזה, אלא על כל פנים הוא עושה להיפוך, ממה שהרצון לקבל שלו רוצה, היינו שהוא כבר עובד עם רצון להשפיע.

חי: בעלי החי, אנו רואים, שלכל אחד מהם יש להם תכונה בפני עצמו. ואינם משועבדים להסביבה. אלא לכל אחד יש הרגשה ותכונה בפני עצמו. ובטח שהוא יכול לפעול מה שהוא נגד רצון בעל הבית. היינו, שיכול לעבוד בבחינת השפעה. וגם אינו משועבד להסביבה. אלא שיש לו חיים בפני עצמו, מבלי שחיותו יהיה תלוי בחיים של חבירו. אבל יותר מישותו עצמו אינו יכול להרגיש. היינו, שאין לו הרגש הזולת, וממילא שאינו יכול לדאוג עבור הזולת.

מדבר: יש בו מעלות:

א. שהוא עושה נגד רצון בעל הבית,

ב. שאינו משותף לכל בני גילו, כמו הצומח. היינו, שאינו תלוי בהסביבה,

ג. שגם מרגיש את הזולת. לכן יכול לדאוג עבורם ולהשלימם. על ידי זה שמרגיש ומצטער עם הצבור, ויכול לשמוח בנחמת הצבור. וכן הוא יכול לקבל מהעבר והעתיד. מה שאם כן הבעל חי, שאינו מרגיש רק את ההוה, וגם רק פרטיות עצמו.

There are 4 stages in the development of the inner purification in agreement with the 4 forms existing in nature.

1 – stone: here we see no freedom or power over oneself. He is under control of his own boss (Maker) and is obligated to fulfill all the wishes of his boss. Since the Only Creating Strength created all the creatures for Himself, His character is printed in every one of us so everyone is his own boss meaning every creature acting only for oneself **(1)**

(1) In this condition you can find the outer being, in the most outer part of a human being: in the third body – mishcha the chiviha where is no observation of any deeper level of a soul, one is complete submerged in his wishes to enjoy for oneself.

2 – צומח vegetable: here we see the first start of an independent wish. Now he is capable to do something against the wish of his boss. In a way he could do something quite different namely to give what is the opposite of the wish to receive, the wish inherent in him when he was created. **(2)**

(2) He experiences in himself all the outer layers of the inner part of his outer being (The outer part of his second body – klipa noga): the good and the evil but he hasn't the strength and most of the time he chooses for the evil.

As we can see in the worlds of vegetables they all keep one specialty although they can change in width and height namely they keep their nature. They have to obey the laws for the vegetables. There is no strength to do otherwise; there is no independent life. Their lives are part of all the lives vegetables have. They have only one lifestyle; in a way they form one huge vegetable – *tsoméach* and every vegetable is a part of it (the organs). We see this back in the spiritual; the human being has the strength to receive his wish and little by little he can overcome while he is still under control of the slavery of the society and isn't capable to reject inwardly. He is doing what **his** own wish wants to receive; he works with the wish to give.

3 – חיה animal: every animal has his own specialty. It is not in slavery of his surrounding. Each one of them has their own observation and quality. In the phase of animal – *chaj* – one can resist the wish of the boss and starts to work for the giving. He isn't dependent of his surrounding anymore. He lives a personal life without dependency of others. Only he can't observe more than himself. There is no awareness for outsiders so he can't take care for others. **(3)**

(3). Now he is experiencing his inner layers in his inner part of his outer being (the inner part of his second body – klipa noga): the good and the evil and most of the time he chooses for the good. His freedom of choice is growing although he is still unaware of his falling and every time the evil is with him.

4 – Human being מדבב: he has a lot of advantages: 1) he is acting against the wish of his boss. 2) He is not dependent of his comrades or from the society as a vegetable does. 3) He is aware of outsiders and can take care for them and gives them pleasure. He suffers because he sees others suffering and is happy when others are happy. In this stage the – *medabbér* – the speaking one can receive as well from the past as from the future while someone of the animal level can only see the present and then only himself. **(4)**

(4) He is experiencing in himself the layers of his inner being (the outer part of the first body, the clothing of the soul – tsura.) he hasn't yet collected all the good of his second body, he is searching for the good from the second body and added at his inner part of his outer being. The measure from his own choice is growing although there are times he falls because it is very hard 'to walk with the Creator'. He has an aim and follows it by faith beyond reason because he wants to merge with the Creator. After having done all the correction, have collected all the sparkles of the holiness,

from above the high light of his 'personal gmar tikun' will descend: the light of the whole merging with the Creator.

First: domen or lifeless is the quality whereby nothing is personal or independent. He is without any inner personal movement, just like a rock. He only understands the power of his boss and satisfies his wishes completely. Just as the Master who had brought him in this nature, so he is working. You can see this at animals and just born babies. Every creature in this level (domen) does as Mother Nature have programmed him. The Only Creating Strength created these Creation so it would do strictly as He has programmed it.

Second: Tsoméach or the vegetable. To this group belong all of them who have the wish to do something opposite what the boss wants him to do; meaning doing things they were not programmed in him. In contrary, the domen who had only the wish to satisfy its own needs the tsoméach (vegetable) can give – *lehashpia*. There is however only the movement in lengths and in whidnes just as in the world of the vegetables. In each of them there is the quality of one vegetable, each of them forms a part of the whole. The same happens in the spiritual. These are wishes that partly can resist the wish to receive for him self. This is named tsoméach. He is still dependent of his surrounding, he can't resist. They walk together. The environment gives his wishes (ratson lehashpia) direction. It is a small development but still he is dependent of his environment that directs him.

Third – chaj or the animal. In every member of this group an independent quality was programmed. They are independent of their environment. The feelings and the qualities are strictly individual. They can act against the wish of the boss in spite of the quality of the domen. They are capable of giving (*lehashpia*) independent of the environment that doesn't obligate him to do so. The act of giving is within the chaj independent. He isn't connected with the one next to him but completely free in his wish to give he isn't either. There is no possibility to go completely from oneself and to enter another. He can't crawl in other's skin.

Fourth: Medabber or speaking human being. Here we see four aspects:

1st - He is acting against the wishes of his boss in spite of his domen.

2nd - His actions are within the collective as we have seen with the vegetable – *tsomeach*.

3rd - He feels there is someone near him: he can take care for himself he fulfills the wishes of himself and from his surrounding.

4th - He can receive as well from the past as from the future because he comes out of his self; he is independent and not connected to a place. The past and the future are not what we understand in our egoistic kelim. It is beyond the definition of life.

Chaj only feels the present and his personality. **Medabber** is aware of his present time but also the past and the future. He comes from his personal awareness in the giving aspect to his surrounding. He is completely independent of his boss, his environment and from him self. In this condition the human gradual receives the quality of the Creator. Domen, *tsomeach*, chaj and medabber are to compare with the four different types of *or jasjar* or the direct light in something.

You can compare **domen** with the bchinah alef (the aspect alef), which is created by the Creator and is full of His light; he experiences and receives the Creator gives to him. **Bchinah tsomeach** is to compare with the Bchinah Binah (*hashpa'a*). What is given to them by the Creator or the community (*chevrah*), strength from the outside – is obligated for them. The step of **chaj** is to compare with *zeir anpin* (Z'A), neither Kabbalah nor *hashpa'a* are

connected with each other, only the personal wish. He isn't free at all. Only the step of medabber gives free choice; makes absolutely free; gives the observation of the past, present and the future. The more the work is proceeding he can come in agreement with the Creator and merge with Him.

116. Prescriptions can do without intention

קטז. למאן דאמר מצוות אין צריכות כוונה

שמעתי

"מצוות אין צריכות כוונה" ו"שכר מצוה בהאי עלמא ליכא". פירוש, דלמאן דאמר, מצוות אין צריכות כוונה, הוא סובר, ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא. דענין כוונה, היינו השכל והטעם שבמצוה. והוא באמת השכר של המצוה. שאם האדם טועם טעם המצוה, וגם מבין השכל שבהדבר, אז לא צריכים לשכר יותר גדולה מזו. לפי זה יוצא, אם אין מצוות צריכות כוונה, ממילא שכר מצוה בהאי עלמא ליכא. הלא אין לו שום טעם ושכל בהמצוה.

נמצא, שאם האדם נמצא במצב, שאין לו שום כוונה, אז נמצא במצב, ששכר מצוה בהאי ליכא. כיון ששכר המצוה הוא הטעם והשכל, ואם אין לו זה, בטח שאין לו שכר מצוה בעולם הזה.

Prescription doesn't need intentions. There is no reward for there performance in this world. The intention is the thought and taste within the prescription. That is the reward. The soon a person taste the good of the prescription and understands the intention he doesn't need more. (1) So, when prescriptions don't need intentions there is no reward in this world. People who say otherwise have not experienced any taste of meaning in the prescription.

(1) Everything is dependent of the awareness of the lower steps because the high light is changing. In the measure a lower person experiences the thought and the taste (intention) of the laws of the Universe of the Prescriptions, he receives a reward for their performance in this world: an additional strength of thoughts and taste when he is doing the next prescription (mitzvah goreret mitzvah) etc.

When a person doesn't experience the intention or the situation he is under condition of the thought there is no reward in this world because the reward for the performance of a prescription is in the mind and in the taste of the prescription itself. Without this there is of course no reward for the performance in the prescription in this world. (2)

(2) Neither there is thought or taste in the condition of 'domen', he doesn't experience or hopes at a reward form the performance of the prescription in this world. He is feeding himself with the same food his qualities are namely the lifeless, in other words: he performances the prescriptions only 'with his hands and feet', meaning without any intention.

134. Wine that makes you drunk

קלד. יין המשכר

שמעתי תש"ז

אי אפשר לזכות לבחינת תורה בשלימות. וע"י השיכרות של יינה של תורה, שירגיש שכל עלמא דיליה, אף על פי שאין לו עדיין את החכמה בשלימות, יחשוב וירגיש שיש לו הכל בשלימות.

One can't become worthy the level of Torah in completeness, but by 'drinking' of the wine (Torah) **(1)** one let him feel the whole world is his'. **(2)** Despite his lack at the perfect 'Chokmah' one let him feel **(3)** and think in wholeness.

(1) *Through the Torah study in the left line.*

(2) *His connects himself at the right line by simple belief.*

(3) *From above the line in the middle will be created, the level of Torah, the wholeness, the aim of his correction.*

138. Fear and frithening hold man in their grip

קלח. ענין יראה ופחד שבא לפעמים להאדם

שמעתי תש"ב

בזמן שבא לאדם בחינת יראה, הוא צריך לידע, ש"אין עוד מלבדו" כתוב. ואפילו מעשי כשפים. ואם הוא רואה, שהיראה מתגבר עליו, אזי הוא צריך לומר, שאין חס ושלוש מקרה, אלא נתן לו השם ית' הזדמנות משמים. והוא צריך לעיון ולמוד, לאיזה מטרה שלחו לו את היראה הזו. מסתמא, הוא בכדי שיוכל להתגבר ולומר "אין עוד מלבדו". ואפילו אחרי כל אלה, עדיין היראה והפחד לא הלך ממנו, אזי הוא צריך לקבל מזה דוגמא, ולומר: "באותו שיעור היראה צריך להיות בעבודת השם ית'". היינו, שהיראת שמים, שהוא לזכות, צריך להיות בזה האופן של יראה, שיש לו עכשיו. היינו, שהגוף מתפעל מהיראה הזו החיצונית, כן ממש באותה הצורה של התפעלות הגוף, צריך להיות יראת שמים.

The only reason for fear comes from the Creator Himself, even magic. When fear is overpowering it is no coincidence but a possibility given to us from above. The best thing to do is to study: why is this given to me from above? It is to let us say: there is no one else beside Him. Awe for the Creator so he may become worthy must be there in the same degree as the outer fear of his body. (1)

(1) *The outer fear for an object in this world has to be in agreement with the spiritual: with awe for the Creator in other words, an everlasting fear. In this way He wished to create His Creation: 'So the human being would have awe for Him'. See it, as in this world, the little boy who is ignorant and small, he has to have fear to honour his father. When he is grown up he will be as his father. His fear will be turned in love without the disappearing of the awe because 'one opposite the other' created the Creator. Only through awe for the giving the love can grow.*

Fear is given from above; in his kelim the Kabbalah means his kelim isn't corrected yet. We need fear, not for the receiving part (fear for losses, illness, poverty, all kinds of personal interests) but for to give in the corrected kelim (the awe for the Creator, an continuous take care for Him, fear alone is not good enough). When a person realizes there is no one except the Creator, his lower fears disappears and a huge joy and pleasure for positive experiences of the Creator appears.

Kelim the Kabbalah are created in this way and will stay in this way. The Creator doesn't change His Creation. The only thing we have to do is to replace the experience of fear over ourselves and to our next of kin in the everlasting care for the Creator. If not we will stay in our anxiety over ourselves and over our next of kind and the eternal fear for loss. First a person is given his anxiety for his physical health and his family so it will be dawned in him very deeply. This is a period all of us have to come through; it is complicated and very unpleasant. The surroundings can help us; if we try to do this independent it will be more complicated.

Step-by-step insights will appear and we will see everything is connected with the Creator and everything is related to Him. It takes as long a person need time for to come to the understanding everything is for his own benefit. All your thoughts, as well the good as the bad ones, have to be connected with the Source, the Creator. Lower fear is given to us so we will

remember the connection with the Creator forever. The smallest loss of such a connection brings us in that awful everlasting fear, in the eternal commotion. In everything a person has to connect the Creator and stay in a continuous connection with Him. Even the work in a group must be focused at the Creator.

A group is on a higher level than domem the Kedusha. In the group we find the energy to draw the observation of fear at the Only and True Source. For a human being it is impossible to uplift him self. Only when he has the wish to uplift himself he needs to receive from his surroundings and he has to make great efforts for learning de Torah. When a person chooses the best environment he wins time and energy because he is striving for a good surrounding.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The feeling of fear waked up by his uncorrected kelim who wants to receive (fear to lose the personal interests.)	To replace the intention of the fear over oneself and his surrounding in the never lasting care for the Creator, to have fear won't be enough.	In everything you do, connect it with the Creator and stay in contact with Him.	To experience satisfaction in every situations and conditions.

141. When a man is steadfast

When a person has reached the state of to be one with the Creator and all his wishes are for the Creator the Sitra Achra comes in rebellion because she thinks everything belongs to her. In a discussion everyone thinks he is right. The body doubts between the giver and the receiver. He notices how far he is removed from the Creator, feels sorry and asks at Him for an everlasting believe so he can go beyond reason. Eventually he becomes worthy this belief. Now he understands all the bad things, the suffering because he had lost the connection with the Creator, is given by the Creator Himself so we would need Him and start to accept the power of the Creator. (1)

(1) In these negotiations with the Sitra Achra one has to be relentless. How? Give her something from the outside, something unimportant, bribe her and hush her so she let the inner being alone. Sell and buy because the Sitra Achra will be fled away from the spiritual if you give her something in return. The inner being sits at the royal table and throws a bone to hush her so she will leave him alone: hav-hav meaning give-give.

One can reach the strength in the deity only by entering the deity meaning to come near the Creator but also in the separation with the Creator. When the Sitra Achra is embedded in the body and demands everything, you have to develop talents to handle certain situations and stay reliable. You have to involve the Creator in everything. When you have become worthy the merging with the Creator, you will notice in truth everything comes from the Creator.

So, always stay humble and modest just as Moshe. Accept humiliation and hold yourself tied at every step. As soon you let go you lose all the steps. Patience leads to joyfulness, without joyfulness there is no power of the Shinah. Always you have to choose between the deity and the Sitra Achra. And we are created with the ratson lekabbel and that makes it very hard for us. Sitra Achra is our nature and we find our self in the middle. She gives pleasure and it is hard to let her go. Once you have received a little, you want more! It is our mind that chooses for her, to choose the Kedusha we have to receive faith beyond reason.

This means make your self-small although you may see and understand. Lock your mind and intellect and go beyond reason. Then you will be given a greater understanding and this too has to be locked. He who goes the path of deity becomes wiser and more sensible. He who chooses the path of the intellect becomes more stupid. His wishes will be simple and his mind will become smaller. To go beyond reason means verifying everything, analyze and consider, understand and see, then annul this knowledge and accept everything by faith beyond reason. This is a gift from heaven!! And not everyone is worthy to receive this.

148. What is bitter, what is sweet

קמת. בירור מר ומתוק, אמת ושקר

שמעתי

יש בירור "מר ומתוק". ויש בירור "אמת ושקר".

הבירור של "אמת ושקר" הוא במוחא. והבירור של "מר ומתוק" הוא בליבא. לכן צריכים לתת תשומת לב בעבודה שבלב, שיהיה בבחינת השפעה ולא בבחינת קבלה. ומצד הטבע "מתוק" להאדם רק קבלה, ו"מר" הוא השפעה. והעבודה, להפוך את הקבלה להשפעה. וזהו נקרא "עבודה שבלב". ובמוחא, הוא העבודה של "אמת ושקר". ולזה צריכים לעבוד בבחינת אמונה. זאת אומרת, שיאמין באמונת חכמים. כי העובד אינו יכול לברר לעצמו את הענין של "אמת ושקר".

There is an idea of bitterness and sweetness and of truth and lie. The first idea comes from the heart (1) and the second of the intellect. (2) One has to be conscious from what comes from the heart so we can receive the intention of the giving instead of the receiving. The receiving part is the sweetness for the human being and the giving part is the bitterness. We have to replace the receiving part into the giving part. In the work with the intellect you have to believe what the wise man had said and to go with faith beyond reason so you can distinguish the truth from the lie.

(1) *This is the evaluating part of the outer being.*

(2) *This is the evaluating part of the inner being.*

One has to replace the bitter- and sweetness in his heart so the giving part will become a sweet experience and the receiving a bitter one. You have to become conscious of your own evil. When the heart understands and the intellect appears so now he understands in a correct way the bitter- and the sweetness, we have to replace the receiving into the giving part. The giving part becomes sweet and pleasant, the receiving feels bitter. This can only be reached by suffering and with the help of people who do the same work, the teacher and the right books. Working with the intellect is the receiving of faith beyond reason; it is based on advises of righteousness and wise man. Only on this base it becomes possible to understand truth and lie in a correct way.

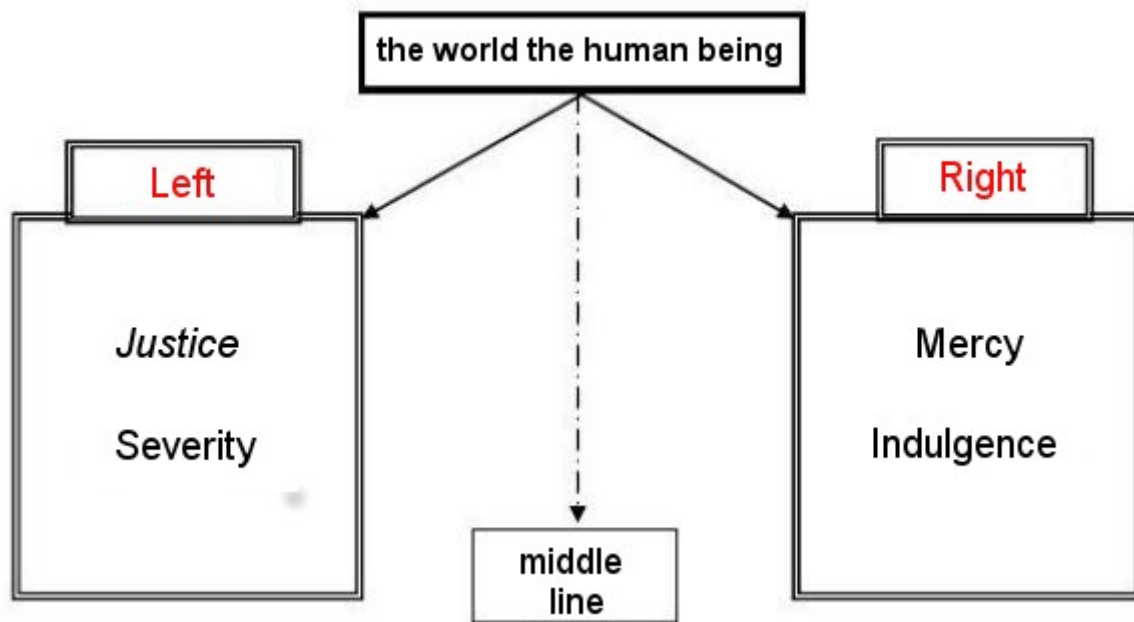
When we say the heart understands we mean he has the right awareness of bitter- and sweetness. The person becomes afraid to receive; he sees it as a punishment although he wishes to receive. The more he receives the greater the experience of punishment. His mind experiences the punishment before he had received. The receiving itself is the slap till we have changed the receiving into the giving. The giving becomes sweet as soon the person experiences the greatness of the Creator.

However, a huge work has to be done. Sometimes in an artificial way till it becomes our second nature. Considering the way we are is already very unnatural and in this the spiritual is embedded. It is present in us although very weak. As long there is no alliance you can't see the connection with the Creator in everything. But the human being can't stay forever in negation or live with lack; he has to become aware whatever kind of giving of usefulness.

Something has to be useful for him, even the spiritual and wishes a reward. But where is it? The fear to lose something is very important for a human being. Gradual the work in the heart becomes clearer for him. The work of the brain is more complicated. But where are the wise men? In what can I believe? A lot is written. For us the faith in the teacher and the help of a group is very important. When he is capable to annul himself before the Rabi and the students he will go forwards and receive faith. But where do we get the strength to annul our self? By working in a group. When you invest in a group it will be given back to you into the depths of your heart. It isn't possible to receive on your own strength.

Practice:

What toil correct	With what	Result	Goal
The experience of bitter- and sweetness whereby the receiving wakes up the pleasure for one self (sweet) and the giving wakes up the bitterness.	To become aware of his own evil. At the end of the work in the heart the awareness of the receiving and the giving has to be replaced.	The heart is the understanding aspect: the giving becomes sweet.	To become aware of the greatness of the Creator.
To learn to distinguish truth from a lie.	To believe in what the wise and righteousness have said.	To receive faith beyond reason. Only then he can distinguish in a correct way truth from a lie.	He is nearing the Creator because he becomes more and more in agreement with His qualities.

perfect temple formula:

1) the perfect personal temple within the inner self

$$T_H = f(C_p)$$

Indications:

T_h – the perfect temple in the heart of every being.

f – function of ...

C_p – the personal correction of a being.

2) the perfect temple of all mankind

$$T_M = f(C_{\Sigma m})$$

Aanduidingen:

T_m – the perfect temple of all mankind.

f – function of...

$C_{\Sigma m}$ – The total (Σ) in personal corrections of all beings.

172. Obstacles and Hinderances

קעב. ענין המניעות והעיכובים

שמעתי בשביעי של פסח תש"ט ת"א

כל המניעות והעיכובים, המתראים ומתגלים לעינינו, אינו אלא בחינת התקרבות, שהבורא ית' רוצה לקרב אותנו. וכל אלו המניעות מביאים לנו רק התקרבות. כי לולי זה לא היה שום מציאות להתקרבות אליו. כי מצד הטבע אין התרחקות יותר גדולה, מזו שאנחנו מחומר קרוץ, לבין הבורא ית', שהוא גבוה מעל גבוה. ורק כשהאדם מתחיל להתקרב, אזי הוא מתחיל להרגיש את המרחק שבינינו. וכל מניעה, שהוא מתגבר עליה, מקרב לו את הדרך.

(יען, שהוא מתרגל לילך על קו של התרחקות. לכן, אם הוא מרגיש כל פעם, איך שהוא מרוחק, הדבר הזה אינו משפיע לו שום שנוי בתהליך. יען, שידע דבר זה מראש, שהוא הולך בקו של התרחקות. מסיבת שזוהו האמת, שהמרחק בינינו לבין הבורא ית', אין די מילים לבאר. לכן, כל פעם שהוא מרגיש את ההתרחקות בשיעור היותר גדול מכפי שחשב, אינו גורם לו שום מדנה).

All obstacles and hinderances that were revealed to us are from the Creator so we would near Him. If we wouldn't have them nothing could show us the Creator wanted us to become near. All the material the Creator had planted in us separates us far away from Him. Only when the human being begins to near he notices the distance between him and the Creator. The more conditions and situations he overcomes, the shorter the path will be. Aside the left line the Creator gives us the strong wish to receive, here we see the contradiction and how far we are separated from Him. When we have overcome all the obstacles and problems we begin to near the Creator.

When the left line is revealed we only see this line, the lines were we are standing; the right line isn't visible for us. For example: a person nears the Creator by way of 50 descends and ascends whereby the conditions alternate. At the 51-left step he only experiences his depths, there was no difference between the 50 and the 51 steps. A new step, a new kli is revealed fully. This awareness is awful. He doesn't know how to handle. That is why we have to go with faith beyond reason. Is a person walking aside the line that separates him from the Creator, he feels how far away He is. There is no change because he knows he is going aside the line of separation and the distance between him and the Creator is huge.

But it doesn't withhold him. Before the gmar tikun the human being has to overwin with faith beyond reason all the obstacles and hinderings that may come. Everything given to him has a reason. The aim is to reach the Creator, as well as an individual as whole mankind. A person is always on his way to his goal. To be on the right path you have to connect the worse observation with the aim of the goal. Even in the worst awareness one has to connect oneself with the Creator because everything what is happening comes from Him.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
Feel how far you are from the Creator; there is no change in it.	Try to see even the most simple awareness is a part of the correction process, than you know you are on the right path.	Everything happens with reason. Every moment in time, movement or place gives us the change to near Him.	A strong connection with the Creator.

181. Respect

קפא. ענין כבוד

שמעתי כ"ה ניסן תשי"א

ענין כבוד הוא, דבר שמשבית את הגוף. ובשיעור זה הוא מזיק להנשמה. לכן כל הצדיקים שנתפרסמו ושיש להם כבוד, הוא מחמת עונש. אבל הצדיקים הגדולים, מה שהבורא ית' רוצה, שהם לא יפסידו, בזה שהם נתפרסמו לצדיקים, אז הבורא ית' שומר עליהם, שלא יקבלו כבוד. בכדי שלא יהיה להם שום היזק להנשמה. לכן בשיעור שיש להם כבוד מצד אחד, אזי מצד השני עומדים עליהם בעלי מחלוקת, שמבזים את הצדיקים האלו בכל מיני בזיונות. בשיעור שיהיה משקל שוה להכבוד שנותנים להצדיק, ממש באותו שיעור הצד שני נותן בזיון.

Homage damaged the body and is harmful for the soul. This is the reason homage at a righteousness is a punishment because it harms his soul. (1)

(1). *Light forms the kli. The observation of homage makes automatic a kli for the honour and in this way it is harmful for his soul. He admits in himself to form rshut harabim (the territory for many) and through this he separates himself from the Creator.*

When the Creator takes care for His great righteousness, He watches over them so they won't become a celebrity and that honour can't harm their souls. In the measure they become famous and receive honour, there exist prosecutors who accuse them from all kind of sins and settle their honour.

184. The difference between faith and reason

קפד. ההבדל בין אמונה להשכל

שמעתי ט"ו שבט תש"ט טבריא

ההבדל בין האמונה להשכל.

יש מעלה בהאמונה, שהוא פועל על הגוף יותר משכל, מסיבת שהיא קרובה להגוף. שהאמונה היא בחינת מלכות, והגוף מתיחסת להמלכות. לכן היא פועלת עליו.

מה שאם כן השכל, שהוא מיוחס לט"ר, אינו יכול לפעול כל כך על הגוף. אבל יחד עם זה יש מעלה להשכל, שהוא נבחן לרוחני, בערך האמונה שהיא מיוחסת להגוף. וברוחניות יש כלל, ש"אין העדר ברוחניות" ו"כל פרוטה ופרוטה מתקבצת לחשבון גדול".

מה שאין כן האמונה הנבחן לגשמיות, שנקרא בחינת פירוד. שאין שום הצטרפות בגשמיות. אלא, מה שעבר, אין. שמה שהיה בעבר, אינו מצטרפת להוה ועתיד. לכן, הגם בבחינת אמונה להדבר, שהוא פועל עליו בשעת מעשה במאה אחוז מערך שהשכל פועל, אבל הוא רק פועל לפי שעה. מה שאין כן השכל, הגם שהוא פועל רק אחוז אחד, מכל מקום האחוז הזה נשאר קבוע וקיים. לכן במאה פעמים הוא מצטרף לאותו שיעור, שהאמונה היתה יכול לפעול בפעם אחד. מכל מקום בבחינת אמונה, כשיעבוד מאה פעמים, הוא ישאר באותו המצב. מה שאם כן בבחינת השכל, הוא ישאר אצלו בבחינת קבוע וקיים.

כדוגמת, מה שלומדים איזה דברים שכליים, אפילו ששוכחים, מכל מקום הרשומות נשארות בהשכל. זאת אומרת, כפי מה שהוא הרבה בשכליות, באותו השיעור יש לו התפתחות השכל. מה שאין כן הגשמים, הנמשכים במקום וזמן, שאף פעם לא יבוא מקום מזרח למקום מערב, וכן השעה שעבר בשעה של עכשיו. מה שאין כן רוחניות, הכל יכול להיות בזמן אחד.

The virtue in belief is stronger in the body than in the intellect because it is closer with the body; belief and body belong to Malchut. (1)

(1) The light in belief (the right line) is received through the reflecting of or chozer (the reflecting light) till the level of Malchut the gufa (malchut of the body). Here the body only observes the light nefesh – the giving light. However this light isn't received within the kelim although it is shining on the whole partsuf for 100%. When the belief disappears the observation of the radiation disappears too, nothing will be added nor at the future nor in the present.

The intellect (beyond faith) belongs to the first 9 sephirot and hasn't a strong influence on the body. However it is considered as spiritual. In the spiritual exists the law: nothing disappears in the spiritual. Every new correction is added with the former correction. The faith (under reason) is seen as material. It belongs to the body and disappears. The past is declining and will not be added to the present or the future. Hence, faith considering the intellect is for 100% active within a human being, but the action of faith is temperately. While the result of the intellect, even for 1% stays constant. (2) Hundred of such a results will be collected till 100%, as was the faith once in time. Faith disappears while the intellect will stay forever.

(2) The result of the intellect (in the leftline) leaves behind reshimot, after the light had left the kli because the light of the intellect belongs to the first 9 sephirot that has the strength to enter the partsuf. Every next reflection and receive from the light will lead to a next step, development of the kli. Only this light comes through a certain place, limit. It doesn't shine through the whole partsuf as we see with faith. What is better:

faith or the intellect? Both have their shortcomings and their advantages. Only when they corporate it leads to a whole, perfect condition (the line in the middle) by 'faith beyond reason' when there is no contradiction between the heart and the intellect but only shalom.

Even if you forget what you have just learned, there will stay behind some ideas and understandings. In the measure one uses his intellect it will be develop. While the material can't change nor in time or space: the east can never reach the west or the past can't come together with the present, so in the spiritual everything happens in one place at one time.

196. The sucking of the egoism

קצו. אחיזה לחיצונים

שמעתי שנת תרח"צ

צריך לידע, שאין להקליפות אחיזה רק במקום חסרון. ובמקום שיש שלימות, הם בורחים ואי אפשר להם לנגוע. ועם זה נבין ענין השבירה, שכתוב בכמה מקומות, שהוא ענין הפרשת אור החכמה מאור דחסדים. היינו, כיון שנעשה פרסא בין אצילות לבי"ע, ממילא אין אור החכמה יכול לירד. אלא רק בחינת אור דחסדים, שהיה בהם אור דחכמה, נפרש עכשיו מאור החכמה וירד למטה. נמצא שיש להם עוד כוחות, ממה שהיה להם מקודם. וזה נקרא, מוריד קדושה לקליפה.

Unclean intentions exists only when there is no filling only imperfectness and uncertainty. (1) When wholeness is manifesting the unclean thoughts will disappear right away and they don't have the possibility to touch the pure intentions. The breaking of the kelim, intentions, is the separation between the light Chokmah and the light Chassadim.

There arised a parsa (separation) between the world Atzilut and the worlds of BiY'A. The light Chokmah can't descend under the parsa. The light Chassadim however can descend to the place were was before the light Chokmah. There were behind strength from the former situation. This deed is named: "first the impure intention or klipot descends".

(1) Short – when there is no awareness of 10 sephirot.

201. The spiritual and the material

רא. רוחניות וגשמיות

שמעתי א' דחנוכה תרצ"ט

למה אנו רואים, שעל גשמיות יש הרבה אנשים שעובדים במרץ רב, אפילו במקום שיש סכנת נפשות, וברוחניות כל אחד ואחד נותן על נפשו שמירה ובדיקה יפה? ועוד, על גשמיות יכול אדם לעבוד, אפילו שלא נותנין לו מחיר רב חלף עבודתו, ומה שאם כן ברוחניות אין האדם יכול להסכים לעבודה, רק שידע בבטח, שיש לו תמורה הגונה חלף עבודתו? והענין הוא, שזה דבר ידוע, שהגוף אין לו שום ערך. שהרי הכל רואים, שהוא כלה והולך בלא כלום, וממילא קל להפקיר אותו, משום שהוא דבר הפקר ממילא. אלא ברוחניות יש בחינת קליפות, השומר להגוף, שהיא שומרת קיומו, לכן קשה להפקיר אותו. לכן אנו רואים, שאצל חילוניים יותר קל להפקיר את גופם, ואינם מוצאים כבידות בגופם. מה שאין כן ברוחניות. וזה האחוריים של הקדושה, המכונה "מסירות נפש". שדוקא על ידה זוכין לאור ית'. וטרם שהאדם נגמר בענין מסירות נפש, אי אפשר לו לבוא לשום מדריגה.

Most of the people work very hard, sometimes with danger for their own life to get the material. Sometimes a person agrees to work hard for little reward. To receive something in the spiritual is not in their minds. There are questions and doubts while he counts he will receive what he is asking for. It is very surprisingly because it is absolute clear the body and the material are temporarily. Nothing will stay behind. So why is it easier to work for a temporarily body (the selfish wishes) than for the eternal soul (the altruistic wish)? Because the klipot (the selfish wishes) revolt against the spiritual, altruistic wishes and they are very hard to resist. (1)

(1) *At the beginning of his work with the giving aspect his outer being controls him.*

Laymen in the kabbalah have no trouble to resist their body (the selfish wishes) because the klipa isn't working yet. (2) The difficulty to take distance from his wishes of the body form the other side (ACHa"P) of the future pure wishes (the intention 'for the Creator').

(2) *These are people who can only observe their outer being. They are complete working in the outer being without any observation of their inner.*

These pure wishes are named: מסירות נפש 'mesirut nefesh' – self-sacrificing. Due to them and in them the human being becomes worthy of the light of the Creator. Before a person is prepared to sacrifice oneself it is impossible to reach any spiritual step. Every new selfish wish he had to correct by self-sacrificing. (3)

(3) *Through the sacrificing the avihut ascends to the level of shresh, meaning he wants to become a new embryo on the next step.*

202. In the face of sweat you shall eat thy bread

ר.ב. בזיעת אפיך תאכל לחם

שמעתי

המעטת האור הוא תיקונו. היינו, ששום דבר לא משיגים בלי יגיעה. וכיון להשיג האור בשלימות, בתכלית הבהירות, הוא דבר בלתי אפשרי, היה העצה להמעיט האור. ובאופן כזה יהיה אפשר להשיגו, עם מעט יגיעה שמסוגל התחתון לתת. בדוגמת, שמי שרוצה להעביר בנין גדול, בטח שאי אפשר. רק מה הוא עושה? הוא מפרק את הבנין ללבנים קטנים, וכל חתיכה וחתיכה הוא יכול להעביר. כן הוא כאן, שעל ידי המעטת האור יכול לתת מעט יגיעה.

The reducing of the light is his correction. He can't reach anything without effort. It isn't possible to comprehend the light in fullness or in full knowledge: it has to be reduced. Only when the light is reduced we can understand and receive it with less effort because effort however is needed. When you build a house you build it up stone by stone and not with one brick. Therefore we see from above the concealing and the reducing of the light so the human being can with little effort reach the wholeness and perfection. (1)

(1) It is said: "In the face of sweat." face – the front of a part of wherefrom the light comes out. Sweat – small as drops (scanty measure) you will receive the reduced and hidden light. 'Thy bread' – earned with effort on behalf of the correction.

203. Bombastic leads to humbleness

רג. גאות אדם תשפלנו

שמעתי ב' דחוה"מ סוכות תרצ"ט

"גאות אדם תשפלנו". פירוש בזה דבר ידוע, שהאדם נברא בתכלית השפלות. אלא, אם השפל מכיר מקומו, אזי אין לו יסורים, במאי שהוא שפל. יען שזהו מקומו. כדמיון הרגלים, שאין להם שום שופלות, במה שהם הולכים תמיד בהאשפות. והם מוכרחין לשאת על עצמן את כל כובד המשא של הגוף. מה שאין כן הראש, שהוא תמיד למעלה. יען, שהם מכירים את מקומם. לכן אין להרגלים שום שפלות, שאין להם שום יסורים, במה שהם במדרגה נמוכה. מה שאין כן, אם היו רוצים להיות למעלה, והם מוכרחין להיות למטה, אזי הם מרגישים את היסורים. וזה פירוש "גאות אדם תשפלנו". שאם האדם היה רוצה להיות להישאר בתוך השפלות, אזי לא היו מרגישים שום שופלות, זאת אומרת שום יסורים, במה שהם "עיר פרא אדם יולד". אלא שהם רוצים להיות בגאווה, ואזי הם מרגישים את השופלות. ואזי יש להם היסורים. והיסורים והשופלות עולים בקנה אחד. שאם אין לו יסורים, אזי נחשב שאין לו שופלות. וזהו ממש לפי שיעור הגאווה שיש לו. או שרוצה להיות ואין לו, כך הוא מרגיש את השופלות. וזה השופלות נעשה אח"כ כלי לגאות, כמ"ש "ה' מלך גאות לבש". שאם המתדבקים בה, יש להם לבוש של גאות, כמ"ש "הגאווה והגדולה לח"י העולמים". שאותם, המתדבקים בח"י העולמים, יש להם גאווה וגדולה. ועד כמה שהוא מרגיש בשיעור השפלות, ולפי ערך היסורים שיש לו, כך הוא זוכה ללבוש ה'.

It is said: 'stilted leads the human being to a fall.' The human being is the lowest creature. (1) As soon he knows his true level he will not suffer. For example: legs don't experience any humiliation by treading unclean places or carry the body. It is their destiny. However, when their destiny would be to play the role of the head and were on the level of the legs they would suffer because they were so low. But now they are what they have to be.

(1). In this way the Creator wanted the Creation to receive His earnings. Hence, he would reach through his spiritual work an exceptional high level 'as the lowest' creature, he will come to wholeness in this life.

If he wishes to stay in this lowness he will experience it as low. He shall not experience suffering because he was born so low but due to his longing to stay in stilted he experiences his lowness and is aware of the suffering. (2)

(2) He is not in agreement with the instruction accordingly he has to function. Pride is only the priority of the Creator Himself because He is the only one who is 'clothed in clothing of pride'. Only He can combine pride with the outmost humbleness. He can and wishes to give from His outmost qualities while the Creation can't: there is or pride – than he can't give, or there is humbleness – with the giving aspect. But together they can't exist in a human being. It is said: the stilted and I can't be under one roof'.

The suffering and the awareness of smallness are together. When there is no suffering he is considered to be in the same condition accordingly the measure of pride in him. Or when he wishes pride but don't have it he will consider his condition as low. And this low condition will be exchanged by pride. When there is a merging with the Creator, there will be pride and

greatness in the same measure as there is the experience of lowness. In the measuring of suffering one becomes worthy the greatness of the Creator. **(3)**

(3) *By ignoring the pride you feel, meaning it is not your pride.*

204. Believe and Pleasure

There is no person who spontaneously asks wherefore do I have pleasure. Even when there is the smallest thought over the sense of life he doesn't know true pleasure. The true, proper wish, pleasure fills all the emptiness of the wish so there won't be left behind one filled wish. In such a case also the thoughts, the intellect and the consciousness are without a place for this question. Asking the sense of pleasure means the pleasure isn't perfect yet. So all the empty places of the wish can't be filled. **(1)**

(1). When there is still a question, there is still chisaron, shortcoming so the pleasure isn't perfect yet.

This is the same with believe. Believe and not knowledge has to fill all the places. That's why it is necessary to imagine how knowledge could fill all these emptiness (wishes) and afterwards he strives to fill the same places with believe. **(2)**

(2) This is named the filling of all empty places by faith beyond knowledge.

208. The sence of efforts

רת. ענין היגיעה

שמעתי

ענין היגיעות, שהאדם מתיגע, הוא רק הכנה לבוא למסירות נפש. לכן צריך האדם להתרגל בענין מסירות נפש תמיד, שלא יכולים לבוא לשום מדרגה בלי מסירות נפש. שרק זהו כלי, המכשיר לזכות לכל המדרגות.

All the efforts you do are only preparations **(1)** to come to the condition of an everlasting sacrificing – *mesirut nefesh*. It is impossible to control a step if there isn't the quality of that particular step. It is the quality that makes it possible to climb the step. **(2)**

***(1)** Efforts are quantitative changes to control a next step.*

***(2).** Sacrificing – *mesirut nefesh*, is an extreme qualitative change. It is only possible when there is none resistance whatever in the reaching of the spiritual step; when he can't imagine a way back.*

209. Three conditions for a prayer

רט. ג' תנאים בתפילה

שמעתי

יש ג' תנאים בתפילה:

א. להאמין, שהוא יכול להושיע לו, אף על פי שיש לו תנאים הכי הגרועים מכל בני דורו, מכל מקום "היד ה' תקצר מלהושיע לו". שאם לא כן, הרי, חס ושלום, "אין בעל הבית יכול להציל את כליו".

ב. שכבר אין לו שום עצה. שמאי שהיה אפשר בכוחו לעשות, כבר עשה, ולא העלתה רפואה למכתו.

ג. שאם לא יעזור לו, טוב לו מותו מחייו. שענין תפילה הוא אבודה שבלב. שעד כמה שהוא בבחינת אבוד כך גודל התפילה. שבטח, שאין דומה למי שחסר לו מותרות, או למי שיצא פסק דינו למות, וחסר רק הוצאה לפועל. והוא כבר כבול בכבלי ברזל, והוא עומד ומתחנן לבקש על נפשו. שבטח לא ינום, ולא ישן, ולא מסיח דעת, אף רגע מלהתפלל על נפשו.

There are 3 conditions to give a prayer:

- Believe the Creator can save him in spite of the fact he has the most bad habits, qualities and circumstances considering all the others in his generation. (1)
- Everything he could do he had done but there wasn't any rescuing. (2)
- If the Creator doesn't save him, he rather wants to die than to live. (3)

(1) While he sees the worst qualities of the left line (gburah, din) he has to find the strength to justify the Creator for to go into the right line (chesed, rachamim).

(2) First he made all the efforts he could do but nothing changed and there was no rescue.

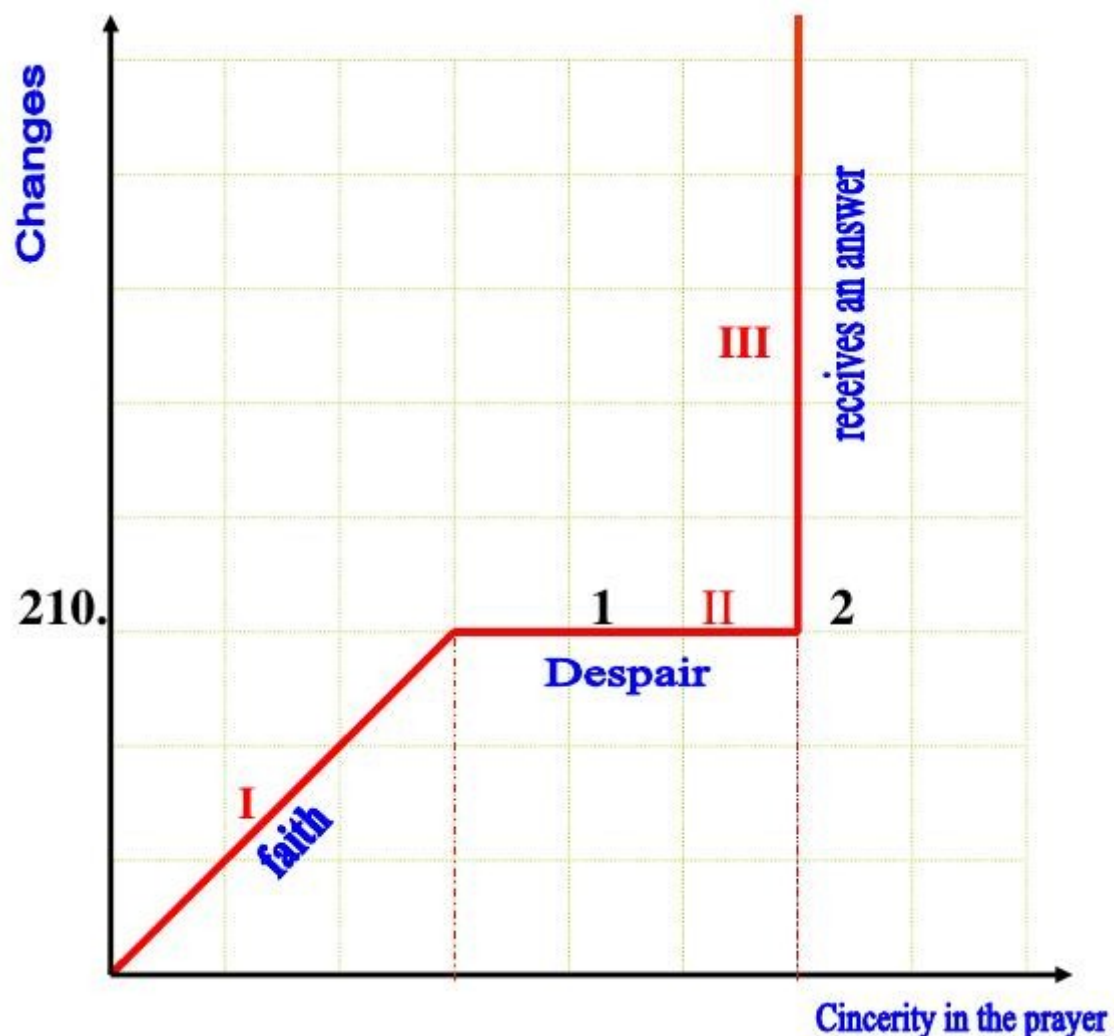
(3) Only when he reaches the outmost disappointment and damage, at this point he says: "If the Creator doesn't save me, I rather want to die than to live such a live", and he stays upright without turning back to his own vomit: he will come, inevitable, in the condition of sacrificing – mesirut nefesh. And only then, and not sooner the rescue will and shall come.

A prayer comes from the awareness of the loss of the heart. The stronger the awareness of 'lack' the stronger the prayer. A melancholic prayer for luxury isn't to compare with the prayer of the one who is convicted to death.

Three phases in a prayer.

Draw. 6

I – He believes the Creator can liberate him. He is in the awareness of uplifting.
p. 1 – The start of an observation the answer won't come. He experiences this as falling.
II - Period of increasing disappointments and despair the answer will not come. **2** – the absolute point of despair (*jihush totale*) – he sees there is no way out and he is not in the situation to transform his condition for the good.
III – behind the p. 2 he surrenders himself completely at the Creator — (self-sacrifice, *mesirut nefesh*)...and from above the answer will come.

You have to reach the ultimate circumstances of these 3 conditions for the real prayer. We can't say nor define how far we are unless we get an answer because only when there is a real prayer an answer will come immediately. The person points himself to the one he feels inwardly and to the image he created in him self. Constantly we are forming a notion of the one we meet.

To this notion we point our self. And in the same way we point our self to the Creator within. In this image we form the best, the greatest in what we distinguish the Creator through the forming of Him by our soul. He wishes we will come closer but he is waiting for our prayer. And in the answer we experience wholeness.

Question: if I should feel the Creator in me how can I withdraw myself?

That isn't necessary. You have to withdraw your wishes, strivings and intentions for yourself and come to a correct intention. This is only possible through faith beyond reason. Seek everything within yourself. The only way to become aware of the one next to us is when we have a place in our heart. At the same time you can help the one next to you during your prayer.

211. He who is standing before the King

ריא. כעומד בפני מלך

שמעתי א' אלול תרח"צ

אינו דומה היושב בביתו, כאילו עומד בפני מלך. זאת אומרת, שהאמונה צריך להיות, שירגיש כל היום, שהוא עומד בפני המלך. שאז בודאי יש לו אהבה ויראה בשלימות. וכל זמן שלא הגיע לבחינת אמונה כזו, לא צריך לנוח ולשקוט, מטעם "כי זה חיינו ואורך ימינו", ושום פיצויים שבעולם לא ירצה לקבל. והחסרון אמונה צריך שיהא נקלע באברו, עד שהרגל נעשה טבע שני, בשיעור "בזוכרי בו איננו מניח לי לישון". וכל ענינים גשמיים מכבים חסרון זה. יען, שמכל דבר, שהוא מקבל תענוג, הנה התענוג מבטל את החסרון והכאב.

אלא שלא ירצה לקבל שום תנחומים. וצריך לזהר בכל דבר גשמי שהוא מקבל, שלא יבטל את החסרון שלו. וזהו על ידי שיצטער עצמו, שעל ידי התענוג ההוא, נחסרין לו ניצוצי וכוחות של כלים דקדושה, היינו חסרונות דקדושה. ועל ידי הצער הוא יכול לשמור, שלא יפסיד כלים דקדושה.

Quiet in the house isn't to compare with standing before the King. Faith has to be in such a way if you are standing constantly before the King. This wakes up love and awe. (1) Till the moment you have reached this kind of faith you must not rest or have any delay because it is your life. Do not wish other rewards than the reward of faith.

(1) *The inner limit of seeing your inner being.*

The consciousness of lack at faith has to be a habit, your second nature. As we have said: "while I think at Him I can't sleep". The impressions of the world extinguish the lack of faith. Every pleasure annuls the suffering, the hunger and the pain. That's why he wants no comfort. Keep aware of the material wishes and receiving because they annul the striving for the spiritual. The only way you come aware of this is when you see the pleasure has extinguish the wish for the pure intentions, the awareness for the lack of spirituality. His regrets and pain you have to keep in your heart so you can't lose the pure spiritual wishes.

If we could imagine we would really stand before the Creator, we had reached everything; of course we would be filled with love and awe considering Him. The human being has to come to a condition full of love for Him although he can't see Him. There has to be not a moment of rest or quietness till we have come so far because our life is very precious. Only through faith one can be full of love. Faith beyond reason gives the human being awe and love for the Creator: he doesn't need a reward. The shortcomings – *chisaron* – at believe has to penetrate the body even for the smallest part, so it can become second nature, that you will not fall asleep. All the material, worldly wishes extinguish this *chisaron*.

Every satisfaction of the lower, material wishes annuls the *chisaron* and the pain. Pain has to grow. It has to grow till it becomes full of faith. You have to be prepared to become unconscious from this pain. Do not wish to fill any wish with whatever except faith. In this way the kelim the Kabbalah – *masach* – screen and *or chozer* – reflecting light will be build up. Take care of selfish and egoistic fillings don't destroy the *chisaron* or the sparkles of the kelim the *Kedusha*. While you are in the abyss imagine you are before the Creator. When you receive the kelim the *hashpa'a* you will reach this.

The human being of course doesn't know what kind of wishes will be there to come. But if you stay before the Creator in your imagination and ask for love and awe, the work will be in the correct way. Is it possible to regret and have deity at the same time? Regret in the kelim the Kabbalah won't increase the attainments. Regret may not become less before you have reached the true prayer and received the help of the kelim the hashpa'a, till the use of the kelim the Kabbalah with the intention of *al mnat lehashpia*. Pain about the absence of kelim the Kabbalah is only for a replacement from and through the kelim the hashpia.

Practice:

What to correct	With what	Result	Goal
The impressions of the world, considering the lack of your faith.	Do not wish any comfort. Pain has to grow and increase till you are full of believe. Be prepared to fill yourself with the most dreadful pain. Do not agree with what promise you get, only with faith. In the abyss imagine you are standing before the Creator.	Come to the real praying and receive the help in the form of kelim the hashpa'a. And further on the use of the kelim the Kabbalah with the intention of <i>al mnat lehasphia</i> .	Come to the conditions to justify the Creator, love Him although we can't see or be aware of Him.

232. The accomplishing of effortness

Never believe one hasn't found anything while he was working very hard. '.... He didn't find he longed for'. This means he hadn't found the benevolence of the Creator. **(1)**

(1) *The merging with Him.*

'Never believe one can reach the ultimate without any effort'. Someone who says otherwise is not speaking for oneself but for the great mass of people. And if he would find benevolence in the eyes of the Creator, what has this to do with 'unbelieve'. Sometimes a person becomes worthy through his prayer in the eyes of the Creator because his prayer had such a strength equal to the effort. As in our world there are people who earn their earnings by hard work and there are people who pray for income and receive it all the way. **(2)**

(2) *Sometimes an outer being receives even the benevolence of the Creator by faith in a true prayer without any effort in the spiritual work or without the builded masach. In these special moments the Creator judges the person after the principle 'beasher hoe sham': according to the condition wherein he was at the moment during the prayer. Afterwards he could return to a receiving for one self.*

Although he became worthy in the eyes of the Creator, he has to pay afterwards in the spiritual meaning to make the same effort everyone has to make. If he refuses he loses his kli. It is said: "never believe he who says he found what he was longing for without effort", because he can lose everything. He is obligated **(3)** to do efforts afterwards. So be aware of what you have reached or received, what was coming from above, to lose it. Because what you had been given in advance and you have failed to live up to the expectations, you will lose them.

(3) *His inner being that has earned through effort and faith makes the given advance worth.*